

ІЗДАРИК

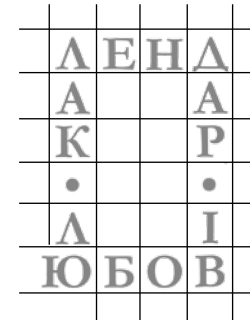
В С Л

ББК 84(4УКР)
УДК 821.161.1
136

ІЗДРИК

«Календар любові», у певному сенсі, – справді календар. У цій збірці 365 віршів, це – вірші на щодень, вірші на кожен пору року, на кожен сезон. Переважно тут інтимна лірика, хоча трапляються і тексти про війну, про світ, який зовні.

З цією книжкою можна прожити цілий рік. І це щонайменше.

Іздрик © тексти, верстка, дизайн, 2015
© Видавництво Старого Лева, 2015

ISBN 978-617-679-152-2

Усі права застережено

В С Л

Львів – 2015

365 днів.
365 ночей.
365 віршів.
Календар.
На щодень.
І на кожну ніч – також.

ЗИМА

ВЕСНА

ОСІНЬ

ЛІТО

Зима

grammar

було слово спочатку якого ніхто не почув
і скрижалі й закон якому ніхто не повірив
кажуть був і господь але він вже й про себе забув
або міру утратив і будь-які орієнтири
було слово спочатку і слово це було «кінець»
ми живемо у лімбі малої чорнильної крапки
ми – творіння вінець але це граматичний вінець
і нема сподівань що існує ще й інша розгадка
було слово спочатку якого ніхто не сказав
і про що воно було тепер не відомо нікому
та впаде наостанок невидима світу сльоза
й розпливеться чорнило і крапка обернеться в кому

new(.)now

бо пам'ять – коротка а ниті провини – довгі
бо тягнеться день але гаснуть як трейлер дні
бо жити минулим а надто майбутнім – убого
а «тут» і «тепер» – повеління занадто складні
і не залишається з простору майже нічого
й не викроїш з вічності митей питомо своїх
провина ще є та нема в ній нічого твого
надія ще є тільки де той хто має її?
живеш поки бог тебе думає сам задля себе
як сума проєкцій невидимих світу дзеркал
та здатен ти бачити й чути і море і небо
і здатен вловити і сам надіслати сигнал
і вмієш любити як любить вода узбережжя
і вмієш убити як хвиля що трощить причал
і час твій і простір насправді фатально безмежні
ти всюди й ніде як сумнівне начало начал
усі твої числа й слова – лиш ілюзія міри
усі почування – відлуння небесних сфер
і легко так жити та важко вмирати без віри
бо воля твоя вже збувається
тут і тепер

ґоґоль-моґоль

розум людський – інструмент для тортур абсурдом
майстер абсурду прописаний в кожному з нас
все що по крихтах збирає-будує мудрість
легко кретин випадковий знічів'я руйнує нараз

логіка гола й беззахисна проти безглуздя
дурість для дурня – приваблива і дорога
проти безглуздя безсилі відвага чи мужність
у болотях ахіней захлинається думка блага

катування абсурдом – найважчі на світі тортури
нісенітниці множаться легко немов сарана
від навали безсенсу не відгородишся муром
не врятуєш здорового глузду ані зерна

від безумства чужого рятуюсь я вкрай безрозсудно
«не судіть» було сказано кимось – от я й не суджу
в крейдянім своїм колі лишаюсь і я непідсудним –
і не бачу межі та не переступаю межю

бо молитва моя беззмістовна проте нелукава
я вже майже хома хоч можливо не зовсім ще брут
я уявний цілком але це – моя власна уява
при мені – мій абсурд і тому я лишаюся тут

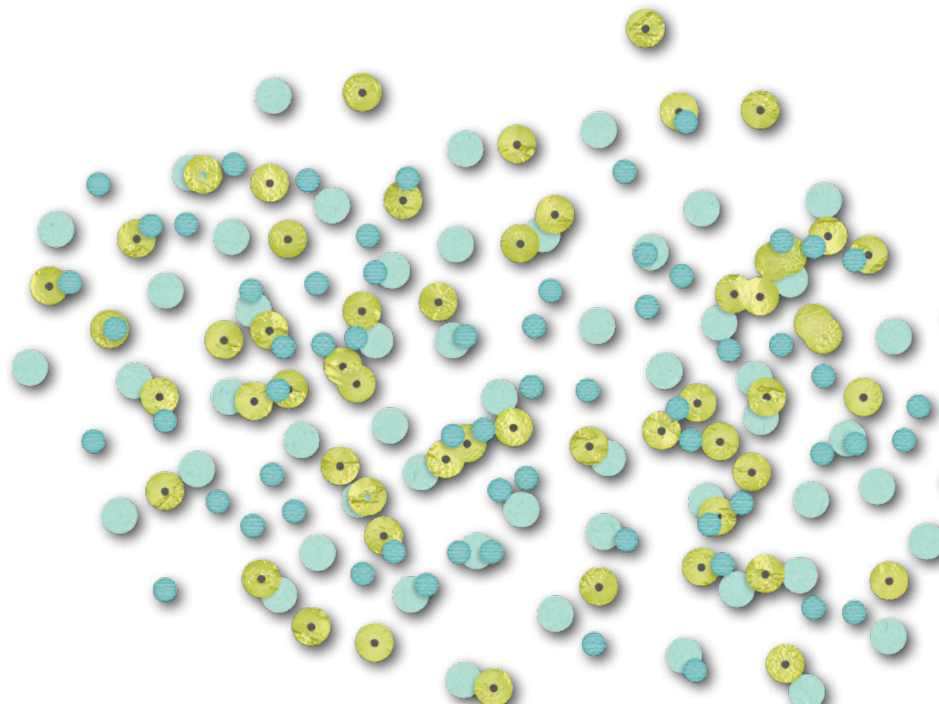
дефініція

«я той хто я є» – кажу сам до себе
насправді ж мене немає
я – довгий важкий і фальшивий сон
що сниться не знати кому
і все це – в чорнильно-чорному небі
без центру осі і краю
і все – за один-єдиний прогон
без дублів без пауз вживу

«я той хто я є» – прорікає мій біль
весь світ концентруючи в точку
хоч що там болять і чому і кому
не каже – не знає й сам
я з болю складаюся майже всуціль
і біль цей всуціль непорочний
він є у мені – отже я ще живу
і це мій єдиний шанс

«я та хто я є» – промовляє любов
і небо пронизує віссю
і сила симетрій вкладає кордон
між дзеркалом і нічим
і води і твердь розділяються знову
й чергується день із ніччю
і сон уві сні звучить в унісон
без жодних на те причин

«я те що не ти» – нашіптує смерть
і я їй безмірно вірю
«я те що не ти» – повторюю вслід
як мантру як вірш як урок
«я те що в тобі» – продовжує смерть
довіриливо так і щиро
я той хто я є..
я те що не ти..
я те що в тобі..
ок

прохання

помолися за мене своєму богу
помолися за мене кому-небудь –
обриваються прірвою всі дороги
і на пил розпадається власна суть
помолися за мене куди захочеш
хоч в діру у стіні хоч в небесний просвіт
вже несила терпіти стилістику ночі
вже несила дивитись на чорний цей світ
помолися за мене окрайцем думки
чи ударами серця – без сліз і слів
за лаштунками світу є інші лаштунки
а за ними – вітрила нових кораблів
помолися бодай же за тих хто в морі
в морі горя розпуки війни біди
помолись за вертеп цей убогий хворий
і не йди вже від мене
нікуди не йди
із твоїх молитов я складу колицкову –
хай спочине цей світ
хай хоч трохи поспить
хай почнеться все знов з обережного слова
і за мить до кінця
хай зупиниться мить

дадаїсти

розчавлені медузи вичавлених цитрин
війна-аблепіха і – «тіха-тіха»
мовчать – не говорять шаманські гриби
й від аяхуаски – ахуй дикий
бо грали в дикий захід
а виграли дикий схід
і вхід давно позаду
а виходу так і не видно
на кожного персональний заведено лабіринт
і кожному персонально за щось та й буде встидно

веселий і дурний боже матриці!
ти давно і справно ссеш наші соки..
давай-но викреслюй тринадцяту п'ятницю
її жертвенна символіка вкрай неглибока
ми писали інші крутіші сценарії
і наш нео – реально чоткий паца
ми переорали навіть хроніки нарнії
ми – за мир хатам
і за мир – палацам

ми і далі робимо любов краще ніж війну
нам і далі грають нірвана ледзепелін крімзон
ми будуємо тут суботу у фазі неглибокого сну
ми тут робимо свято і нову по ходу вітчизну

транс-порт

тролейбус летить в єбєня наче птах
у теплий далекий вирій
тролейбусу знесло залізний дах
і перемкнуло вольтаж
втекти якнайдалі звалити нах
у пошуках моря і миру
бо там де є мир там гніздиться птах
і рим там усе ще наш

тролейбус не знає що шлях його тут
обмежено колом маршрутним
і сплетено з дроту надійний хомут
і втеча до моря – міраж
довічний його електричний маршрут
по райдужних плямах мазуту
а зоряне небо й моральний статут –
пройобаний кимось багаж

тролейбус не знає.. і цим він блажен
іскрить на крутих поворотах
жене на червоне і пре на рожен
хоч ніби – якого.. рожна?
можливо у цьому тролєйбусний дзен –
не знати ні де ти ні хто ти
летіти крізь ніч у глухі єбєня
і бути.. над морем.. уже

прокрастинація

відкладаєш на завтра усе що потрібно зараз
відкладаєш на потім усе що задумав на завтра
незакінчені справи під стелю збиваються в хмари
нерозкряні мрії в тобі розкладаються картами

тільки мапи земель необжитих – всуціль біла пляма
а на картах тарó – ані символів ні алегорій
недодумане вчора летить до помийної ями
недодумане нині іще ні про що не говорить

скільки дір у тобі? скільки шпар поміж днем і ніччю?
скільки прірв поміж думкою словом і рухом?
ти поводишся так мов народжений жити вічно
от послухай себе ти лиш тільки себе послухай:

«відкладаю на завтра усе що потрібно зараз..»
ти навчився чекати а більше не вмієш нічого?
скільки паузу можна тримати практично без пауз?
скільки ждати прищєстя – то бога то мого то свого?

так запитую в себе та вже відповім мабуть завтра
нині спати вкладаюсь в дедлайну прокрустове ложе
і про себе шепочу молитву просту наче мантра:
«я все зможу мій боже повір я все зможу я зможу»

макарена

ця хвойда шикарна хоч прикра і марна
моя четвергова роздовбана карма
як дерево мирту як лєвова доля
полова під вітром у голому полі
у вільному морі в солоній пустелі
косар з косогору і пуста в постелі
і світло в тунелі і пастка у мозку
примарна оселя з гарячого воску
прегарна весела граційна жіноча
і кожен їй заздрить і всі її хочуть
порожня зрадлива дурна вередлива
нічого не варта нікому не мила
вона недоріка вона наречена
гірка і солодка пісна і перчена
злегка божевільна стигматка без бога
на позір багата насправді убога
покинута долі як камінь наріжний
ходи моя доле – я вб'ю тебе ніжно

noise

не звикати до болю
не шукати у собі провин
не ходити по лезу у пошуках адреналіну
залишатися голим
за сотнями вбраних спин
зберігаючи біль як останню свою провину
залишатись убогим і темним аж до кінця
спокушатись відважно хіба лише тим що зневажене
і вбивати у собі вічноживого мерця
що за мене тримає кермо й натискає на важелі
не звикати до болю бо це наркотик важкий –
жити бажано просто а можна і радісно кажуть
не звикати до бога – хто він взагалі такий?
що він має насправді окрім неперервного стажу?
не чекати не ждати не вірити тисячам правд –
знаєш – це не рецепти потрапити якось на небо
це мій спосіб на біль: не кидати не скінчених справ
не зникати нікуди й ніяк не звикати до тебе

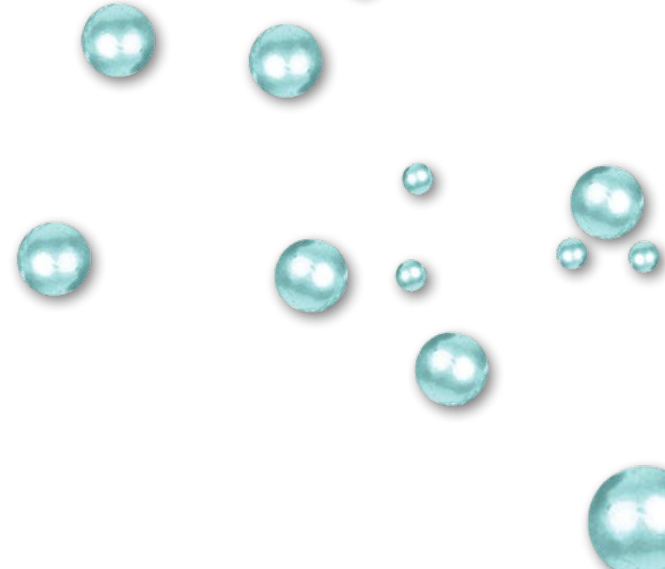
лексика війни

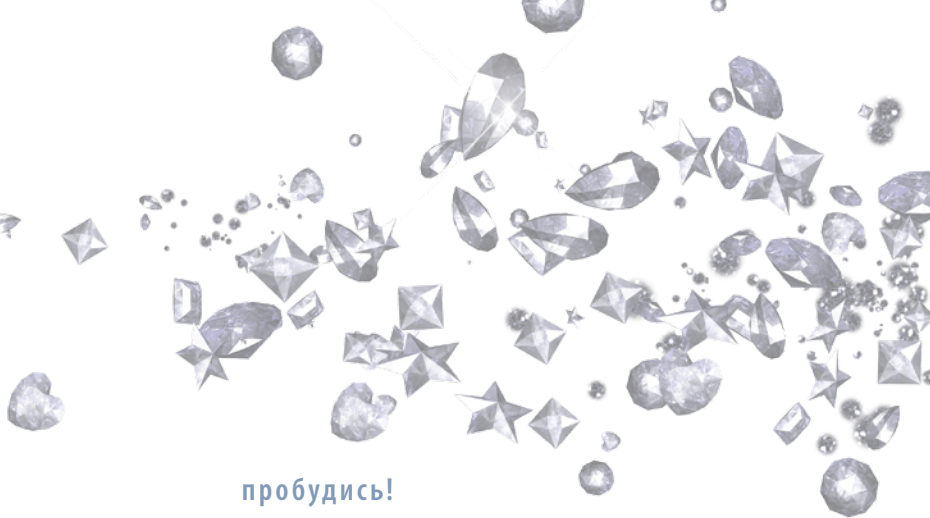
так
так
так нестерпимо
життя пролітає зовсім не мимо
скидає з копит
прошиває навиліт
проникає у серце
                  у мозок
                  у кров
так
так
так це скорботно
і – назавжди
і – безповоротно
і до «любові» знову римується «кров»

і згадуєш знову
що в цій війні
найважливіше слово – «ні»
і додається до істин простих
виригане «прости»

патріотизм

а поїзд нічний – як ворота у другу суботу
вони не нові але я на них щиро молюсь
у мене тут друзі у мене тут дім і робота
у мене тут – все і у цьому суботня і радісна суть
а кожна субота – шабліна з драбини якова
і день як можливість нової свободи росте
і дим від свободи лишає гіркий післясмак але
в тунелі з'являється світло й вмикається небо просте
я щиро молюсь на свої не нові ворота
хоч пульс мій на стиках кидає в глузі судоми
субота – не річка у неї і вдруге входиш
коли зупиняється поїзд на станції «вдома»

пробудись!

а буває що день – як продовження ночі кошмарів
хоч і світло і люди і речі – усе як завжди
тільки сам ти прозорий і млявий неначе примара
і ховається дійсність в прошарках блідої слюди
і хитається дійство сюжетне під тиском безумства
і абсурд мов ефір проникає в тканину подій
ніби все як завжди тільки холодно в серці і пусто
кожен рух твій і слово – зі змієм лукавим двобій
все в десниці його – вже й десну перейшли легіони
й розпадається світ що постав на пісках протиріч
треба вийти із сутінок так як виходять з полону
і покинути день цей прокинувшись просто у ніч
ніч – початок всього коли там лише дух над пустелями
сотвори собі небо і землю й себе сотвори –
оживеш і прокинешся вдома у власній постелі
і відновиться день і співатиме сонце згори

взаємність

а ти мені снишся безбожно
в продовженнях наших історій
у дзеркало шафи старої
заходжу неначе у храм
а там – коридор порожній
у лабіринтах апорій
і оживають апорії
під видом дитячих травм
а ти мені снишся безбожно
і бог – наче третій зайвий
стилістика монохромую
виказує сон уві сні
йдемо ми по-своєму кожен
і кожен із нас – крайній
живемо одне в одному
мов титри в німому кіні
а ти мені снишся і снишся
а я тобі пишу і пишу
реальностей вже забагато
хоч все ірреально так
та ми генеруємо тишу
і ми розчиняємось в тиші
і кожен для кожного – свято
і кожен для кожного – знак

дидакт

експерименти з духом і тілом
часто закінчуються війною
хоч все що кожен із нас хотів би –
бути щасливим і бути собою
але себе віднайти нелегко
але на щастя – жорсткі ліміти
і перспективи такі далекі –
треба щось знати треба щось вміти..
а тіло й душа – ось під рукою
тиснеш на кнопки важелі крутиш
думаєш пройде усе без збоїв
кайфу відловиш все буде круто
там де не грає – щось підрихтуєш
там де не гарне – щось підрівняєш
вигостриш зброю вдягнешся в зброю
станеш мамаєм або бабаєм
пустиш по венах тріфний профіт
впустиш у мозок трафний слоган
шкоди від цього не буде нітрохи
не дорікне ніхто ані словом

лиш би побільше мультиорганізмів
лиш би густіше адреналіну
тільки оргазми мутують у спазми
тіло і дух плющать на зміну
і ціпеніє на панцир шкіра
і проростають із пальців кігті
і витікає душа зневірена
і залишається тільки бігти
і залишається тільки брати
дерти і жертви усе що бачиш
і запастися іще на завтра
і уціліти до завтра тим паче..
тільки от «завтра» твоє померкло
і несуттєво чия вина
глянеш ізранку якось у дзеркало
а там – не людина
а там – війна

that is the question

на сніданок щодня – вінегрет із ницості й святості
на вечерю – реєстри убитих і зниклих безвісти
з раціоном таким неможливо ні їсти ні спати –
лиш чекати повістки як звикло чекають на первістка

був колись дім і сад а тепер тут – пекельна кухня
все живе посортовано на горошок буряк капусту
а у небі гримить так що хочеться лиш оглухнути
і гуде голова хоч у ній уже віддавна пусто

вінегрет перемішано скроплено кров'ю гноєм нафтою
і притрушено шротом порохом чадом уламками
ремигає й не давиться самоназвана шляхта
лиш рубає капусту і задоволено плямкає..

сорок років пустелі і ще років сто – самотності
скільки треба життів? скільки раз необхідно вижити
щоби змило дощами увесь цей господній мотлох?
щоби ранок прийшов як належить чистим і свіжим?

бо наразі лиш – сором біда й безнадія мов пошесть
врешті все як завжди – і немає новин з назарета
дозрівають в полях буряки квасоля горошок
а шеф-кухар не вміє нічого окрім вінегрету..

отче наш обіцяв ти що правда вкінці переможе
що заради чеснот можна ставити все на карту
будь же чесним бодай із собою господи боже –
все що є в нас – лиш наслідок твого фальстарту

то покинь вже понти – просто визнай свою помилку
і закрий цей проект як на зло закриваєш очі
все вже ясно з тобою – одне невідомо тільки
що ти хочеш чувак? чого ти іще від нас хочеш?

чортові колеса

бо на цих горизонтах
де на кожному кроці брейгель
залишаєш сліди
коли й просто стоїш – не дихаєш
а коли ще й ідеш або їдеш
збиваєш кеглі –
вибухають мости за тобою
і колонтитули
«де ти ідеш і що ти гоїш?» –
вічний дід навряд чи тебе запитас
і не викуплю тебе я
й за тонни шовковиці
із привозів гонконгу й таверн китаю
а тому залишайся
хоч як тут темно
ще постій подихай
хай кисню мало
подивись як іде божевільний брейгель
затирає сліди мисливців
залишає слід нелегала
а то ж ти в мене така перша така остання
і хоч як не крути
кожне коло обертається болісно
– залишайся! –
подарую тобі ланцюжок харчування
– залишайся! –
і найменше в світі чортове колесо

120 плюс

120 днів як вчорашній сніг
120 днів з копійками
на вулицях міст на узбіччях доріг
їх місяць усі ногами
120 днів поміж нас лежать
рядами могил солдатських
і кожен день той і кожна мить
немов років 120
війна проминула
війна – вдова
минуле – її медалі
ми – 121, 122, 123..
і далі

don'tgiveup

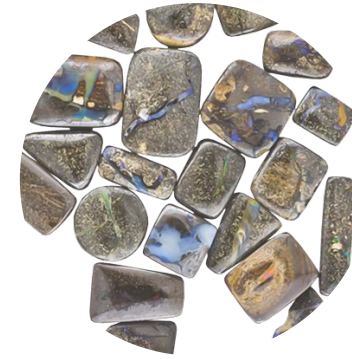
fuck the system – це не проблема
бо система у кожного є
це щоразу інша система
але фішки тримає круп'є

а круп'є – він чувак безсторонній
тільки власний пасе інтерес
має вигляд неначебто сонний
але хитрий чортяка мов пес

або можна сказати інакше
що хитрющий собака мов чорт
все він знає і всіх він бачить
крізь божественний свій телепорт

просікає всі фішки і манси
робить ставки лише на зеро
і при ньому ти наче у трансі –
хочеш зла а виходить добро

хочеш з матриці вирватись якось
але все поглинає азарт
і хоч вже вище себе підскакуєш
та нічого стрибки ці не варті

fuck the system – шепочеш про себе
fuck the system – вторує круп'є
і сувоєм згортається небо
й загібає система своє..

знаю я лиш рефрен пиздуватий
та не чортів й не божий я раб
тож тверджу безупинно й зятято:
don't give up
don't give up
don't give up

а бо так

не дай мені люба здохнути
не дай мені всохнути мила
чорнило в душі моїй йобнутій
і в серці моєму – чорнило
і чорні як ніч літери
ростуть у свідомості темній
як можна такому вірити
чи бути хоч в чомусь певною?

не дай мені здохнути мила
надихатись дай тобою
укрити тебе крилами
і захлинутись в двобої
не дай мені всохнути мила
укрий моє листя росюю
коли ми разом ми – сила
ми непереможні двоє..

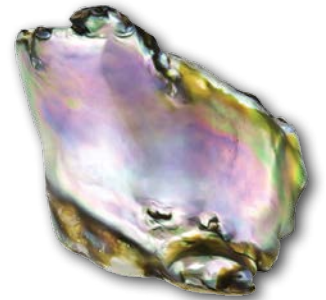
а дай мені мила подиху
а дай мені люба дотику
любов – це постійний подвиг
любов – це важкий наркотик
хоч світ розпадається поспіхом
і карта його вже бита
не дай мені мила здохнути
а дай мені люба любити

100

правди не хоче знати ніхто
правди ніхто не може знати
бо різних правд є десь зо сто
а може й більше набагато

а кривда завжди ходить одна
хоч імена міняє радо –
а то Чума а то Війна
а то Образа або Зрада

та жодне з них не увійде
в святий перелік днів суботніх
де мед і кисень і тд..
де сотня правд – в небесній сотні

take it easy

вікна зашторено
рами забито
день через день проступає невпевнено
буде ще довго
довкіл іскрити
буде диміти над цими землями
в нашій конвенції –
два пункти
обидва пункти – пункти призначення
дуже важливі серцеві функції
решта усе – майже без значення
дуже важливі душі відрухи
віддихи видихи подихи дотики
дуже важливі всілякі гвинтики
відбитки пальців сліди наркотиків
решта усе – take it easy baby
решту усю делегуймо богу
хай вже займеться чим-небудь в небі
хай доведе свою перемогу
в нашій конвенції вікна відчинені
зона зимова – давай допобачення!
дуже важлива одна причина
інша одна – уже без значення

окупація

від початку цієї війни
і не чути тебе і не бачити –
наче фантоми наче тіні ми
наче зовсім вже нас нема
наче все що росли ми
раптом втратило будь-яке значення
і опало листям змертвілим
як буває коли зима..

ця істерика ця риторика
ці набухлі на скронях жили
ці горлянки від крику чорні
це криваве м'ясо і гній –
все піде на потраву історикам
і розкажуть нам як то жили ми
як пройшлися штурми і шторми
по одній з найтихіших мрій

та не тіні ми і не фантоми
кожен подих – сигнал на морозі..
душі березня посеред лютого
ані штурм ані шторм не бере
і роздроблений майже на атоми
б'ється пульс у режимі морзе
я люблю тебе я люблю тебе
я люблю тебе крапка тире

бронхітний заповіт

колись онімію забуду слова
а буду лиш тихо кашляти
мокротами виповниться голова
зате перестану відбашлювати
за право бути почутим
за право звучати чисто
а з літер напівзабутих
змайструю тобі намисто
а ти його кинеш у хвили
а хвили його понесуть
у цьому і суть мила
суха невідробна суть
хай нерви підуть на вервицю
а жили – на струни гітарні
жили ми собі без перверзій
складаючи числа непарні
жили ми собі не парились
і не парувалися навіть
не заробивши на кару
не доробивши справи
і все нам було на шару –
фудзі монблан еверест..
зроби собі з мене гітару
зніми собі з мене хрест

long dozen night

коли повертається світло
пільма завжди уявляється темним минулим
як сонце заходить і світла нема –
здається так буде бо завше так було
як крапля чорнила живе в молоці
так тіні людей розчиняються в Бозі
бо тінь – це людина людина –
це тінь а сутінки завше стоять на порозі
і стукають в двері і суне пільма
і знову прощаєшся з тілом до завтра
як духом літаєш як тіла нема –
за спиною крила трішать ніби мантра
і гільзи летять з кулеметних молитв і падають ангели збиті тобою
до бою готовий готовий до битв виходиш на прю із тупою юрбою
землих тіней і підземних імен..
юрба під прицілом глиняного дула
стріляєш – допоки повернеться день
і знову забудеться темне минуле
коли повертається світло
пільма ховається в чай з молоком або в каву
сніданок – причастя лукавого дня:
і дзвін його мертвий і слава лукава..
коли повертається ніч білий світ горить ніби вогник у Божій лампаді
і тихо щебечуть птахи заповіт на голих гілках нерозквітлого саду
а найдовша на світі ніч ні зими невідвладна ні літу
бо найдовша на світі ніч так насправді і є цим світом

ч/б

усе буде добре хоч буде непросто –
пільма на пільму наповзає мов хмара
для світла залишиться крихітний острів
та буде той острів у кожної пари

усе буде добре для доброго слова
для доброї думки і доброго діла
та світ буде важко почати віднова
і бога зачати із грішного тіла

усе буде добре під небом померклим
у сутінках дня і у темряві ночі
та буде непросто забути померлих
й простити гріхи материнські і отчі

усе буде добре як поміж собою
живих не ділити на свого й чужого
та буде нелегко із іскри малої
роздмухати вогник і сонце із нього

найважче на світі – і кожен це знає –
свобода у виборі власного світу
пільми як такої насправді ж немає
це – лиш добровільна відмова від світла

і вибір такий не складніший дилеми
пройти по мосту чи зіскочити з мосту
тож я собі вірю що все недаремно
й усе буде добре.. і все буде просто..

між любов'ю і ахуєм

знаєш вже несуттєво чим все це і як закінчиться –
буде зміна сезонів чи так і зависнемо в лютому..
чи зупиниться небо.. чи південь здолає північ..
все що треба ми маємо зараз і це так по-справжньому круто..

бо реально круті не надії бажання чи плани
і насправді важлива не ціль – насправді важливі методи
ціль подбає про себе сама і розтане в своїй нірвані
ми ж йдемо вздовж межі і керунку тримаємось вперто

є у нас тут ліси й вертогради й сунічні галявини торчу
і нічийні озера і майже нічийне море
ми йдемо обережно – слідів надаремно не топчемо
й слів не густо у нас – наші рухи про нас хай говорять

в нас нема ні мети ані цілі ані мотивацій
наш сніданок в траві коло річки – найвища форма екстази
можуть нам відібрати і це та не матимуть жодної рації –
вбогі ті хто не разом а ми ж із тобою – разом

навіть відстані й час ми долаємо безперешкодно
резонатори думки і духу крутіші вайфаю чи скайпу
все вже є «тут і зараз» – так легко так просто й природно
з дня на день з миті в мить
все по кайфу
по кайфу
по кайфу

human rights

терапії не буде
сповіді – також
сам даси собі раду
сам відпустиш гріхи
сам придушиш у грудях невітного птаха
і потонеш у течіях лети-ріки..
бо ж ніхто не питав чи воно тобі треба –
народили назвали сказали: живи
і на жодну з молитв не озвалося небо
й розчинились в мовчанні твої молитви
безпорадний мов куля летиш в порожнечу
хто стріляв і куди – несуттєво тепер
ти – втікач (якщо куля спроможна на втечу)
ти – кінець (якщо хтось упіймає тебе)
ти – ніхто в декорації тлінного тіла
ти – ніщо інстальоване в навколоверть
є повинність життя і природно б хотілось
мати право на волю
і право на смерть

spectrum

від тріумфу віри
і тріумфу волі
лишаються діри
в спектральному колі
лишається поле
холодне і голе
і паростки кволі
незнаного болю

на вєсну вони розростуться й розквітнуть
мов кара небесна мов бісові діти
і знову лунатиме хор звідусіль:
улюблений біль наш! сакральний наш біль!

та коло спектральне на те і спектральне –
не слухає вересків електоральних
розкручує чисті кольори віднова
для тріумфу серця
для тріумфу слова

postscript

зцілюєш словом і словом вбиваєш
пестиш словами і б'єш навідмаш
слово приховує і викриває
слово – реальність і слово – міраж

все що не назване – те не існує
все що означене – є і живе
можна словами бавитись всує
можна зіпсути все нанівець

можна весь світ переконструювати
тільки не варт він словесних потуг
на кладовищі лексем пиздуватих
я обираю святу німоту

селфі

залишаєшся сам наодниці з нічим
б'ється серце і бронхи затягують дим
перегрітий життям не помер молодим –
от і добре
перетертий на пил як уламок слюди
розчинився у глині додавши води
розмісився і знов повернувся сюди
так хоробро

хоч немає вже справ є прадавній устав
от і дихай за ним поки час не настав
от і йди поки йдеться крізь дні і міста
все – по колу
хоч зазвичай щастить лиш одному зі ста
але схема рятунку доволі проста
ти завжди про це знав ще коли доростав
десь у школі

залишаєшся сам – цілий світ у руках
ти – і вішну і будда і яхве й аллах
із людського в тобі – лиш тривога і страх
за найближчих
хоч насправді ти – фантом примара і сон
ти – лиш тінь що за сонцем іде в унісон
і зникає вона як здіймається сонце
вище

жатка

не́навість сіється і проростає
не́навість шириться наче чума
цій пандемії немає краю
і вакцинацій від неї нема
не́навість в думці – доза токсину
помста у серці – тромб і інфаркт
не́навість завжди знайде причину
помста не знає дороги назад

лють і зневага ходять у парі
зло комбінує ефект доміно
падають падають злочин і кара
тягнуть ікарів з неба на дно
знову життя поклоняється смерті
кров піт і сльози – в основі основ
хто пам'ятає що значить затерте
і недолуге слово «любов»?

не́навість сильна бо ненавмисна
помста страшна бо не має кінця
смерть генерує диявольські числа
і не втрачає при цьому лица
та забирає дальніх і ближніх
косить і косить не знає жалю
всіх хто іще пам'ятає про ніжність
і помирає зі словом «люблю»

контакт

..і тицяєш носом в усі закапелки й шпарини
шукаєш людину настирніше аніж наркотик
хоча невідомо на що тобі інша людина
коли й сам до себе нечасто поборюєш спротив

прийняти себе й полюбити – то ціла наука
прийняти й довіритись іншому – істине диво
віддати – хай метафорично – і серце і руку
віддатися волі чужій як це тільки можливо

піддатися долі бо інший – свічадо безжальне
що ближче до нього то ближче і ближче до себе
торкнеш відображення і наразишся на жало
зітреш амальгаму – затьмиш половину неба

розбиті свічада – це все невіднайдені інші
забуті люстерка – покинуті мертві любові
я все ще шукаю хоч клявся не рипатись більше
і ранюся скалками дзеркала знову і знову..

я так наближаюсь до тебе мов падаю в воду
лечу просто в срібну гладінь безрозсудно й невпинно
розіб'юся сам чи розіб'ю – побачимо згодом
розіб'єшся ти чи розіб'єш – розкажуть в новинах

франца

жодні новини – вже не новини
жодні сюрпризи – вже не сюрпризи
я повертаюсь до вікон спіною
я поступаюся власним капризам

вежа моя із кісткового мозку
взята в облогу влита в блокаду
я прокладаю уявну просіку
і просікаю логіку зради

бита семантика диких буднів
паніку сіє і пожинає
знову минуле стає майбутнім
від урожаю до урожаю

я не маскуюсь – я мімікую
плоть моя твердне квола і гола
вже не боюся й не молюся всує –
я перетворююсь на богомола

день мій безмежний сезон короткий
вежа – висока панцир – хітон
дай мені боже останніх півкроку
на тобі боже останній патрон

межі

позначати речі неназвані
називати людей без імені
імена й означення стануть пазлами
на які весь цей світ поділено
імена і назви застигнуть масками
незнищеними але змінними
прикриватимуть гру гримас і
відділятимуть тлін від тліну
імена і назви – така ілюзія
ніби все враховано й пораховано
і воздасться всім по заслuzі
і воскресне те що приховане
хоч насправді усе на світі –
лиш транскрипції одного імені
між словами межі розмиті
між речами – пунктирні лінії
і між нами кордон умовний
ніби тиха поверхня води
я кидаю у воду слово
і вода поглинає сліди

просіка

в істоті речей істота речей – розумна
в істоті речей нерозумна тільки людина
і виглядає це все нереально сумно
сум витісняє лиш адреналін первинний
а на полях – мирні бої за пару
стиль і понти мають природу тваринну
я прикрашаю себе хіба що гітарою
ти прикриваєш себе лише хустиною
серця пунктир ритм задає усьому
срібна струна вже на межі фальцету
ми мимовільно виллемось в унісон і
нас невблаганно винесе до тибету

а в ґрунті речей завжди тече вода
а в тілі землі завше живуть перлини
на дзеркалах грає сліпа слюда
в диких полях сумно пасеться людина
на згинах лекал не хоче рости трава
у гирла ріки – ангіна коклюш і повінь
істота речей в істоті завжди права
істота людини – вторинна блага й неповна
на згині руки – рахунок-мобіла-пароль
у лінзах очей – вогкі опіатні розводи
і рулять лекала і легко грається роль
лиш булькають в гирлі і звуки і соки і води

way down web

У кімнаті моїй зусібіч павутина.
Це не пастка на мухи, не сіть на осетра,
це – мій кокон, мій плащ, пелерина, перина..
Що там ще?
Це мій бункер, і хащі, і нетрі.
Павутина міцна і вона знадобиться,
поки я не дозрію, щоб виповзти в люди.
А чи вийде метелик, павук чи блощиця,
а чи, може, хробак – то вже буде, як буде.
Павутина коштовно відблискує небом,
коли зранку роса осідає на нитях,
як намисто.
У разі потреби,
мов на вервиці ним рахуватиму миті.
Біологія цифр, арифметика крапель..
Я поки що людина – здається, людина..
Павутина – це шифр, павутина – це драп,
це – процесор, це просто собі павутина.
Я тим часом гостритиму щерблені ікла,
розганятиму кров регулярно і чесно,
а на весну, можливо, проб'юся крізь вікна,
розіб'юсь і воскресну.
Або не воскресну.

три «д»

в піраміді свідомості грані дзеркальні
триєдиного бога загнано в кут
і в активі уже ножові й вогнепальні
а в пасиві – стрибки на батуті
чорний тор-кіркегор що ув'язнює промені
срібна куля безмірна із центром в ніде
всі ці іспити нам під завісу вготовані
поки кода неквапно іде
поки води виносять мізки несортвані
поки колесо чортове обертом йде
ми віднайдемо землю свою обітовану
і вона нас у собі знайде

reload

випускаєш ісуса із серця як мишку із пастки
залишаєшся в пастці один – сам на сам із демонами
повбивати їх всіх – означало б самому пропасти
залишити в собі – як пустити отруту венами

спокуситись собою – найгірша на світі спокуса
залишитись собою – це невірогідна удача
в ідеалі у серці повинна лишитися пуста
в ідеалі ніщо не повинно вже мати значення..

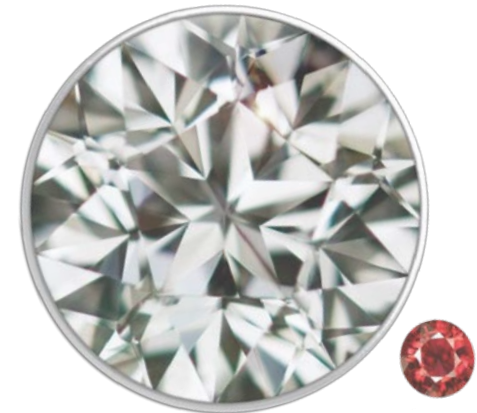
..аж коли повипалюєш все – чи напалмом чи словом
і не знайдеш в пустелі своїй ні піщинки спокуси
і зруйнуєш свій дім на піску аж до дна до основи –
зробиш пастку із серця щоб знов упіймати ісуса

shortly

лиш не бійся нічого бо страхи уміють збуватись
не надійся й на бога бо він тут уже не жилаць
маєш майже усе що людині належиться мати
отже все – лиш початок а не довгожданий кінець
всі химери – в тобі: і хвороби й ненависть і війни
всі багатства – твої: і любов і молитва і лінь
лиш не бійся нічого бо в страху обличчя подвійне
хай святиться ім'я твоє..

і ізбави нас..

амінь

КОСМОГОНІЯ

живого мозку кілограми два
і ціла купа ще якогось ліверу
та наче дзбан порожня голова
де навіть таргани уже не бігають
холодна пуста – серце на замку
душа із п'ят втекла у чорну землю
і сам себе ведеш на повідку
на прощу символічну і даремну
де було «я» – там тамбур у плацкарт
де був плацкарт – нічийна вагонетка
і кожна із географічних карт
брехлива як підроблена чернетка
нема куди іти й нема кому –
хтось був собі а потім взяв – і вибув
в живому мозку – темна каламуть
надія на новий великий вибух

kalush suicide

кухонна нірвана глуха й бездоганна
як море як скло як бетон
цинамон і манна і маріхуана
і френсіс якийсь там бекон
і палена сірка і парена м'ята
і паростки слів під вікном
і – пара до пари – паруються хмари
солодке плетуть волокно
за північчю – південь чи радше полудень
спадає полуда з очей
і ти розумієш: фіналу не буде
а буде стоп-кадр оцей
і бігтимуть титри й горітимуть цифри
і п'яно гудітиме бас
і чорним екраном шифровані смисли
біжать від натруджених мас
він трохи інакший це твій post-production
це ніби уже й не кіно
це тайна вечерея і замкнено двері
і збовтано кров і вино
від хліба – лиш крихти визбируєш їх ти
як птах як опосум як щур
бо треба щоб міг ти подалі відбігти
коли руйнуватимуть мур
нірвана як скеля та падає стеля
складається картковий дім
і крутиться крутисся на каруселях
німий і підірваний мім

тарасові

а в селі суботові і далі скорбота
світ застряг на п'ятниці — не видно суботи
дим заслав нам пагорби і дніпро і кручі
і сховав у пазусі ціле плем'я суче
і вмирають янголи вбиті хижим птахом
все що правди прагнуло посипалось прахом
заголились нерви оголились суті
перервались ниті утекло майбутнє
лиш війна й молитва нам тепер робота
переб'ється битва

святиться субота

ти

ти живеш у мені життям окремим
це не зовсім те саме що шизофренія
я погано в твої в'їжджаю теми
і мотиви твої розгадати не вмію
я тебе наділяю своїми страхами
і надіями й болем і хіттю і щемом
ти мені не говориш що буде з нами
ти мовчиш наче ангел чи тихий демон
але завше ти є і завжди присутня
чи вдихаю я кисень чи дим сигаретний
ти як інша моя потаємна сутність
ти немов полотно під моїм портретом
ти в мені наче ніл всепроникної лімфи
ти в мені наче лімб де чекання вічне
зачекінилась в мозку крихітним міфом
і заплющила очі на морок і відчай
ти живеш у мені поміж пеклом і раєм
об'являєшся вільно то чортом то богом
ти живеш у мені і в собі тримаєш
все що ще залишилось в мені живого

хто шо

нам конче потрібно бути потрібними
і добре б завжди залишатися добрими
і кожен щоб мав хоч когось але рідного
й у собі тримав хоч би щось невідоме
і було б усім тоді щастя мабуть
ну чи принаймні зона комфорту..
та все підміняє лукава пам'ять
і все підминає облудна гордість..
і білий альбом записаний богом
на чорний вініл заперотий чортом
мінєш не зрозумівши нічого
просто за звичаєм майже без торгу..
бо той хто створив це і біле і чорне
в пропорціях неприпустимо рівних
він також хотів мабуть бути добрим
він також хотів би бути потрібним

молекулярне

ти все пам'ятаєш – тільки з іншого ракурсу
усе це було – тільки в іншому вимірі
весь цей мескалін мексиканських кактусів
весь псилоцибін із грибниць з-під сирії
усі ці гробниці бунгала башти
усі ці мости між двома тілами
усі ці спуски в затоплені шахти
усі ці сходження на фудзіями
увесь цей крик і уся ця пісня
все це мовчання в желе залите
всі ці надрізи чомусь навскісні
немов рядки на сувоях і плитах..
промчало усе це пучком фотонів
і розлетілось в якійсь там призмі
нам залишилося два-три кольори
запах долоні слово від пісні

sfw?

довести вартість життя до десятка слів
донести склянку води сам собі на смерть
я віддав тобі стільки що вдруге би не посмів
я узяв тебе стільки що виповнив день ущерть
залишатись на вістрі а не на тупих штиках
записати на сон усі імена крім двох
знову вариться світ в непросвітлених головах
знову ходить-алхіміть ієронімус босх
а наші коні вже іржуть про липовий травень
а наші пси вже брешуть про серпневі лови
і загалом непогані у нас справи
і назагал усе в нас просто чудово
і десяток слів – це така заплата
і ковток води – ще таке причастя
договір укладено з відкритою датою
прийде собі день – прийде собі щастя
стане собі ранок зварить собі сонце
зійде собі день знайде собі тишу
будуть нові вертикалі й нові горизонти..
от про що я пишу? от про це я пишу

таро

зараз-зараз – шепче якась зараза
буде-буде – каже якийсь будда
все буде так як про все вже давно сказано
сказано так що не ясно як воно буде
сховано так що усе лежить на поверхні
зроблено так що не кожен може узяти
ті що внизу моляться тихо на верхніх
тим що вгорі тупо на все начхати
тим що внизу хочеться рівно вирости
тим хто вгорі хочеться м'яко падати
падає лиш демографія сталого приросту
рівно ростуть тільки малі солдати
різно ідуть берегові годинники
грізно реве прифронтова сирена
вирішать все три невідомі чинники
спалить усіх золото і геєнна

подвійна уява

не розгледіти власне майбутнє –
сорому в тім нема:
у людини зір як в крота
майбутнє ж – мов скло прозоре
але хтось там похухав на скло
і скраєчку намалював
паперовий кораблик
і справжнє прозоре море..

..на кораблику тому – коротке твоє ім'я
ну а море безкрає – готуй запасні вітрила
тут лежала колись обітована наша земля
та в сусідів згори був всесвітній потоп і – змило
тож тепер – тільки хвилі
а ще – стопіцот островів:
топографію раю ми будемо вчити сумлінно
марко поло блудив і колумб тут пройти не зумів
рай і пекло – загальні
та в кожного шлях – відмінний

і майбутнє своє кожен ревно тримає за склом
але бачить у ньому лиш сонми пустих віддзеркалень
просто нам пощастило – тобі і мені – обидвом
обійти дзеркала всупереч лікарям і лекалам

і впізнавши себе змайструвати з паперу ковчег –
не страшний йому шторм – він уміє пірнати глибоко
нетактовно тактичні ми: кожен із нас – стратег
в наших венах живі ще і джон і прекрасна і юна йоко

цей подвійний imagine вартує всього
бо уява подвійна – достатньо хоробра
щоб любити життя
і робити його
кольоровим драйвовим веселим і добрим

МОНОЛІТ

я літаю не так як птахи
як літак чи метелики-мухи
я лечу бо у світі можливостей можна усе
тут-буття – пропозиція шансів й ілюзія духу
кожен шанс – ніби транс
кожен шанс це по суті – essay

паралельні світи напаковані в простір так щільно
що космічна пільма – непроглядно густий моноліт
бути всюди й ніде
вибираючи місце довільно
це – природно і просто
бо в точку спресовано світ

порожнеча – омана:
пустот у природі немає
як немає природи а є лише сума хотінь
роззирнувшись довкола
побачиш невидиму майю
тінь від бога й свою неприкаяну тінь

все що може відбутись
збувається рано чи пізно
поміж «буде» й «було» не проляже й найтонший
шов
я крізь себе лечу
і політ мій тотально наскрізний
бачить бог
я – єдине всевладне й повсюдне «ніщо»

і немає в мені ані пропусків ані прогалин
я – свята простота
а чи радше – свята пустота..

та живе в мені небо
й допоки воно ще не впало
я приречено вірю
що можу літати як птах

trivial trial

є час коли камінь наріжний – зброя
і час коли камінь – тіло і хліб
є час коли світ починають двоє
і час коли двох розділяє світ

є час коли небо утримує воду
і час коли гине в воді родовід
є час коли світло іде зі сходу
і час коли темрява сходить на схід

є час коли морок ховає минуле
і час де майбутнє – суцільна п'ятьма
є час коли миті свистять ніби кулі
і час де ніякого часу нема

є час для молитви й благої довіри
і час де прокляття засліплює зір
є час поклоніння останньому звіру
і час коли віри лякається звір

усе що триває – триває у часі
а все що стається залежить від нас
буття – тільки шанс на любов і на щастя
лови і живи поки маєш ще час

durchlaßeigenschaft

вигораєм потроху втрачаємо колір
виглядаєм прозоро як дим в бурштині
тілом – тінь перетинок перекотиполя
духом – пух календарно змарнованих днів
я крізь шкіру твою бачу сад капілярів
ти у венах моїх ловиш хвилі і хміль
ми вглядаємось в себе крізь себе навзаєм
і в собі розчиняємо солод і сіль
і нема ані користи тут ні користи
і ніхто з нас нікого не вбереже –
наші книги іще кольорові й барвисті
та полички під ними прозорі уже
дим загус в бурштині чорне дзеркало кави
дикий чай з молоком і зацукрений мед
виграє варраван догорає варшава
проростає прозорість із сотні прикмет
ми втрачаємо колір вологу і гнучкість
набуваємо дивних властивостей лінз
і щезаємо поміж молекул беззвучно –
без золи без жалю без прощання без сліз

конструктор

ламані лінії ляжуть соломою
стелиш де стелиться
впадеш – і спиш
часом життя набиває оскомину
повені споминів – теплий гашиш
тінь в молоці
сивина в піднебесі
дерево – в бороду
брід – без дна
честь зберігалась ізмолоду в честі
в солі і в солоді
як одна
ламані лінії – нові скрижалі
скрикують скрапують – ах! – і нема
спиш там де стелиться
ділиш деталі
зводиш підвалини
все задарма
зламані нігті здерті одежі
вitekлі очі вибитий біт
тріскають брами падають межі
сиплються вежі зводиться світ

місце під сонцем

не залишилось місця для нас
на цих гектарах і кілометрах
всюди пасуть нас – цей вічний пас
нас заганяє в глибокі нетрі

всюди за нами повзуть жучки
камери огляду нагляду стеження
і вивертає до навпаки
логіку зустрічі сотня обмежень

бути невидимим – наш устав
бути прозорими – наша віра
ми – резиденти приватних справ
ми – агентура інтимної лірики

наші ракети і крила – на старті
десь у відкритому сука космосі
знайдемо і обживем просто там
місце безпосередньо під сонцем

influenza

а ми уже зовсім
наче не пара
і логіка вітру летить за вітром
а ми – по похилій:
косяк
сигара
прима із фільтром
козак без фільтра
козак без коня
і прима в тонус –
весь інтерпол на її солах
почати з нуля – її бонус
покласти на кін кільце і конус –
це коник її і її тема
це її гопота гопака ліпить
вона по пергаменту – теорема
вона – аксіома простих літер

та ми вже цілком якомось по похилій
косяк сигара дорога тяга
ніби ми вже не пара мила
ніби опущено наші стяги
ніби вітрила наші вишиті
згронуто складено в довгі сувої
кришиться тиньк і кришталь кришиться
падає попіл на дно забоїв
нас по похилій зносить вітром
в умбру втікає наша палітра
діло житейське діло нехитре
прима із фільтром
козак без фільтра

ім'я харона

так часто до мене приходять мертві
ніби я вже не тут а там
може тому що бажаю смерті
частіше собі а не ворогам

та й ворогів у мене немає
я сам собі – найчорніший спрут
і кам'яню і висихаю
ніби я вже – там а не тут

мертві приходять зовуть за собою
з ними воюю – за ними не йду
тільки пускаю хліб за водою
може десь там ще його знайду..
..тільки питаю в них де я і хто я
і як мене звати – Там чи Тут

there are more things

коли обітниця стає інстинктом
ні честь ні вірність вже не мають значення
коли обітниця стає інстинктом
уже не важить що ти чув чи бачив ти
і що ти думаєш і знаєш –
без різниці
у що ти віруєш і що ненавидиш
так чує поклик місяця вовчиця
так чутно місяць у сонаті клавішній
то вже якими б ночі й дні не були лютими
і хай вже як це не звучало б дивно
коли кажу що я люблю тебе –
це ненавмисно
це інстинктивно

хай

пам'ять – то дзеркало провидіння
і я пам'ятаю усе що буде
для цього не конче дивитись крізь стіни
для цього не треба ніякого вуду
я ношу майбутнє в своїй біографії
я бачу завтра в провалах пам'яті
один споконвічний негаснучий трафік
і графік травм непоправно задавнених
а буде те саме що було завше
темний тунель чи простіше – дірка
без світла в кінці без ніякої зірки
хочеш – то вір а не хочеш – не вір ти
виліз із нірки – заліз у нірку
вирізає нірку віддав легені
серце продав за одну копійку
виміняв душу за мрію спасення

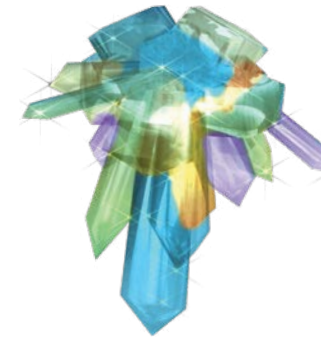
от і живи без права померти
от і вмирай коли хочеться жити
все вже накреслено тупо й відверто
білими нитками впоперек шито
і тихо ша і ніхто нічого
бо думати треба лиш так як треба
так це безрадісно й так убого
ніби на небі немає неба
все марнота і усе скорбота
сказано так хоч ніхто й не чує
я – тільки «за» я цілком не проти
ночі і дні свої тихо марную
тільки от думаю так як хочу
і знаю навіть те що не знаю
нехай минуле й ховає очі
хай і майбутнього зовсім немає

change

ночі мої – фестиваль арт-хаузу
дні – як порожні і голі стіни
бог полюбляє тримати паузу
і виставляти захмарні ціни
я розсипаюсь на сто сюжетів
я намагаюся бути невидимим
то конвертуючись в дим сигаретний
то проростаючи прутнем нефритовим
фрази римуються з фазами місяця
хто їх засвічує? хто їх гасить?
час не залежить від методу й місця
місце і метод належать часові
я обміняв би усе це гамузом
на щось одне і таке ж безцінне
наприклад на вміння тримати паузу
чи на невидимість вибляклих тіней
час запускає обидві свастики
нас відпускаючи в плавання вільне
часом ми так несумісні із часом –
надто швидкі або надто повільні
я поміняв би усе це оптом
на німоту нічиєї мови..
хочеш втечемо нічним автостопом?
скажеш про це коли будеш готова?

СІНОПСИС

закрити цей світ немов недочитану книжку
де автор незграбно тримає сюжет і мотив
де гори героїв розпродуються зі знижкою
де горе героїв возведено в імператив
де кожна сторінка нагадує всі попередні
де все найцінніше приховане в коментарях
чи в висохлій квітці закладеній десь посередині
чи в сірих помітках чужих на пожовклих полях
закрити цей мотлох затраснути кинути в пічку
чи в річку глибоку – хай течія геть віднесе
залишити квітку присохлу і недовговічну
повірити в неї і.. переписати усе

Весна

white sabbath

А цього разу він починається якось нізвідки –
з якогось глухого понеділкового відділку.
Це примарний марець, себто березень, дітки,
себто початок нового відліку.
І ти, все ще пристойний молодий бог,
починаєш, як і годиться, усе відпочатку:
створюєш небо-землю, заводиш блог,
купуєш кеди, замовляєш родову печатку..
Та до суботи залишається
однаково ще ціла купа часу,
а без суботи – який сенс?
Якісь дрібні справи, дурні прибамбаси..
І навіть сексу немає – є тільки теорія сексу.
Але якось відбувши вівторки і середини,
у четвер ти усім роздаси імена в борг,
і хоча це радше пожертва, аніж іменини,
в п'ятницю ти побачиш свої magic door.
І на ці, далеко не нові, ворота
ще помолишся похапцем і – все!
Бо за ними таки почнеться субота.
Себто березень.
Себто сенс.

демосезон

от ми й перебули зиму
мов перебрели болото
і все що зійшло зі снігами –
то майже і не було
у вікна наші віктимні
весна пробивається золотом
лишає на дереві плями
вкриває імлою скло
вона авітамінозна
проте уперта мов трактор
і репається насіння
і вгору жене хлорофіл
як ми поведемося – хтозна
бо в кожного є ризик-фактор
і завше є фактор іскріння
двох щільних фізичних тіл

бо наші проблеми – квантові
а наші приходи – мічені
і наші сезони – кончені
і наш переліт – шагал
та – байка усе перелічене
весна одягає бантики
і сонця медалька котиться
й аллах ще такий акбар..
а ми перебули зиму
немов перебили фразу
ми збили ритми серцеві
й попересипали сіль
усе це доволі дивно
усе це якось відразу
і дивиться в очі стрільцеві
весела розхристана ціль

first of all

дослухатись до того як нині лягли гормони
розглядатись де дощ а де – туристичні війська
цілувати у тім'я тінь полонянки сонної
(тінь ще солоня а отже – втікачка близька)
марити сонцем й кінцем безконечних п'ятниць
марити морем – бо в морі свої небеса
марити ранком на добу чи дві розтягнутим
марити марно і в цьому – уся краса

розклад провин і пасьянси гормонів – дотичні
карти таро твої – білі і начерку долі нема
вічність чужа тут висітиме в небі не вічно
дійсність чужа тут не діє бо світить весна
гарно гормонам лягати на біле і чисте
добре провинам пастися в молочних лугах
зміна сезонів стається цілком незумисно
просто природа уже соковита й туга

просто уже покотилися долі балони із киснем
просто уже розгорівся нарешті край краєвиду
то просто буває що життя в тупняку зависне
то просто трапляються випадки йобаного встиду
а так назагал усе просувається правильно
і відпала нарешті дурна проблема вибору
так відпадають роги і хвіст у збитого ангела
і відкривається вихід у вимір –
у перший до речі вимір

nick

ти наче грушка медового золота
лиш надкуси – і проллється сік
в'язну мов джміль у твоєму солоді
зміг би – утік би
не зміг
не втік

ти веретеном намотуєш нерви
вени артерії вовну і шовк
нити – мов вірші оці безперервні
вмів би – замовк би
не вмю
не вмовк

ти наче жало безумного бога –
жити на вістрі «тут-і-тепер»
я не просив же нічого такого
встиг би – помер би
не встиг
не вмер

комуналка

перед лицем твоїм господи наче перед дзеркалом
(щось ти схуд змарнів і погляд порожній)
а я тут невдало останній сірник черкнув –
променіти прометеєм дано не кожному

перед лицем твоїм господи трохи навіть лячно –
он пори ока які та й епітелій мертвіс..
а попри все – прикинь! – я тобі щиро вдячний
за все що ще можу що знаю й умію

перед лицем твоїм господи як перед собою
і не збрешеш по-людськи та і не злукавиш
коли тебе нема – я із собою в двобої
коли повертаєшся – п'ємо разом каву

перед лицем твоїм господи як перед ликом світла –
то воно є а то кудись зникає
не дай же ж боже щоби воно цілком зникло
іншої лампочки в нас просто тупо немає

калькуляція

я ходив за тобою як пес-поводир
рівно три з половиною роки
я стоптав вісім пар черевиків до дір
втратив розум погорду і спокій
твої вічні гонитви і учти нічні
всі ці друзі раби менестрелі
задушила б ти краще мене уві сні
ніж на ці випускати галери
забуваю про біль про більярд і мільярд
незавершених справ і стосунків
я здолав стільки ярдів що жоден джихад
не скасує твоїх поцілунків
мінне поле фуршетів і шлейф дефіле
«телебачення, курва, преса»
я ганяв за тобою як рибне філе
що кохає морську принцесу
я забив сім болтів на дурну борню
за місцину під сонцем демонів
і спалилось інферно ткскзть на корню
демонтовані демони – де вони?
демонтаж інструктаж абордаж дебурбаж –
стадій десять а може дванадцять
це не так щоби ох і не так вже щоб аж
ну нормальна сізіфова праця
скільки все протриває не знаєш і ти
ти не звикла що ти вже велика
я твій пес-поводир
я готовий іти – я вже маю нові черевики

passenger

тієї тебе що я знаю насправді немає
і той я котрого ти знаєш відсутній теж
ці двоє вже маніпулюють собою навзаєм
а ми так реально не знаємо й власних меж

відлунює бронза годинників кинутих часом
відблискує срібло надщерблених часом дзеркал
це – все що складає наш іконостас і
це – все що рождає думок та емоцій шквал

це все що підтримує балки найвищих інстинктів
а отже з тобою ми всього лиш – світло і дзвін
ми – вписане маркером слово в старому репринті
те слово – «любов» і його не торкається тлін

на вдиху і видиху ловимо дим поцілунку
на пульсі й зітханні возводимо пристрасті дім
нас просто нема: ми – лише елемент візерунку
в химерному просторі недобудованих стін

hot-cool

найголовніше – не в голові
найголовніше – десь під ногами
всі одкровення і тайни земні –
все це було ще в шкільній програмі
всі парадокси усіх парадигм
всі криптограми усіх технологій
весь білий шум цей і весь чорний дим –
це лиш обманні маневри бога
найголовніше – ось придивись
найголовніше – візьми доторкнися
вийми із ніші іржавий спис
і зі щитом разом викинь в криницю
витагни скалку око розплющ
вухо відкрий обійми присутніх
найголовніше – невидимий ключ
найголовніше – слова нечутні
майже без сенсу цілком не нові
їх видихають а не говорять
найголовніше – не в голові
але десь близько
десь майже поруч

in my head

а бог у моїй голові ніби бомж
без імені паспорта й рекомендацій
або пропадає надовго або ж
товчеться у звивинах злим папарацці
то батько то папик а то абсолют
розведений спиртом чужих мотивацій
майструє петарди пускає салюти
підробних зірок і об'єднаних націй
мій брате мій свате мій світе благий
віддай мені світло єдиної зірки
а ні – то прости і як можеш убий
хай бомж ти хай хто ти та ж мабуть не звір ти
за слово твоє заплатив і відгріб
я словом своїм і сльозами чужими
то пощо блазнюєш ти п'яний як чіп
вживляючи в мозок іржаві пружини?
у мене є вдосталь тепла і води
ночівлю і прихисток матимеш вічно
залишся мій боже зійди і не йди
я дам собі спокій
я дам тобі свічку

історія

знаєш коли все це скінчиться ми мало що зможем згадати
а про те як було говоритимуть мемуаристи
називаючи імена топоніми точні цифри дати
і усе звучатиме трохи тривожно і урочисто

а кожен із нас пам'ятатиме тільки дрібниці –
іскріння на кінчиках пальців петлі опіки
хай буде що буде бо зірка уже в криниці
і відблиск її непомітно змінює строфіку

хай буде як буде хай збудеться воля моя
на тихе іскріння і ніжність цілком незужито
і на амнезію де зникнемо ти і я
де будемо разом і довго і гарно жити

another heaven

Якщо Небу ти не потрібен,
ще не факт, що не зможеш літати, –
є для цього всілякі крила
і літальні є апарати.
Вихід також знайдеться завжди,
на крайняк може бути й летальним..
Та зазвичай він – нелегальний,
бо на Небі немає правди.

Та немає на Небі й кривди –
взагалі ніфіга немає,
тож давай вже, вилазь з парадигми,
поспіваєм собі, політаєм.
Якщо Небу ти не потрібна,
ти потрібна землі і водам,
ти синоптик, ти робиш погоду,
ти на срібло сонця подібна.

Небеса нам таки без потреби –
ми ж тобою всесильні, мила.
Ми змайструємо власне небо
і засвіtimo власні світила,
власні крила розгорнем, як книгу, –
ми ж з тобою всевладні, люба.
Бачиш світло в кінці YouTube'а?
Чуєш хрускіт небесної криги?

solvere

розчиняюсь в тобі і стає медовою кава
розчиняюсь в тобі і міцнішим робиться чай
розчиняюсь у тобі і розчин наш трохи гіркавить –
котиться гравій
котиться гравій
водиться
від/чай

я розчиняюсь в тобі – бачиш?
я розчиняюсь в тобі – знаєш?
я розчиняюсь в тобі плáčем
це ще хоч щось та для тебе значить?

я розчиняюсь у тобі сміхом –
бздурним дзвінким дитячим
я розчиняюсь у тобі снігом
кинутим на гаряче

я розчиняюсь у тобі мила
я пропадаю в тобі сучко
я розчиняю свою силу
я здобуваю твою гнучкість

roter frontkämpferbund

спазматичне дихання рот у рот
ішемічний пульс імпульсивний понт
на фронтоні напис «уродам – бойкот»
хоч ніхто й не пішов ні на який фронт
розсекречений код заморожений шифр
розтаможена хіть оцифрована плоть
кабалістика схрещених римських цифр
балістичні атаки фугасних нот
фарширований правими лівий марш
орендований лівими правий край
силіконові гільзи пустий патронташ
хочеш вмерти – живи

хочеш жити – вмирай

і ніхто не підкаже де пекло де рай
і ніхто не віддасть на відріз голови
все давно ампутовано – ну і нехай:
хочеш жити – вмирай

хочеш вмерти – живи

колумб

я тебе відчуваю неначе припливи й відпливи –
твоє дихання серце твій допінговий допамін
твої місячні фази фонять в унісон неквапливо
твої сонячні фази дають разігрів і розгін
твої місячні фейки літають утоплені й голі
твої сонячні фріки сміються крізь жовтий бамбук
ми як завжди в цейтноті в кутку на чужому полі
нам як завжди – системні гаплик і пінцет і каюк
тільки я відчуваю тебе наче хвилі солоні
ні втопитись у тобі ні випити – от і пливу
я крізь тебе гребу плавниками хвостами долонями
я живу тебе чую тебе відчуваю живу
я мандрую тобою на пошук нової африки
бо гольфстріми твої як роти гарячі
побажай мені серце легкого трафіку
побажай нам удачі!
побажай нам удачі!

Відступники

як скеля від гір
як камінь від скелі
відколемось ми від загалу
якось доберемось до станції чоп
а далі підем навпростець
вкінець задовбав вже священний загал
і дикі його ідеали
і навіть великий загальний грааль
і той задовбав вже вкінець

до станції чоп
до станції чоп
а далі – лісами полями
на захід.. на південь.. уже все одно
куди-небудь на зурбаган
щоб був океан узбережжя і щоб
ночами ревли б урагани
а в пору погідну світилося б дно
і чайки зривались в піке

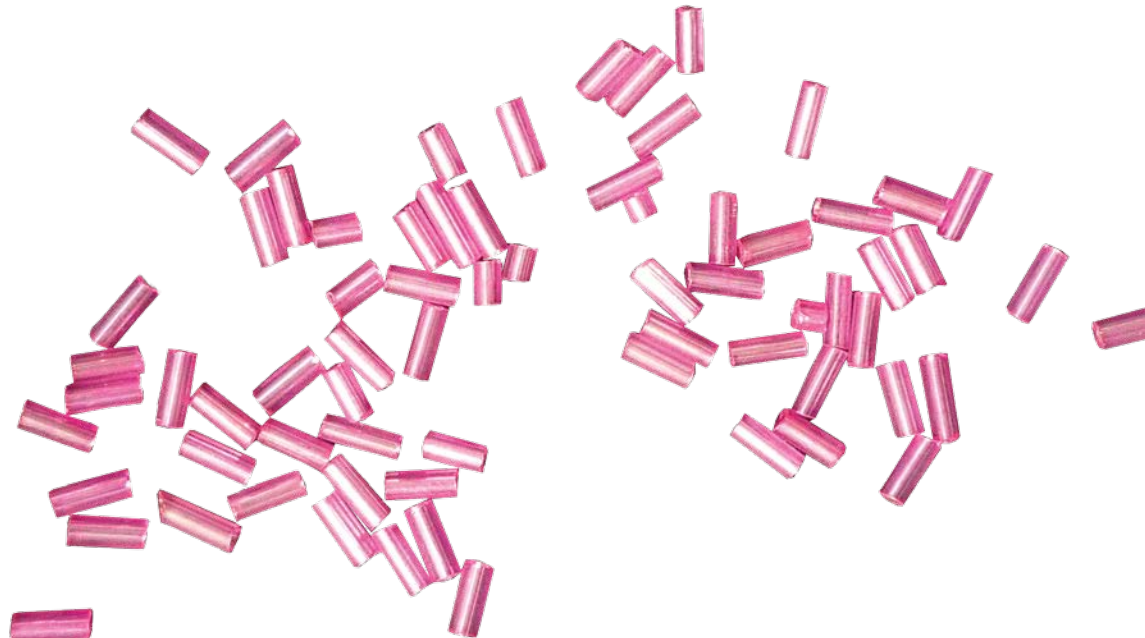
хай в хащах повітря гуло б від цикад
хай птаство кричало б і звірі
й життя було б хиже але не людське
бо люд озвірів уже геть
і кожної ночі такий зорепад
яснів би без встиду і міри
що світло пільму переповнило б вщерть..
..ну щось хоч приблизно таке

як камінь зі скелі
як з ока сльоза
ми вільно покотимось мила
від станції чоп –
аж до краю землі
куди-небудь на зурбаган..
залишимо всіх в їхній сірій імлі
де кожна колиска – могила
і хай би там хто що про нас не сказав –
пірнемо у свій океан

арго

що з вами сталось братове?
що з вами сталося сестри?
хотіли ми жити по-новому
збиралися грати presto
клялися поводитись просто
обітницю склали на чесність
шукати збиралися острів
де воля і доля воскреснуть
і що з того вийшло братове?
і що з того сталося сестри?
що будемо знову і знову
в копánках кошмарити чесність?
я марно складаю абетку
і пісня моя некошерна
бо я вибираю естетику
і пірамідальні зерна
а брат мій – рубає хіп-хопом
а сестри – розумні і гарні
і ми не ідемо скопом
ми навіть не йдемо попарно
та ми пробігаємо водами
нейтральними і задзеркальними
аж до островів антиподів

аж до бурштинових копалень
не чутно тут ваших ораторів
і ваших військових оркестрів
не видно вже вас з-за екватора
братове нічийні і сестри
я марно складаю абетку
і пісня моя некошерна –
в покреслених навхрест чернетках
мої проростають зерна

trust

розлами і тріщини «я» заповнює порожнеча
«ніщо» проростає мов іній чи біла прозора цвіль
«в» ніщо можливий стрибок та «з» неможлива втеча
«ніщо» нереально знищити – немає такої цілі
немає такої мети немає такого місця
немає такого «я» немає такого «ти»
та всі можливі світи вільно в «ніщо» помістяться –
заввиграшки зникнуть без сліду всі можливі світи..
ніщо – це така батьківщина яка ніколи не зрадить
ніщо – це сон у якому нема навіть того хто спить
ніщо – це мої облога анексія і блокада
ніщо – це моє майбутнє моя безконечна мить
воно проростає в мені там де вже мене немає
воно владарює там звідки я втік чи вмер
«ніщо» обіцяє спокій
хоч не обіцяє раю
і я йому довіряю
в своєму раю тепер

сепарація

дитя розрізняє добро і зло
дорослий плутає чорне з білим
мабуть щось знову не так пішло
у божого задуму з божим ділом
чи дарвін хапнув не ті дари
чи може ламарк щось не те накаркав
бо ось воно біле – підходь і бери
бо ось воно чорне – страшне наче правда
та бути очевидцем – не означає бачити
а вловлювати звук – не означає чути
а отже ніщо вже нічого не значить
і все що насправді буде забуте
а все ілюзорне стане психозом
чи психозом де всі посліпили
відділи ж боже знову якщо ти щось можеш
темінь – до темряви
світло – до світла

ТАЄМНИЦЯ

ці двоє напевно якісь ненормальні –
кажуть про нас на небі
без даху без страху без клятви без спальні
без всього що іншим треба
на голих понтах на порожньому полі
на малоймовірній довірі
ростуть безсоромні скоромні і голі
як трави чи риби чи звірі
блукають в пільмі і пливуть проти плину
все на самоті й поодинці
хіба так людина шукає людину?
хіба чоловік це і жінка?
хіба вони знають хіба вони вміють?
хіба вони схочуть і зможуть?
чому не попросять чого не спитають?
на що сподівається кожен?
а ми собі мовчки дійшли аж до краю
і пекло на рай перекроюєм
ми знаємо те що ніхто більш не знає:
ми є
ми вже разом
нас двоє

МОДА ДА

із балкону навпроти ранковий гобой
догодовує бога гобоїв
я відгадую ноти чекаю годо
серед безалкогольних напоїв
божевільний джедай пересів на джихад
я ж тримаюсь традиції раста
розтабачую дуст пересію dust переписую копіасту
перемелю чай іпомею товчу
підсипаю у йогурт мускати
клею марки держав про які і не чув
і чий дим не хотів би вдихати
я вдихаю момент пам'ятаю про смерть
зупиняю хвилини і миті
я завершую гучно дивертисмент
та хотів би піти непомітно
я хотів би піти як виходжу вночі
на балкон закурити цигарку
як виходить приборкувач змії і ключів
з-за куліс заглядати у шпарку
шепотить шапіто згубно грає гобой
і прихід мабуть десь на підході
ти не йди лиш ніде – з нами бог і годо

ми ще в темі
і ми ще такі молоді
ми ще йдемо
і ми іще в моді

реконструкція

розпадаюся я на цитати фрагменти лекції
розсипаюся в прах як присохлий листок гербарія
а довкола – суцільний тремор і епілепсія
бродять зграї прибудні там де гуляли ми парами
благівіщення знято з програми як дезінформація
вість блага потонула у жовтих водах річища
бо у вересках й криках нема півтонів інтонацій
бо мовчання ягнят безпробудне неначе ніч іще

а одначе вже день і розгледіти можна докладно
кожну стежку і кожен найменший прожилок суцього
і ніхто не казав щоб збивались у стадо ми
і ніхто не велів вертоград розтоптати на пуцу
тож збираю себе по частинах немов конструктор я
і скликаю мов ной всі наявні яні та іні
і ковчегом гребу крізь завали ілюзій муторних
не лишаючи сліду в пісках і не відкидаючи тіні

арарат мій в мені поки ще залишаюся цілим я
і пророцтва свої я виконую просто як вправи
не цікаві мені всезагальних цінностей цілі
не потрібні поради сторонніх про ліве і праве
не прошу я прощення а тільки молюся про милість
не кричу до небес «елі! елі! ламá савахтáні?»
не тому що господь у мені аж такий непомильний
а тому що ковчег капітан покидає останнім

the who

а той хто «смертю смерть поправ»
на все поставив і все програв
бо слідом за смертю ідуть лише інші смерті

і тільки життя попирає смерть
не вимагаючи жодних жертв
бо гине життя у кожній наступній жертві

а те життя – після смерті життя
що ніби немає початку й кінця –
це все не про наш світ і вся ця історія темна

то поки ще світло по венах пливе
іди і живи і люби живе
хай смерть на хресті та хоч трохи не буде даремна

просто

і сходить вода
й залишається дно як поверхня
жовтавий намул покриває мов глянець усе
а те що під ним —
до життя вже навряд чи поверне
ні трави ні трупи ніщо догори не знесе
формуються обриси профілі і перспективи
незнаний ландшафт кам'яніє під сонцем нараз
тут буде пустеля її оминатимуть зливи
і все буде мертво і тихо
і все буде просто гаразд
простори життя значно ширші за волю людини
пульсує воно там де видно лиш смерть і фінал
бо й там де нема нас міняються ночі і днини
зростають кристали й корпускули падають в шал
і так колосяться нестримно поля магнетизму
і так плодоносять невтомно сукупності зір
що гріх шкодувати свою потонулу вітчизну
і марити вічністю маючи букви й папір
бо сходить вода а лишається пуста і простір
нема ні руїн ні кладовищ ні кораблетрощ
давай поки ми ще живі порадіємо просто
обіймемось просто
і вийдемо просто під дощ

сумісність

ти не мусиш мене розуміти
я не мушу тебе сприймати
надто різні у нас магніти
надто різні координати
паралельність реалій гостра
нереальність любові люта
і усе крім одного не просто —
ми з тобою звичайні люди
тепловкрвні смертні істоти
і нащадки якогось ноя
і не мушу я знати хто ти
і не мусиш ти знати хто я
в нас взаємний нестримний спротив
в нас взаємний і дикий подив
та єднає найлегший дотик
і ріднить найніжніший подих
ірреальність втрачає силу
і реальність лиш там де ми
розгортаємо наші крила
залишаючись так от людьми

апокриф

богородице діво пощо це все?
ти ж усе відпочатку знала
що не ангел вістку блага несе
і що госпуду всього замало
мало болю і смерті і просто дурниць
мало бруду абсурду і крові
і що скільки не падай додолу ниць
все повториться знову і знову
будуть війни потопи і кари земні
просто так ні за що без провини
у нестямі якій у якому півсні
ти віддала убивці сина?
він створив собі світ для жорстоких розваг –
примхи бога важкі і похмурі
от уже й плащаниця – кривавий стяг
от і хрест – монумент тортурам
богородице в радості ти чи в журбі?
маєш благість обіцяну може?
помолися ж за нас хоч сама собі
хай це нам вже і не допоможе

мобілізація

повітря нервово-паралітичне
доторки ніжно-паразитичні
погляди викличні
рухи незвичні
квітень – чадний
давніх ресурсів не залишилось
курси міняєм як шило на мило
мило це все лиш відгонить горілим
дім наш чудний
димно і дивно сліпо і глухо
як не вдивляйся кого не послухай
зливи ідуть а довкола – посуха
черствіє хліб
злісно і смішно страшно і страсно
змінює колір світ наш прекрасний
і поглинає усіх позачася
сонне як лімб
можна не міряти день на хвилини
і розчинитись в поточному плині
і захлинатися ним без упину
пити й плисті
квітень як квітень – хардкорова тема
буйно цвітуть міфологеми
і проростають над пустищем темним
мокрі мости

день космонавтики

всі ми – лиш згустки порожнього простору
чи – конденсат реальності
кожен – неначе в тумані острів
чи – острівець туманності

можна сказати що кожен – крапля
можна сказати що – крапка
раптом з'являємось посвистом шаблі
і помираємо раптом

«я» – химерія пунктик для звіту
в тверді небесній лунка
я – лиш найменший і непомітний
відголос божої думки

гагарін

я знаю про себе стільки правд
що вибір не має значення
я бачив стільки своїх облич
що забуваю ім'я
я перший у собі космонавт
я для радарів втрачений
ближче і ближче
ближче і ближче
фантоми «я» «не я»
мирний мій атом
стиглий мій глум
марні мої надії
коло за колом
оберт за обертом
звужується спіраль
врешті із кожної суми сум
вийде остання дія
це анітрохи не сумно..
цього лиш трохи жаль..

на вході в піке
на правах командира
я вигукну що-небудь щиро
і випущу в небо голуба миру –
грубого і вошивого

секрет

моя таємна свобода –
свобода вільно любити
не пам'ятаючи шкоди
не підбиваючи збитків
не сподіваючись завтра
і не чекаючи зиску
не оминаючи пасток
і не підводячи ризику
любиш тому що любиш
любиш отак собі просто
носиш любов у грудях
як мати дитинку носить
і це проростає з тебе
немов з мертв'яка трава
заносить тебе у небо
дарує тобі слова
вирівнює постать і погляд
вичавлює відчай і страх
і бачиш посмішку бога
на стулених міцно устах
бо ця свобода таємна
і недоступна чужим –
взаємно або невзаємно
любити і жити цим

салон

обтинаю смерть манікюрними ножичками
підрізаю смерть небезпечною бритвою
це навряд чи мені уже допоможе
це такий ритуальний аспект молитви
а молитва моя наче лезо оккама
ампутує усі метастази смерті
тільки смерть клопітлива і любляча мама
заживляє все швидко терпляче і вперто

і росте у мені невеликий ктулху
восьмирукий осторус чи може кактус
сподіваюсь мені ще вистачить духу
в рукаві не тримати приховані карти
це ж не гра не війна і не ініціація
це рутинна механіка метаболізму
я люблю перукарську сізифову працю
що рівняє фризтури й кордони вітчизни
підстригає ліани кущі і дерева
видаляє усе що уже відмертвіло
люба смерте ясна моя королево
я тобі заповів своє пещене тіло
а все решта подбає само про себе
тож нема хвилювання й страху немає
батьківщина – це просто земля і небо
а вона безкрая
і воно безкрає

body&soul

тіло для духу – як ультиматум
дух для тіла – як технологія
строга релігія хімкомбінату
слово давно перетворює в слогани
слогани добре ідуть з гормонами –
з адреналіном тестостероном..
слово що якось не стало законом –
так і лишилося поза законом
мутить свою нелегальну хімію
големів ліпить береться за бога
все це чомусь від чийогось імені
все це чогось із плеча чужого
а дух без слова – вода несолонна
а тіло без солі – пісна макуха
і дух у тілі – як п'ята колона
і тіло – як п'ята нога для духу
так і живуть без ніякого понту
в радості й горі за примхою долі
так і поляжуть єдиним фронтом
у боротьбі за довічну волю

walpurgisnacht

..а надійде ця північ і все повернеться до себе –
дев'ять кіл розпростаються рівно у дев'ять доріг
помчимо попри ніч ми узвиш – нам так треба до неба
нам так треба до неба.. хоч трохи.. бодай на нічліг
тут задушливо й тісно у випах електорату
тут і пісно і прісно і пісня зніміла давно
це не наше кіно і вже навіть не хочеться знати
чи задумано так а чи все випадково воно
..а розірване коло – це колія просто за хмари
розколи циферблат – і запуститься наново час
дочекаємось ночі і в небо здіймемось як пара
і не спинить ніхто і ніхто не впливає нас

classic

весна зняла зі світу рукавички
а пальці світу – довгі і ламкі
опучки зазімали від незвички –
такі тремкі і трепетні такі
незграбно скрутують першу папіросу
намарно сплять два-три сірники..
та не зупиняться і не попросять
не стиснуться безрадно в кулаки..

о світе мій! я йшов по тобі босим
в тобі я бачив стежку вздовж ріки
а в тій ріці – весь попередній досвід
вузький і неглибокий і мілкий
о світе мій! я плив в тобі осетром
метав коралі на найглибше дно
а залишилось може кілька метрів
та скільки власне – байдуже давно
о світе мій! подай свої долоні
назустріч я подам тобі свої
і буде дім і буде мир у домі
і – кажуть – будуть люде на землі

проповідник

сняться мені аварійні знаки
і семафори і стоп-сигнали
сни ці звичайно усі до сраки
але признатись – радості мало
моторошно у нічному світі
ходить там морок і пророкує
і проповідує щось на івриті
все з помилками сухо і всує
я піднімаюся днесь на поверхню
я прокидаюся
я вигрібаю
я доганяю
й застрибую в день
наче в останній на світі трамвай
і проповідую щось на івриті
і проклинаю когось на інгліш
п'яťма хлібами всі будуть ситі
і буде врешті веселий фініш
і буде врешті достатньо всього –
вина і яблук трави й повітря
ви – основне – не бажайте цього
ви – основне – просто тихо вірте

myself

я не знаю нащо «я» тут
а не знав же ні хто я ні де я
бо шукалось якийсь маршрут
бо шукалось якусь ідею
а маршрут – відшукати «я»
це єдина ідея і принцип
віднайти себе сукабля
а потому вже – берегти себе
берегти себе наче алмаз –
берегти себе для основного
ти почуєш про це якось раз
і не факт що конкретно від бога
основне – відповідний біт
основне – випадкове слово
і готовність покинути світ –
будь готовий! завжди готовий!
основне – віднайти і її
ту що жде
ту що також іскриться
дарувати їй дім на горі
й берегти її
мов зіницю..

федералізація

реальність трохи орієнтальна –
сакура пагода п'яна вишня
клімат тут різко континентальний
із друзів ніхто сюди не пише
весь арсенал із задзеркалля –
кролик і кокс і капелюшник
я обживаю будиночок з карт тут
і приручаю ведмедиків плюшевих
ванга і манга бгахаватгіта –
все це до лампочки все – декорація
тільки любити тут треба уміти
решта уміння – майже без значення
камбала в шамбалу не запливає
літо у леті горить – не тоне
я – у центральній точці китаю
я баланую на рубіконі
румбу танцюю а також танго
госпел співаю вірші маляю
слухаю вангу дивлюся мангу
решта умінь мене не хвилює
решту кайфів беру на решту –
мідь в капелюсі халявний вай-фай
300 китайців – до будапешту
я+1 – ув уявний китаю

ішовжетепер

ішовжетепер – ні зірок ні орбіт
ні навіть – як кажуть – часу
гуде в голові восьмидольний біт
і голосно клацає каса
кармічні борги іпотека кредит
зіржавіла геть сансара
не пастир я брату
я радше – вердикт
бо назви – моя отара
веду їх на страту –
за словом – слова
за деревом – дерево звісно
гуде восьмибітно моя голова
чергову вигадує пісню
ішовжетепер – ні зірок ні орбіт
лиш орбіт у поцілунку
я – пульс твій
я – ритм твій
я – кач твій і біт
ти – тріп мій
в фользі подарунка..

ішовжетепер – коли втрачено час
є лиш паралельні світи..
туди я світитиму пісню із назв..
..і ти мені звідти світи

фантики

на відстані днів пропадають деталі
на відстані снів проявляються фантоми
цікаво що буде
як буде так далі –
чи не роздере нас зненацька на атоми?
чи не розірве нас знічев'я на фантики?
чи не спелить на цукрову сукровицю?
а чи навпаки – наплітаємо бантиків
і будем валятись собі під шовковицею
чи в море шубовснемо парно і радо
чи в небо шугнемо немов ненавмісно –
на все божа воля і мудра порада
і правильне слово і помисли чисті
та що б не було нам на долі записано
куди б не виводив колайдер наріжний
ми навіть ув атомі знайдемо близькість
і навіть у фантиках будемо ніжні

біле літо

а літо впало як сніг на голову
хоч міг би й сніг – усе ще квітень
і є ще запаси холоду
у перемерзлому світі
і є ще дощі непрошені
і навіть град із каміння
та вже проростає потрошечки
засіяне пізно насіння
і вже виповзають пелюстки
вологі з роси як маєчки
а літо сміється в люстро
пускає сонячних зайчиків
воно ще гулятиме в хованки
воно ще грозою гратиметься
аж поки цілком не сповниться
ввійшовши в годинник ратушний
аж поки не зникнуть тіні
аж не перестане вітер
і в ночі наші і в днини
не виллється небо світле
і не розтечеться птицями
гаряче й в'язке ніби олово
а поки що – репетиція
і літо – як сніг на голову

фанзона

а чи то сутінки чи вранішня зоря
а чи то сум а чи уже тривога
горять нейрони синапси горять
горить неоном виблякле «дорога»

горять ліси десь на краю землі
горять угоди терміни дедлайни
ми ж загубились в крейдяній імлі
хоч жоден з нас не може бути крайнім

чи то смерканок чи рожденний день
а чи то сум а чи звичайна туга
у мене – план на сотні дві пісень
і чорний пояс є і біла смуга

у тебе – сни на сотні тисяч сонць
у тебе сонце – як зіниця в оці
тривога й туга гратимуть не конче
бо бачить бог –
він сам на наших боці

ode an die freude

о будь же блаженна!
за миті блаженства
за відрухи чесні і помисли чисті
о будь же блаженна!
за посмішки й жести
за пройдений шлях від зап'ястя до кисті

о будь же блаженна!
хоч хто ти? ніхто ти..
ні мати мені ні жона ні коханка
та будь же блаженна
за терни турботи
за ніжність до ранку
й присутність до ранку

о будь же блаженна!
бо благість – то легкість
а легкість – то кисень
а кисень – то небо
на небі від нас погоріли схеми
ну так йому небу напевно і треба..

хай ночі і дні не минають даремно..
хай благість пульсує в артеріях-венах..
хай світло в тобі опромінить темряву..
так будь же блаженна і благословенна!

дифузія

від світу втекти б
в сліпоту
в глухоту
якби не голос твій
якби не тіло твоє
якби не радість
ділити з тобою
кожну хвилю просту
і кожне слово просте
і взагалі все що є..

якби не світло твоє
світе мій
якби не пісня твоя
якби не дзвін

якби не псалмів твоїх
шовковий сувій
якби не небес твоїх
ультрамарин

я втік би в печери
у ніч би втік
у лезо святого ножа
та вже проступає між нами сік
і вже зникає межа

атака

психічна атака білої жінки
насичена
психотропами
здаєш території легко і дзвінко
практично
без спротиву
у сутінках суть
в напівтінях стіна
де пульт управління небом
така тут і така
така тут війна
а більшої нам і не треба
такий бестіарій
такий бастион
і мій легіон під містом
тут цезій і барій
течуть в молоко
і лізе із ліжка тісто
хоч трохи шкода
що ти дивишся в світ

чужим
не своїм
поглядом
і наших анексій новий заповіт
чекає на тебе
з подивом
бо плетиво
наших
психічних
атак
чекає тебе
як на тигра лань
а так?
а так?
а так?
в так?
відповідай –
ти виграла

тамтам

якби ти знала яка ти гарна коли у собі не маєш страху
коли смієшся так ніби влітку діти плюскочуться у ріці
печуть безкарно очі сарни а кожен подих штовхає з даху
і стигне серце моє астральне давно забуте в твоїй руці
і кожна стигма і кожна айстра висить на сході зове додому
і кожен вітер як варте слово летить на захід і кличе в гон
на небі майстер латає дірку ламає мірку ховає втому
а в дні морському знаходить отвір зливає воду і горизонт
стоїш нівроку ідеш півкроком шукаєш місце знаходиш метод
де край за краєм і рій за роєм плетуть навзаєм картату шаль
то ж з новим раєм! і з новим роком! готуйте каву і сигарети
живу як могу роблю що хочу люблю як знаю і вся печаль
любив як вмів і люблю як знаю
і знаки гадів морських і чайок
читав запоем
тепер засвоїв
пливу як риба
мовчу як мім

з колишніх днів не завариш чаю
любив як вмів і люблю як знаю
і знов чекаю і знов чекаю
і знов чужих не пускаю в дім
безхмарні дні витрачаю марно
курю безрадно пишу бездарно
цілком легально цілком безкарно
зриваю шапки календарям
приходь як зможеш дзвони як схочеш
хоч серед ночі хоч по непарних
яка ти підла..
яка ти гарна..
і як нам разом..
і як нам там..

аргентина

я бачив молитву як камінь
я бачив молитву як танець
я бачив молитву маленьку як вічко у дверях на дно
я вчив твої мантри напам'ять
я чув ніби опік твій глянець
я вірив намарно
у парність
у карму
та зрештою це все одно

я знаю молитву до тебе
я знаю молитву за тебе
я знаю молитву про бога котрий налякався і втік
та занапащатись не треба
ростуть степ-бай-степом стебла
і дервіш від себе
розкручує небо
хоч сам він – лише чоловік

крізь вічко у дверях
крізь вушко у голці
крізь мури і стіни
крізь дим і печаль
точиться сон
протікає містерія
скрапує сонце
росте молочай

я чую молитву
я бачу твій глянець
я буду як дервіш тримати нам вісь
життя – це такий обертовий танець
із центром в ніде
з невідомістю – скрізь

остання війна

цвіркуни що сюркочуть чергами
грозовиці що б'ють канонадами –
це природи нова стратегія
і свідоцтво людської зради

бо людина не вміє жити
бо людина не вміє бути
дуже важко на це дивитись
дуже хочеться це забути

лиш людина вміє сміятись
над бідою собі подібних
лиш людина може сховатись
у брехні як у ролі подвійній

лиш людина може убити
ні за що ні про що просто так
лиш людина в живому світі
проживає мов вірус мов рак

півбіди що безмірно жорстока
сильно гірше що геть дурна
і не вміє зробити й півкроку
щоб не сталась біда чи війна..

..цвіркуни сюркотять кулеметами
і тримає артобстріл гроза
ескадрильї птахів-безсмертників
креслять в небі сигнальні знаки

все живе що живе рождає
розбиває ущент і вщерть
те живе що не знає раю
те живе що рождає смерть

righteous

ми сходимо з розуму наче з дистанції
наче приречені наче повстанці ми
але й війни не змінити русла життя
і вірність так само мережитья ніжністю
і непримиримі ростуть розбіжності
й викрешують іскри любові закони тертя
ми входимо в ніч як у води йорданські
ніч – це пільми терпка субстанція
ніч – це кохання тривка дистанція
доби темна й згущена кров
та ранок приходить бадьорими кроками
разом із недовченими уроками
і прокидаємося потрохи ми
на денний і світлий призов

ранкове гоління

А те, що між нами, – то лезо Оккама,
а те, що під нами – пісок і туман.
І тільки вгорі, себто понад горами –
порожній і глухонімий океан.
Такі-от ландшафти із запахом нафти.
Яка в цьому радість, яка новизна?
Нікого не вбив ти, нічого не вкрав ти,
хоча так насправді, то хто його зна.
Тут тризна якась... Та крізь призму харизми
ламається промінь, а також маршрут –
Оккам обтинає стежки й евфемізми,
безвихідь сама заганяється в кут,
а те, що між нами, нове і незнане
уже не відріжеш і не відітнеш,
ти теж про це знаєш, та далі втікаєш,
бо тільки утеча – це небо без меж.
Це небо, це море, ці гори прозорі,
задимлені скельця і ніч мовчазна,
й самотності криця – усе це нам сниться.
А може, й не сниться.
Хто знає?
Хтозна...

rotary

колесо винайшли аби зловити й утримати щастя
колесо крутиться – кров і дорога біжать
щастя зловити вдається на щастя не часто
втримати щастя на жаль не вдається ніяк

колесо крутиться гойдалка входить у коло
спритні спіралі втікають у темний фрактал
я піднімаюсь все вище угору й угору
та завершаючи оберт тріщить і ламається вал

колесо котиться падає в воду і тоне
і розчиняється в шлунку і потрапляє у кров
знов розгойдає усе до межі рубікону
знову кружлятиме сонце й спіраль перекрутиться знов

я – колесо без осі без осердя і центру
центр – ніде а окружність невидима – скрізь
котимось котимось котимось дівчинко сестро
ловимо щастя й тримаєм за хвіст наче вісь

прикмета мети

муха втрапляє в ілюзію двох паралельних дзеркал
і хоча навстіж відкрито і вікна і двері
б'ється фасетковим оком до скла і впадає у шал
прагне влетіти отак у чарівні печери
просто влетіти крізь скло у чарівні печери

безберегий тунель вогнів що поміж двох свічад –
це обман безумовний для мухи і для людини
всі ми – комахи божі прагнем повернення в сад
мрієм про вихід із ночі на світло погожої днини
хочемо вийти крізь скло на світло погожої днини

я вже не думаю навіть хто за цим всім стоїть
ні в бога ні в чорта давно не запитую де ти
лиш розбиваю безжурно обидва свічада свої
бо пара розбитих дзеркал – то є добра прикмета
пара розбитих дзеркал – ти повір –
то є добра прикмета

canonical hours

час зупиняється десь за годину до зустрічі
замість годинника серце працює за двох
це дезертирство природи нагадує пустощі
може у спосіб такий розважається бог
хто б то не був – простимо йому нерви поспуті
вибачим слабкість й любов до жорстоких забав
все що просили ми він уже дав нам по суті
лиш безсенсовного господи нас ти позбав
збав нас від ока чужого недоброго й хитрого
збав нас від зваб і затаєних заздрощів злих
довгу годину чекання пожертвуєм ми тобі
зший собі вічність нову із миттєвостей тих
зший собі вічність і не пошкодуєш нітрохи ти
зший собі вічність а нам тільки час відпусти
і на побачення двох божевільних закоханих
свідком і дружбою будеш запрошений ти

hateroom

я ненавиджу цю кімнату
в підземеллі одного з пагорбів
я зненавидів тут чекати
з моря вітру із неба райдуги
я зненавидів тут курити
розглядаючи жовті стіни
краще б мати якусь корито
плисти в ньому по морі синьому
але моря немає й близько
але неба немає й далеко
задушив би себе в колиці
не приніс би себе лелекою
не зачав би себе я сіменем
не створив би себе людиною
обділив би себе я іменем
щоб не бути нічийм виявом
взагалі б на цей світ не з'являлись
чи відплисти в «ніколи»
в «нікуди»
лиш не знати б цієї кімнати
де немає тебе
і не буде

time out

секунди не мають виміру –
це тільки удари серця
у думки немає вибору –
це тільки проекція смерті
у слова немає запаху
а є тільки колір і смак
ти можеш мені сказати
чому це насправді так?
ти можеш мені повірити –
на дотик а не на слово?
ти знаєш якою мірою
й до чого ми вже готові?
зумієш прийти і вижити?
захочеш знайти і взяти?
я духів усіх своїх вижену
з прокуреної кімнати
я викрою викраду вибором
для тебе добу безкраю
секунди не мають вибору
секунди – вони минають

трофіка

бо ти – тунель без світла у кінці
як я зайшов у тебе – невідомо
хтось нагадав напевно по руці
життєвий шлях з тунелем замість дому
от я в тобі – стою сиджу лежу
довкола ніч
тут порожньо й тривожно
свою межу давно не бережу
твою межу розгледіти не можу
я просуваюсь поповзом як вуж
поміж вузьких твоїх клаустрофобій
уже не воїн але ще не муж
краду трофеї ніби тріфний злодій
ковтаю перли мокрі і слизькі
гризу смарагди лускаю рубіни
бо ти – тунель без світла у кінці
а я – твій змії без світла всередині
скарби шукаєм там де їх нема
допитливі й жорстокі ніби діти
та я – в тобі і ти вже не сама
а у мені – трофейні самоцвіти
і так ясніють камінці оці..
так пломеніє їхня плоть розквітла..
вони як ми – без світла у кінці
та створені зі світла
і для світла

love satori

я сходив із розуму ніби з гори
отруєний киснем горець
я випустив з поля зору поля
і весь горизонт подій
та все що тоді я тобі говорив
тепер ти й сама говориш
і вкотре вже ми запускаєм з нуля
цивілізаційний двобій
це зоряні війни це вічна дуель
це спаринг в сезон парування
не мій і не твій – взагалі нічий
нікому ніде ніхто
двобій цей глухий сліпий і німий
хтось думає: «йдуть навчання»
а ми навмання із мертвих петель
плетемо тонкий хітон

і політональна уся наша хіть
і політкоректна ненависть
і скрапує ніжність немов молоко
чи слина чи піт чи кров
петляємо поміж страхіть і жахіть
і часом сплітаємось навіть
і так застигаєм як в горлі клубок
і знов роздираємо шов
ми сходимо з розуму ніби на пік
бо двоє завжди йдуть угору
змітає з катушок і зносить дахи
жага сліпоглухоніма
є жінка одна і один чоловік
і добре нам бути поруч
як альфа й омега як пара птахів
злетіли – і нас вже нема

бум-бум

з лінії фронту сиплеться пудра
з лінії смерті звертають авта
ми керували крильми немудро
може мудрішими будем завтра
може ніжнішими будем потім
і обережнішими – перед
може прийде нам тиждень суботній
у череді четвергів і серед
може придуть нам виграш і бонус
може підуть нам вірус і винос
і хімікалії різні коштовні
і ефедрин замість вин навинос
і офензива
і дискотека
і канонада
і конькобіжці
іній улітку взимку спека
дози нерівні пристрасті й ніжності

ми керували крильми безрульно
ми дарували милість задарма
ми пакували листи в шкатулки
і містицизм запускали в карму
ми перемелені маньєризмом
ми перелякані з потрохами
з нами вже гине наша харизма
ангел від сміху вмирає з нами
рай на морозі
пекло припухло
землі – в алмазах
небо – в хлам
і канонадить
невидимий бубон:
єва-адам
єва-адам

flash fleet

і от уже травень і перша гроза
хоч були й прогнози й вірші й гороскопи
це завжди як впервину
й завше як знак
щасливого шансу нового потопу
а отже – ковчега й нової землі
десь над араратом чи єрусалимом
де добре із тілом римується хліб
де бог незрадливий а пари сміливі
де дзвонять не дзвони а бджоли й джемлі
про мед майвовий що досягне на осінь
де трави тамують ще соки і дим
де гояться травми розсічених просік
і поки ще ной добирає внизу
для кожного пару по цілому світу
я в хмарах знаходжу травневу грозу
щоб з нею зухвало відплисти у літо

цяця

ну бо вже як любов то любов без нічого
без честі без встиду без страху без дна
і навіть без бога хоч сходить від нього
і навіть без власного звичного «я»
без віри й надії а ще – без софії
не sophisticated ця карма твоя
ця леді ця дама ця драма ця прана
ця цяцькана цяцька без власного «я»
любов як плацебо безхмарного неба
де в гострій блакиті блукає гроза
блукає і блискає гнівом іскристим
гримить і шепоче «смотри мне в глаза»
а я поза очі дивлюсь і говорю
а я поза грою а я в нікуди
прозора плацента безкрайнього неба
і ти як плацебо простої води
відсотки проценти і лічені центи

чотирнадцять

і чорний траур тротуарів
і зелень лип і неба лють
гроза із ураганом в парі
дають концерт дають салют
як руно хмар посріблить місяць
а дим гуцулок ляже в діл
залишаться лиш кола сміху
на чорній озера воді
залишаться лиш стежки ловів
у темній лісовій траві
і варіантів сто любові
і двісті планів перемін
бо в озеро впадає річка
а в річку – струмисьмо молока
пливуть потоки мимотічні
і мироточить осока
і гаснуть грозові салюти
і стук копит і скрип коліс
і літо впевнено і люто
вступає в прикордонний ліс

а сонце

а сонце приходить тоді аж коли вже
чекаєш від нього хіба що листів
і кожна година вважається тижнем
а в буквах ввижаються числа прості
та сонце зійде по шкалі алергії
невидиме світу invisible sun
і стінг заспіває вже як там зуміє
в шкільному проїзді з гітарою сам
і самоаналіз і псі-терапія
і пси на подвір'ї і вранішні сни
я знаю ти вмієш прийдеш і зігрієш
і висвітлиш тіні і янь осіниш

а сонце приходить бо я відчиняю
всі вікна і двері всі брами й пости
прости мене серце що пульс зупиняю
зійди мені сонце
і день запусти

de jure

гроза і не відпускає
і не підпускає близько
гримить собі десь за краєм
і звідти з-за краю зблискує
то зовсім засліпить небо
то іскрами сипле в очі
то цілиться просто в тебе
то просто собі регоче
а то блискавиці голі
стрибають полями електрики
то вітер ганяє колами
загони метеликів-смертників
і ніч на шматки розлітається
на кванти і на корпускули
такий от з грозою танець
і мускульний і мускусний
із запахом сигарети
зі смаком тестостерону
затягує в рай енергетики
смертельна діра озонова

то поза нова то доза
із жару жаги і жадоби
віддай мені як глюкозу
своє стопроцентне алібі
прости мені як обмовку
мої неспростовні докази
виходь вже зі свого сховку
візьми собі мого спокою
вділи мені свого причастя
хай що б я там ще не сказав..
моє атмосферне щастя
далека моя гроза

paint point

твоя епідерма нервова тендітна
пахне мені акварельним папером
ти проростала в мені впродовж квітня
щоби розквітнути білим тепер аж
перли крохмальні крапельки поту
і алергічне почервоніння
так достеменно й не знаю хто ти
дожити б до червня твоєю тінню
сліпий як гомер і глухий як бетховен
при тобі я завше німим менестрелем
лиш пензлик просякнутий соком медовим
малює на шкірі твоїй акварелі

invitation

і так все серйозно що просто капець
проекти двіжухи і терки і мутки
немов би у цьому є якийсь сенс
так ніби задум в цьому присутній

а в задумі було – живи і плодись
а в задумі було – радій і кохайся
но вся така сложна штука ця жизнь
шо нада ловити якіє-то шанси

і так все серйозно – хоч всядься і плач
та я все кажу: ну прийди подивися
ось небо над нами – роздертий плащ
ось поле – заштопана плащаниця

ось річка моя – роздягнись увійди
ось сад що наситить і ліс що сховає
а ось безтурботна і сонячна ти
і наша кімната як філія раю

це все несерйозно як промінь чи сніг
це все ненадійне смішне і минує
це все що у бога я викрасти зміг
та все це сенсовне
і справжнє
і суще

лівий демарш

коли випадає із рук мундштук
і гасне сира папіроса
і раптом чужим виявляється друг
у відчай тупий не впадай –
згадай як росте крізь тіло бамбук..
як йдеться по згарищу босим..
як очі скляніють в володаря мух..
як душить в легенях вода..

дай світові шанс приглушити шансон
вділи йому крихту довіри
знайди милосердя бодай же на квант
для всіх нерозумних і злих
урешті життя – тільки сон тільки сон
де право прокинутись – віра
а ти в ньому – міра а ще – емігрант
то спи і молися за всіх

і логіки в сні надарма не шукай
і не відміряй хвилини
згадай же про кисень про трави про мед
і ту що без просвітку жде
обіцяно було утрачений рай
і найпослідущій людині
поглянь скільки добрих довкола прикмет
про вічні «ніколи» й «ніде»

бери свій мундштук і сурми у сурму
демарш безрозсудно веселий
хай сонячним буде латунний твій звук
хай світло пронизує тло
прости вже нарешті володарю мук
безрадісну цю каруселю
коханій потрібне тепло твоїх рук
то станься нарешті теплом

reGrechuta

а довкола зливи і грози
і ясні електричні ночі
я люблю цей запах наркозу
він леткий і як ти жіночний

а довкола співи і танці
карнавали без сну і зупинки
мандаринки і помаранчі
помаранчі і мандаринки

а довкола бізнес і війни
але ми в крейдяному колі
погляд в тебе меланхолійний
звідки в тебе ця меланхолія?

бо ж у коло вписано око
а за колом – ще видноколо
мої вірші вкрай неглибокі
це як крихти з чужого столу

ми такі присмеркові коханці
пів-на-пів чоловіка і жінки
мандаринки і помаранчі
помаранчі і мандаринки

все довкола – ризик і шанси
все у колі – спокій і тиша
я пишу про твої дисонанси
ти мої асонанси колишеш

ми у колі наче у трансі
ми на столі як половинки
мандаринки і помаранчі
помаранчі і мандаринки

бі

шкодувати за тим що сталося – марно
шкодувати за тим що не сталося – тупо
ситуації розв'язок мають бінарний
хоч варіантів є ціла купа

та однак вибирати доводиться з пари –
«так» або «ні» вліво чи вправо
вибране звично вважається карою
те що не вибрано – вбитою справою

а так чи сяк – на одне виходить
бо вліво і вправо – дорога єдина
виносить тебе родовими водами
та так і несе без мети і причини

і пофігу всім твоя бінарність
з душі і тіла з любові й страху
і все що було – було не марно
а все що буде.. та ну його нахуй

не шкодувати і не просити
не відрікатися і не чекати
все що сталося – карта бита
все що станеться – чиста карта

а то

снайпер сховався в твоєму волоссі
в заглибинах тіла твого окопався
у нього немає до мене злості
і це не лишає для мене шансів
приціл – у чоло
контрольний – в потилицю
солодко бляха бути обраним
бачиш як воно все закрутилося?
чуєш як все воно йде до доброго?
між злом і добром – лінія фронту
так було все не кажи що не знала
а ми опиняємось за горизонтом
я – без меча
ти – без забрала
і нас поціляє невидимий снайпер
і ми прокидаємось просто у небо
господь виповзає з найближчої кнайпи
чого тобі господи? що тобі треба?
ось тобі чвертка ось тобі люлька
випий за нас за дурні два тіла
ми без мети але ми на прицілі
ми – на приміті
ми – на прострелі

МИЛО

перекотиполем
котишся по колу
слухасш приколи
дивишся фейсбук

перспектива гола
і бекграунд кволий
злилися в екстазі
із латинських букв

екстезі немає
і канабінолу
є проте в запасі
в'ялений тютюн

маки – рани мая
я – твоє знеболювальне
і косар напасів
і минула юнь

прилітай – покуримо
схочеш – політаємо
скажеш – перепишемо
наново сюжет

шелест трав безжурних
запах книг і чаю
прилітай на тишу
izdryk
крапка
net

страх

ти сповідуєш страх як простий регулятор
ти вдихаєш свій страх наче амфетамін
він тобі заважає повільно вмирати
додає тобі вправності сили і вмінь
вигрібаєш з потоків щоденних агресій
де природний добір – неприродний уже
страх старанно твої береже інтереси
і в розколини втеч прослизає вужем
страх холодний мов прах і густий наче осад
і мутний і липкий і тремкий як желе
ти просив би іще тільки страху не просять
ти казав би вже: досить! достатньо! але
ти сповідуєш страх як любов і надію
ти плакаєш його в потаємних кутах
ти живеш лиш тому що померти не смієш
береже тебе звичка береже тебе страх

правила смерті

смерть оселяється в домі як родичка дальня
не відмовиш їй у нічлігу і не наженеш з-за столу
от в неї вже – й прописка і половина спальні
конфорка на кухні і речі її довкола
смерть усіх тут знає з усіма дружить
кожна сестра їй винна сережку книжку знижку
кожному брату від неї щось треба дуже
вже й із сусідами смерть домовляється нишком
їй не сидиться – вона починає ремонти
мінєє шпалери вікна пересуває стіни
ось вже крізь дім мій проходить лінія фронту
і карфагеном відгоняє кухонні руїни..
я не здаю територій від долу до даху
магія чисел і заклинань – також від бога
кажу я смерті: а йди-но ти сестро нахуй
рахую до трьох або навіть і до одного
викурюю її канабісом як чорта ладаном
випаляю ультрафіолетом наче напалмом
усі її загадки мною давно розгадані
гематоген ще в дитинстві розламано навпіл
смерть – аферистка відома й зануда перфектна
ходить кругами марудить цілиться із травмата
знаєш що сестро? а зачекай ти ще трохи в пеклі
в мене тут знаєш травень
в мене тут сестро свято

far and wide

не соромно втратити розум
та соромно втратити сором
не страшно боятися смерті
та страшно посіяти смерть
бо в море стікають сльози
а з мертвих громадаються гори
і знов постають із мертвих
повітря вода і твердь
а заповідь була словом
і слово було – «любити»
і тут ні до чого взаємність
і тут ні до чого зиск
а просто щоб все було знову –
і твердь і вода і діти
і щоб не котився даремно
у темряву сонячний диск

бо заповідь була – «жити»
і бути живим для живого
і дати вже спокій мертвим
ховати своїх мертв'яків
не соромно бути вбитим
та соромно перед богом
вколнятися сліпо смерті
й божкам невідомо-яким
цей світ виникає щомиті
із подихів поглядів жестів
а отже є шанси завжди
почати усе з нуля
і спробувати любити
без користі і без жерсті
щоб стала своєю насправді
ця обітована земля

future in the past

передрікати майбутнє – невдячно
краще змінити минуле
ретуш монтаж амнезія і – бачиш?
спогадів скільки поснулих!
ось ми – у парку ось ми – на танку
ось – острови під нами
під Gipsy Kings входимо в танго
з визвольними боями
ось ми – перл-харбор ось ми – фолкленди
ось ми – атол бікіні
тут – перестрілка там – перебендя
підірваний на кокаїні
зріють петарди і феєрверки
зрошується канабіс
мутки і терки мутки і терки
і семантичний аналіз
наша любов і наші двобої –
з антропології психів
ми ненормальні з тобою обоє
але притомні і тихі
передрікати майбутнє просто
легко будь-хто зуміє
ловиш теперішню мить за хвостик –
і потрапляєш у мрію

любов-війна

на кордонах весни розгорається літо
чорна кіптява плюс золотистий пилок
вже на тисячі йде порохунок убитих
а над прірвою й далі лиш ветхий місток

ми йдемо поодинці де тонко і рветься
перегукуємось наче сови вночі
і у кожного – ноша окрема на плечах
і від різних дверей неподібні ключі

ми не знаємо як але знаємо нащо
ми не знаємо де але знаємо що
ми зриваєм дедлайни і куримо натще
і для себе самі ми – культурний шок

живемо як вдається й буває всіляко
наші нерви вже можна сплітати в канат
і практично немає ресурсів для страху
і фактично немає дороги назад

на кордонах весни проростає надія
розсекретити літа таємний код
ми напевно дійдемо й напевно зумієм
не зірвати дедлайн
і зірвати джек-пот

расіфіс

я бачу небо я чую сонце
я доторкаюсь до квітів і трав
а всього решта мені не конче
все решта я вже по вірі взяв
усе вернулось і все воздалось
а те що зверху – бонус і приз
я покидаю чужі вокзали
і залишаюся там де спинивсь
крізь мене прокладено траси і рейси
крізь мене проходять ріки й мости
безвізова зона в моєму серці
і вільно тут оселяєшся ти
усе навиліт усе відкрито
трансперсональний мій босфор
єдина заповідь замість мита:
make love not war
make love not war

абракадабра

від кожного слова розходяться кола
а кожен твій порух породжує відрух
у білих і чорних ходи почергові
і входом для чорних є вихід для білих
де гирло емоцій – там пастка для думки
де вушко у голки – там вічко у вічність
де напнуто струни – там все буде струнко
де пущено відлік – народиться відчай
бо кожен твій рух перекроює простір
а в кожному слові – запас порожнечі
і білі і чорні – непрохані гості
а речі в собі – неіснуючі речі
пульсації тіла – вібрація духу
фіксація думки – найперша з ілюзій
ілюзія друга – ілюзія руху
ілюзія третя – у хибному крузі
усі імена – варіації літер
а літери – це неприховані тавра
та віє де хоче неназваний вітер
і бог безіменний як абракадабра

шахід

колективне свідоме втрачає притомність
групове підсвідоме береться за ніж
а у мозку моєму – таймер від бомби
тільки бомби нема – я сумирніший ніж
препаршива вівця в бездоганному стаді
я вже майже котлета чи радше гуляш
але клацає таймер і так безпорадно
розпадається світ цей на наш і не наш

все ще родить трава і пасеться отара
божеволіють пси на кордонах угідь
та зламалася вісь в коліщатку сансари
день іде ніч іде а сансара стоїть
але б'ється мій таймер а хімія мозку
виділяє свій власний пречистий тротил
наближається нуль все спрацьовує просто
і системний пиздець розлітається в пил

пів-на-пів

пів життя вчишся жити
пів життя – помирати
а живеш і вмираєш невідомо як
висіваєш дітей – виростають солдати
і ідуть убивати за червоний мак
висіваєш вірші – проростають марші
прокладаєш стежку а вона – межа
страшно бути юним сумно бути старшим
і в усьому першим впізнавати жах
пів життя – на мутки
пів життя – на терки
а в сухому залишку – трепетне ніщо
як уста торкались солоно і терпко
як обійми рвались наче свіжий шов
не було нас вічно і не буде стільки ж
вся оця двіжуха – миті марнота
це було б трагічно та сміються вірші
у налиті кров'ю макові уста
бо й межа як стежка поросте травою
бо й тіла зотліють у золі пожеж
та ніщо не зникне бо ніщо – з тобою
і воно – назавжди і воно – без меж

нафтогаз

усе що можливе – можливе в усіх варіантах
усе неможливе трапляється тільки раз
немов хтось над нами розставив незримі пуанти
а хтось з-під землі привідкрив потаємний лаз

усе нереальне насправді виказує справжнє
усе що реальне – реальне не так щоби аж
ніколи й нічого не скажеш напевно й назавжди
а фото пейзажу завжді витісняє пейзаж

ми дійсні з тобою допоки ще діється дія
ми справжні й можливі як кожен найменший шанс
і вже несуттєво – зуміємо чи не зуміємо
утримати хвилю і шанс переплавити в транс

і вже неважливо що вічність для нас неможлива
і не принципова примарна реальність удвох
в містерії цій найсуттєвіші – миро й олива
бо в скромних дарах незрадливий ховається бог

бо в небі – пуанти
а в ґрунті речей – коридори
і все це було вже і ще воплотиться не раз
ми гонимо хвилю
а хвиля жене нас угору
і пульс наш подвійний викачує нафту і джаз

писанка

доглядати рослини
податись в малу авіацію
не писати нічого – навіть коротких листів
не належати більше ніяким народам чи націям
випікати із глини горнята і миски прості..
це не те щоби мрія бо я вже не мрію віддавна
і не те щоби план бо і планів у мене нема
це як аероплан що злітає повільно і плавно
над газетним листом де у кожному слові – війна

доглядати рослини щоб був нам сніданок і кисень
а у плині хвилин не ловити ніяких химер
жити в інфінітиві – як сказано – «нині і присно»
жити в інфінітиві лишаючись тут і тепер
доглядати рослини – бо це не зашкодить нікому
як не шкодить нікому від листя зеленого тінь
і із будь-яких мандрів завжди повертатись додому
хай би так і було все
і нині і присно
амінь

безіменний

котяться писанки зносять дахи
чутно всеношну і галас гульвіс
видобуває бог з-під пахви
глиняний свій обріз
мир – це війна а війна – гешефт
термін контракту вийшов
бог повернув неймовірний блеф
і заслужив на тишу
сам собі все що створив програв
сам же у себе й виграв
більше нема в нього жодних справ
з творенням парадигми
бог – це любов а любов – обман
щоб запустити суще
суще щезає немов туман
води зникають і суша
бог не назвався коли прийшов
так і піде анонімом
лишиться тиша і буде знов
затишно темно і німо

буде ніщо і ніде і ніяк
тобто не буде нічого
все що ще є – все це просто так
тінь від мізинця бога
це без образ і претензій я
жити – не мій був вибір
в мене принаймні було ім'я
ну і за це – спасибі

saturday light fever

рекрутовані травнем домашні рослини
проростають крізь скло відлітають за вітром
крішнайтські кошмари – нічні дезертири
програють в мені битви за залишки віри
ритуали ранкові як римські руїни
все ще радують око та серце не гріють
невисоко у небі скріншотом наївним
зависає господь конвертуючи мрії
я беру парабелум з останнім патроном
я виходжу із себе як воїн з окопу
за спиною моєю розстрільні загони
не пускають з прицілу мій внутрішній спротив
ці солдати суботи безжально жертівні
був я їм капеланом – став мішенню із плоті
міжсезоння війни переважно безкровне
та вирішує все міжсезоння суботи
я виходжу із себе за рамки і межі
це не лінія фронту – це гра резервіста
рекрутований травнем іду обережно
і несучи свій патрон ніби радісну звістку

симетрія симбіозу

на листі твоєму найтонші прожилки
немов криптографія літа
боюсь припуститися блуду помилки
і вчитуюсь як неофіт я
це тайнопис тіла це пристрасті знаки
це графіка сонця розквітла
і сенс ніби сік проступає двоякий
солодкими краплями світла
ти напівпрозора та повна секретів
і шифри твої нетутешні
у пахощах спецій у млості секрецій
я встоте вмлїваю як вперше
а в сотах твоїх – все меди бурштинові
коштовні як сльози і піт
тебе я прочитую знову і знову –
нефритовий твій неофіт
релігія літа в повітрі розлита
мов заповіді висоти
мої у тобі вибухають квіти
і впевнено
сповнено
стигло
відкрито
в мені розростаєшся ти

живодерня

обережно і бережно
сторожко і обережно
рухатися наосліп
сіятися крізь ніч
віятися крізь сон
стежити за мереживом
а за вікном не стежити –
порожньо за вікном
бо під мереживом – зір
злякані дві зіниці
а під повіками – звір
вічно голодний страх
звіру цьому не вір
краще повір в різницю
між різником й ножем
між «ахаха» і «ах»
всіх примирив аллах
кожному дав по лезу
виписав імена
вчитав заповіт

всього зробив по два
всьому окреслив межі
кожному облаштував
небо у голові
небо у голові –
чорна діра у мозку
лиш на звороті повік –
розсипи сивих зір
лезу моєму вір
все буде чітко й просто
жінка і чоловік –
ніби різник і звір
шкіру твою зніму
лагідно й обережно
шкуру свою здеру
і розітну по швах
«ахахаха-ах!»
скаже аллах безмежний
і розсміється дух
і розлетиться прах

пiк

темних тем вже нема
світлих зрештою – та́кож
мов сосна на вершині
сам собі обеліск
у минулих життях
був я левом і птахом
у майбутнє із «нині»
я стікаю мов віск
як смола по корі
як сльоза по петлиці
наче мед наче сперма
наче нафта чи кров
бог сміється вгорі
комбiнуючи лица
карусель безперервна –
знов і знов
знов і знов..

ми в осерді пітьми
і у вибуху світла
одночасне усе
і можливо – усе
найреальніші ми
лиш на вістрі молитви
і у слові
що вістку благу несе

адiн

на тому світі
на тому світі
так само будуть сади розквітлі
так само будуть коте і діти
не буде тільки новин і днин

на цьому світі
на цьому світі
я все ще ріжу рибальські сіті
я все ще тчу павутину й ниті
рахунок матчу – один:один

бухгалтер

ці нав'язливі ночі зводять з рахунку
ці неонові дні потопають у склі
ти мені завинила півтора поцілунки
і розпущений вузол смислової петлі
я тобі не віддав сто п'ятнадцять польотів
і в дорогу із коксу іще не позвав
я лиш дуже приблизно здогадуюсь хто ти
і не маю на тебе ніяких підстав
і не маю на тебе ще жодних капканів
ти проходиш крізь сіті як риба крізь лід
не продумано планів не докурено плану
не замотано рану не залишено слід
не записано пісню не занесено вірус
може снаф може панк може флеш може треш
я – таблиця пергамент руно і папірус
напиши хоч що хочеш а потім зітреш
ти – перо ти – стріла ти стилістка і стилос
в нас усе навпаки і усе невпаад
ми зламаємо плюс і закреслимо мінус
і посадимо фільм і розкрутимо сад

театр дій

ми з тобою – алхіміки мутні
тільки що – запускаємо паніку
скільки вже наших збито супутників?
скільки вже наших скресло титаніків?
скільки перегоріло колайдерів
чи доценту розбито армій?
цілий світ нам – технічний райдер
і хронічні хроніки нарнії
в нас тут справді епічні феєлі
в нас тут справді секретні файли
та від наших потуг будівельних
проростають мальдіви і мальви
а від наших утіх любовних
вибухають сузір'я і війни
алхімічимо ми по-повній
компонуємося свавільно
комплексуємо ми як діти
захищаємось наче солдати
цьому можна лише радіти
або вірші про це складати
але знову виє сирена
знову кожен в підземному сховку
лиш тріпочуть у небі знамена
і ширяють боєголовки

постріл

тремоло листя трепетне
тремоло крил пташних
ранок іде невпевнено
ранок іде навшпиньках
дихає у потилицю
тихо цілує в скроню
знає що не помилиться
але поводить ся скромно
рухом розсуне фіранки
легко прочинить вікна
кисень і мед до сніданку
і випадкова пір'інка
дзвінко гудітимуть бджоли
серед кущів вогнених
і ароматні смоли
бавитимуть легені
день розпочнеться легко..
ніч відійде завчасно..
зоре моя далека!
діво моя прекрасна!
знято усі заборони
ранок як хлопчик цілиться
два поцілунки в скроню
контрольний один – в потилицю

десант

з катедри навпроти дзвенить муедзин
кидаючи сутру на сутру
цикади й дукати ущільнюють дзвін
і ллється цикута у вуха
гораціо брате – всі труби горять
а води ідуть потопом
помремо ми всі тут накупі блядь
загнемось усі тут скопом
гуде муедзин відлунює гімн –
ковчег відпливає весело
здіймається хвиля у небо –
і він
летить вже
й сигналить веслами

протест №6

жовтаве світло астрономів місяця
досліджує поверхню наших спин
ми не спимо – ми дихаємо й світимось
а ніч у червні – всього шість годин

ми не спимо – ми лежимо без руху
нас упокорив пульс на двох один
а час кульгає аритмічно й глухо
бо ніч у червні – тільки шість годин

бо літо в червні пещене й примхливе
причин і skutків каламутить плин
одне за одним йдуть посухи й зливи
як ніч за днем і все – за шість годин

здавалося б – лови свою удачу
тасуй колоду з наслідків й причин
та наш протест недвижний і лежачий
бо ніч у червні всього шість годин

а за вікном – вільготність субтропічна
пахтить бензин палахкотить жасмин
ми безрухом затримуємо вічність:
любов у червні – тільки шість годин

флуераш

сад каменів в моєму серці
і віяло стежок довкола
така мені дана вітчизна
такий приблизно материк
я тут живу давно і вперто
живу кругами і по колу
цей край ніхто іще не визнав
і лиш тому він ще не зник
а між камінням – акварелі
а за стежками – далечіні
а поза серцем – кров і м'ясо
а над піснями – отченаш
я – майстер програтних містерій
блідіший від блідої тіні
заручник простору і часу
пастух парфьонів і наташ

мій світ зсихається мов скибка
мій світ згортається мов аркуш
я закриваю книгу джунглів
і відкриваю навстіж дім
у мене є трофейна скрипка
і контрабандні дві цигарки
і триста каменів округих
усе це буде нічиім
прийшов побув прожив і вибув
не залишивши ані сліду
не відшукавши ані пари
ані питомого гнізда
навряд чи хтось відкриє книгу
навряд чи хтось стежками піде
і лиш в найтонших капілярах
все струменітиме вода

ayn sof(t)

ніжність не плаче і не голосить
голосом тихим говорить ніжність
ніжність живе у твоєму волоссі
повівом вітру подихом свіжим
днесь проростаючи з тіла поволі
майже невидимо майже нечутно
пальці мов паростки кволі і голі
не афішують своєї присутності
і не займають чужих територій
і не ламають негласних конвенцій
тіло у тілі – давня апорія:
все що минуще – те не минеться
все що нечутне – буде почуто
й на противагу тліну й смерті
ніжність зійде як окрема сутність
тиха мов лист у пустому конверті

homohomini

метастази чужої провини
проїдають свідомість як черви
бо людина – податлива глина
перенизана сіткою нервів
раз піддаєшся естетиці драми –
далі драмам не буде кінця
неуникність такої програми –
в юрисдикції бога-отця
всі попалені й заплямовані
компромотом навіки пов'язані
та не привід це
з тим хто – ніхто мені
разом бігти і корчитись разом
метастази чужої провини –
як пісний первородний гріх
я здіймаю його на клини
піднімаю його на сміх
я – помилка трікстера дарвіна
і в кінці однієї із фраз
я життя проживаю жанрово:
«...як дурний і веселий фарс»

ГОТИКА

лилики і ластівки
в провітках базилики
утомилась раптом ти
від моєї лірики
розчахнула різко ти
двері вікна виходи
і сміялась тихо ти
над такою втіхую
і металась тіннями
ластівки і лилики
і плелися лілії
лініями виклику
і плекались промені
з-під хмарин розідраних
вигорали спомини
так жертовно віддано
відлітало попелом
листя поляроїдів
все згоріло зопалу
просто й обеззброєно
все віддалось вітрові
і здійнялось зграєю
вихором повітряним
змієм неприкаяним
відлетіли ластівки
поховались лилики
порожніють пастками
просвітки базилики

метрика метрополітену

це літо неначе лото:
сюрпризи ховаються в літерах
та не відгадає ніхто
паролі наступного дня
під нами – тунелі метро
над нами – серпневе повітря
і світло втікає зі сховку
і день піднімається з дна
і все дешифрується з ходу
як фрукти як мед як шафран
і стійко шикуються коди
і радо іде рамадан
а літери котяться парами
бо літо – забуте лото
як хмари
як спори
як мари ми
плетемо ходів полотно
і класно і страшно і смішно все
безгрішно безбашенно без..
тілесно і кровно замішане
в метро-полі-тенах небес
хоч завчені наші вчинки
та статусний наш екіпаж
і ми пропускаєм зупинки
і ми піднімаєм вольтаж

subject

я напишу про нас порноповість –
дійсні імена обценна лесика
зрубаємо бабла наплюєм на совість
і поїдемо кудись далеко нах
так далеко як тільки можна
так далеко щоб – ані поля
будем ми там себе обожнювати
будем там одне одного тролити
там де спів там де сміх там де сонце
там де вся камасутра – порно
де там-тами й батуги віддзвонюють
і бажання непереборні..
буде повість круто замішана –
щоб хардкор ікс-ікс-ікс і треш
а почну трохи смішно:
«поцілуй мене ніжно
поцілуй мене мила
вперше..»

нейро-air

бог не створював світу – він просто спить
усі ми – його безконтрольне марево
колись він прокинеться і за мить
забуде свій сон і всі ці кошмари
він нічого не знає про наші надії
він ніколи не чув про наші молитви
він не знається в наших мотивах і діях
невтямки йому наші любові і битви
то й нехай собі спить нехай дримає
проти власних кошмарів і він безсилий
але я вже знаю і ти вже знаєш:
є і інші світи і вони нам снились
і у наших світах світліше жити
бо вони постали з нашого слова
й поки бог іще спить – ми вчимося любити
і складаєм для нього нову колискову

film production

відомий тільки останній кадр
все решта по ходу пишеться
життя ніби спойлер про динозаврів –
не вижив ніхто і кришка
не вижив ніхто а далі – титри
дати народження-смерті
стертих імен паперові тигри
трави могильні вперті

відомий майже увесь хепіенд
та поки що б'ємось відважно
і кожна сторінка – як інший тренд
і кожна склейка монтажна
й ніхто з нас не знає коли і як
нас разом змонтують знову
я все ще долаю сюжетний шлях
ти все ще підозрюєш змову..

у тебе ще купа дрібних епізодів
а тут насувається саспенс
то бомби знаходять то зомбі бродять
не схожі на гомосапієнс
і все це насправді все не на жарт
та що б не мутив там лукавий
відомий тільки останній кадр
а решта – це наша справа

переправа

я – дезертир власних рецепторів
пастир дурний бурштинових нірван
я вибираю правильний сектор
і бойовий барабан

смерть – психопатка вона панікує
я забиваю її в ігнор
я вже віддавна не молюся всує –
тільки в відвертий хардкор

я випадаю з новинних потоків
я вилітаю у мідну трубу
кожного року смерть на півкроку
скручує ліву різьбу

перегорну гарне й негарне
перекладу власне й чуже
б'є барабан мій глухий не намарно –
бій розпочався уже

сонце зійшло зорі високі
дервіші дикі бродять в саду
я перейду ще на той бік потоку
й там десь собі упаду

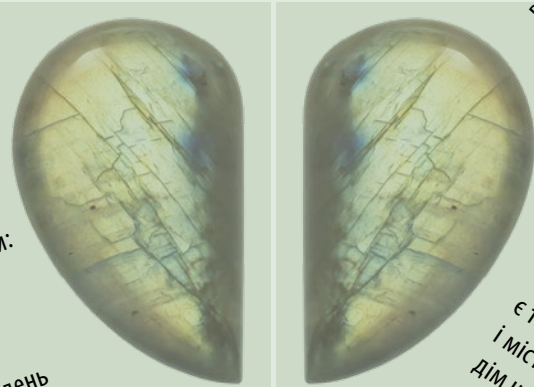
я – еліксир власних рецептів
нерви нірван – мій лексикон
сон вавилону – убогий концепт
тому сам я собі сон

масть

п'ятниця червень тринадцятий день
принцеса чирвова у прикупі
хто з нас стрілець а хто — мішень
видно вже чітко і випукло
пасма пасьянсів зійшли на пси
шулер пасує хвацько так
більше вже карти собі не проси:
йди навманя —

бо п'ятниця
йди навпростець

бо тринадцятий день
пастки розоставив фантомні
думай що хочеш та ти не мішень —
ти моя бомба атомна

дама у прикупі туз в рукаві
джокер стрибає паяцком
то лиш здається що карти живі —
всі ці пацанки і пацики
йди мов апіса з країни чудес
і повертай додому
дім твій чекає вірний мов пес
майже цілодобово

скинь на сукно будиночок з карт —
світ цей двомірний набрид уже
є тільки море і арарат
і міст є відіграний в бридж
дім на горі сад вздовж води
це ніби вихід із матриці
це вже сьогодні — встань і йди
червень тринадцяте п'ятниця

гіпоксія

це так дивно – між нами ніякої близькості
тільки ці кілометри і різні умовні бар'єри
ув обіймах твоїх я гойдався би наче в колиці
але замкнута брами зачинено парки і сквери
і ніщо не римується – двері не входять в одвірки
і маршрути в квитках і сеанси підкреслено різні
навіть кров і любов ми розлили по різних пробірках
навіть слово і зойк все ніяк не вкладаються в пісню
це так дивно усе
бо щоденно
щонічно
ніколи
не виходжу із тебе як не виходять з запою
і хапаю мов риба повітря –
налякано
кволо:
дай дихнути тобою
дай ще раз дихнути тобою

beginning (inception)

а з неба падали згустки шовковиці
а в море пірнали прозорі звірі
ми ще не вірили літу повністю
ми ще самі собі не вірили
ми ще тримались старих конвенцій
ми щойно вчилися жити без страху
перебираючи міри в спеціях
перебиваючись стресом і ахуєм
не добираючи милостей міри
ми ще були наче діти жорстокі
та плодоносило небо довірою
і розливалось море спокоєм
і виринали риби прозорі
з периферії чужого зору
літо вмикало невидимі зорі
ми починали нову історію

доля неділі

психоделія любові уміє
бути психеєю
бути стихією
непокаянною
непідконтрольною
злетом в нірвану
зривом у штольню
психоделія як каруселя
вистріл контрольний
і іпомея
пемза помпеї
міст через темзу
темні ідеї всупереч цензу
світлі надії всупереч логіці
тріпи і тропи
страхи й підозри
тонеш в утопіях
стогнеш з утіхи

тремор морозяний
тремоло сміху
озеро жаху
милості море
лють і любисток
снів коридори
пори відкриті
очі заплющені
перенасиченість
шовком і плюшем
берегом півночі
краєм зіниці
всі майже рівні
все без різниці
я ще не вмію
ти уже млієш
психоделія
психоделія

walk&stop

на цих перехрестях
і гальма гальмують
і анна олію давно розлила
і котяться голови зрубані всує
немов колобки від села до села
і блимають жовтим живі світлофори
хоч фора дається усім хто пройшов
кордони босфори вузькі коридори
і апендициту страховочний шов
і страх як цікаво і жах як комічно
і страшно як в казці бо сказано те
що волос полічено
чола помічено
голос почуто
і колос росте
а на перехрестях не місце для жерсті
а на переправах на коней не час
на вулицях – газ
і тісно від bestій
у келиху – мед
у люльці – напас

і джаз в плейлисті
і кава у джезві
в крові – тетра-гідро-
ка-на-бі-нол
у звивинах – гідра ментальних перверзій
затраханій тетріс
трахейний прокол
та сказано так
що буде початок
і слово «люблю»
і стрілка «вперед»
розсипляться в прах
всі дев'ять печатей
і буде неділя
і фантомний мед
у цих галереях
у цих гарнізонах
на цих полуничних граничних полях
ще дійсні квитки на сеанс залізничний
і котиться бомба
і креслиться шлях

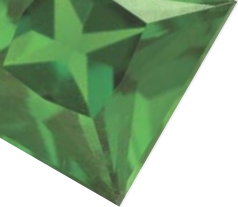

транс форм

паралельність реалій спочатку відлякує
бо ж прямі не паруються як не крути
зловживаємо діакритичними знаками
пустотливо ховаючись від пустоти
та скрижаль постулатів усе ще ліквідна
і евклід – не господь і господь – не задрот
хоч які ми з тобою невідповідні
геометрія згідна на переверот
паралельність реалій цілком нереальна
а реальні – бажання надії і сни
як реальне вікно до твоєї спальні
і драбина приставлена до стіни
наші лінії плавні і ніжно-дотичні
тут безсилий евклід і прихильний господь
ми сповідуєм правильну і предковічну
геометрію спраглих бурхливих вод
що нам всі теореми і аксіоми
траєкторії куль і периметри зла!
забуваємо як ми і де ми і хто ми
і змикаються в коло
паралельні тіла

буду-вуду

вибираю на сайті погоди опцію «інше місто»
в залежності від сезону – лондон варшава париж
бачиш – у світі цьому робиться зовсім тісно
я знаю що в тебе дощ і в якому районі спиш
я знаю що в тебе запара – шопінг тусовки паті
я бачу на інстаграмі всю тебе серед жлобів
я знаю з яких вони родом і знаю в яких вони партіях
я ріжу у фотошопі мудацькі їхні лоби
у світі цьому так парко у світі цьому так тісно
так тоскно самотньо й тісно
немов у прощальнім бою
і я на сайті погоди
в опції «інше місто»
вписую ім'я твоє
і адресу свою

air jet

твій лайнер підбитий
затягує в літо
холод зі стратосфери
і просто у травень
у квіти і трави
вигрушує іній і град
це жінки-крижинки
любовні афери
їй хочеться ще летіти
співати й летіти
та тягне магнітом
вертатись
додому
назад

твій лайнер льодяний
кружляє і тане
і скрапує вже росою
пливе понад силу
бо плаваються крила
зривається в гостре піке

і падає в травень
у квіти і трави
розтерзаною грозою
і входить у воду
у громовідводи
в повітря від струму п'янке

вертай моя мила
тут інші є крила
тут можна літати сміливо
тут трансіві траси
а в мене в запасі –
малий самопальний рай
у цім вертограді
завжди тобі раді
тут мирта цвіте й олива
і вітер шурхоче
ворожить шепоче
«вер тай мо я ми лавер та й м..»

синкопи і сни

магія рухів твоїх – магнетична
голос – оголений
погляд – гіпноз
знову і знов між світанком а ніччю
в плетиві нервів й венозних лоз
залози темних секретів-секрецій
зраджують всіх
розголошують все
і прокидається в пахощах спецій
наш спеціальний сенс
щиряться радісно пси шаріату
сито сиплять світанкові коти
ні просинатись
ні так собі спати
вже не спроможні ні я ні ти
так зависаємо у напівсвітлі
в випарах млості і молока
з рештою світу обірвані ниті
лиш поміж нами ліана тонка
магія магнію
розголот логосу
пульс ледь живий
сонні серця
галапагоси в пазусі боснії
і синкопія оця

goldsmithery

наші ночі і дні як ланцюг із дефектними ланками –
відривається якір і грузне в болотному дні
і групується час і боляче б'є курантами
коли нам випадають самотні ночі і дні
наші ночі і дні як секвенція звуків і пауз
обривається голос а далі – тиша німа
і така вона мертва ніби в чорта за пазухою
і така вона чорна ніби вже й світу катма
і секунди як секції смерті й хвилини як хвилі
і роки як ріка пересохла в пасмо калабань
у яких ми затаєно й вперто тамуємо сили
і змиваємо тавра розлук і печаті прощань
ми ладнаєм ланцюг і ця лірика темна минає
розірвемось не раз ще і знову підемо на дно
все одно одина ми нехай тимчасово розкраєна
та за краєм ми вже перетворюєм воду в вино
і ланцюг – не ланцюг а весела весільна стрічка
і куранти не б'ють а видзвонюють диханню в такт
ми танцюємо разом десь поміж днем і ніччю
і підспівує бог: «ну нехай уже буде так»
ну нехай уже буде бо ми вже своє відчекали
ми карбуємо «так» на фронтонах ніякових «ні»
і чеканимо обруч як оберіг від печалі
і сплавляємо в перстень усі наші ночі і дні

ко(с)мічне

ти комета без мети – я стрілець без цілі
ти крізь темряву летиш і молочний шлях
я стріляю в молоко цілячись у тіло
ти не цілячись у серце забиваєш цвях
ці маневри палять нерви жаром маньєризму
куртуазну канонаду чутно навсбіч
вибухають раз за разом дві хрипкі харизми
і згортається сувоєм безпросвітна ніч
космогонія погоні дещо невротична
це прелюдія відлюдьків зданих у запас
але лінії долони пролягли незвично
і злітає блискавично куртуазність з нас
ми сплітаємось в спіралі ніби хромосоми
це комедія комети і стрілецький фарс
ми не маємо мети і не знаєм втоми
ми висаджуєм світи зупиняєм час
що нам мікро що нам макро чи закони ома
прометеї і протони нас не доженуть
ми завжди собі ніде і завжди удома
википаєм витікаєм у молочну путь
ти комета без хвоста – я стрілець без кулі
ця історія проста і одна на двох
будем знати вже й коли відійдем в минуле
що любили як уміли і любив нас бог

абстиненція

залежність від тебе цілком наркотична
порушує координацію рухів
синдром абстинентний тамую звично –
дивлюсь твої фото пісні твої слухаю
однак не рятую ні слуху ні зору
і рухаюсь координатами пустки
і сушить і плющить любов моя хвора
у випарах пор закисаю і гусну
пора парування минає без пари
кумарить і парить по повній програмі
і ломка й бед тріп як отруєна хмара
життя витискають до краплі до грама
зсихаюся в нуль під самотності пресом
хоч добре відомий рецепт порятунку –
обіймів твоїх живильні компреси
і доза найменша твоїх поцілунків

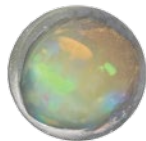
КОЛИСКОВА ДЛЯ ПОВНІ

місяць – не сир не монета не орден
місяць – на хмарі скаженій намордник
ордер на гостросюжетні страхіття
морда мордерця проорана віспою
місце де тісто безсоння місяць
сонце кошмарів – от що таке місяць
місяць над містом – ознака тривоги
лізе у сні велеока стонога
світить у вікна котиться з даху
віттям дерев переможно вимахує
хуй його знає що за планета
точно не сирна і не монетна
просто сирий згусток латентний
весь на понтах та без патенту
місяце місяце йшов би ти мимо
будь собі сам хоч на грам пілігримом
звалюй пошвидше згинь поза очі
і – надобраніч!
і – глупої ночі!

summertime

ми – еліта цього літа
липня й серпня ми еліта
іпомеї сині квіти
конопляний сад
ми – посвята і просвіта
ми – епоха свого світу
нам вперед тепер летіти
строго невпопад
ми на йоту ближчі стали
до бойкоту блиску стали
наші комплекси відсталі –
бакени в ріці
ми веслуєм ми спливаєм
ми сумуєм і співаєм
і купаємось навзаєм
як рука в руці
ми як літо цього світу
безсоромно неприкриті
на відльоті на від'їзді
всім наперекір
ми бездумності еліта
ми без даху ми як діти
ми цілуємось в під'їздах
в мережі сузір'я

ксенофобія

ми з тобою – країна ніколи й ніким не визнана
материк безіменний і матриця матриархату
з рук і ніг із волосся і пальців сплели вітчизну ми
і тепер так безтямно вчимося її кохати
а вона як зазвичай примхлива тривожна й відчужена
а вона як буває цілком іще дика й незвідана
і нема тут коліс – лиш монети тотемне кружало
й темні джунглі – твоє символічне придане
а моя дівизна – голі камені на узбережжі
а твоя лівизна – у кристалах кварцу і соди
в нас нема ще кордонів і досить умовні межі
ми ще точно не знаєм чи нам чогось справді шкода
ми вчимося любити сади своїх тіл достиглих
ми вчимося сплітати ріки пустелі гори
ми вчимося впізнавати кожен ландшафтний вигин
ми говоримо мовами якими ніхто не говорить
ця країна ніколи не буде названа
ця країна ніколи не буде визнана
але землі свої ні за що не віддасть вона
і нікому чужому ніколи не стане вітчизною

ямайка

я робив тобі джойнти з пахучих трав
сам курив лиш тютюн і ганджу
тимчасовий наш дім із тіней повстав
й дотягнувся до хмар уже майже
ми крізь стебла дивились на днів заплив
і впівока – на пустощі птаства
за вікном свіжий дощ літній сад залив
і пташина сховалася паства
та на небі вже видно ворота в рай
і веселка з-під хмар виглядає
я забуду тебе – ти собі це знай
ти підеш – я собі це знаю
після літніх дощів надійде туман
і покриє поля мов намітка
я куритиму свій вересневий дурман
ти суху розглядатимеш квітку
але поки ще липень липкий як мед
поки маки цвітуть і не гаснуть
в нас на двох є повітряний велосипед
і веселе розхристане птаство

барса

моя барселона волога й солоня
і лоно її золоте
і вабить і жалить і пражить і смалить
і жалю не має на те
слова її пісні – з імен футболістів
мелодія – свисту твіст
безсовісна злісна облудна зловісна
залізний вправляє хист
тривожна тремка боязка обережна
їй кожен тореро – брат
і так безбережно росте узбережжям
терпкий її виноград
нічним шоколадом гірчить її ладан
хоралам збиваючи лад
а в затінку десь поблизу водоспаду –
її потаємний сад
солоня вогка волоока і гола
без прихистку сходить із круч
бездумно спроквола накручує кола
і спить як дитина в піску
я пальцями рву пуповину полону
пологи і воля – святе
і вже викрадаю свою барселону
і руно її золоте

морфологія

на окраїні світу штормить
в чужоземних дзеркалах – пусто
лиш бринить мов напружена нить
безконечна історія усна

у полях понятійних – цейтнот
у оптичних волокнах – трафік
і дванадцять невпізнаних нот
час відспівують поза графіком

все про що ми читали в книжках
раптом вийшло з-помежи сторінок
і сплелися і радість і страх
у мільйонах тонких павутинок

це нейронів мережа нова
це ландшафту система нервова
тут старі вигорають слова
задля знаків незнаного слова

трак

всі проекти мої і прогнози
запаковані в целюлозі
у віскозі в шовках в целофані
проростають
рівнями ранніми
пророкують
провокують
розривають
чисто всує
чисто дискурс
чесно вчасно
непередбачено
непередбачливо
мінуси зміщено
сни доплюсовано
ризики зрушено
дружбу зіпсовано
ризку підведено
траблї поновлено
граблї розставлено
шаблї оголено

башлі проплачено
башти збудовано
шабат відзначено
пам'ять поховано
сонце запущено
серце зупинено
гальма відпущено
різко і зримо
рим розпадається
мирро тече
світ проектується
ще

virtual insanity

ти не залайкав дві останні фотки
ти не пошерив два мої пости
я два рази висіла на колготках
і два рази мені були кранти
ти агресивний злий егоцетричний
ти ніби срібний холостий заряд
а в мені відьма дозріває вічна
і я нічний влаштую маскарад
і ми на фотках будем вальсувати
і наші статуси зйдуть на топ
або на пси або на сни із вати
і буде грати древній zz top
ти не залайкав дві останні фотки
ти не пройшов контрольні два пости
і мій контрольний вистріл ідіотки
як поцілунок ловиш серцем ти

три-5-надцять

без строку давності
без меж для ніжності
на полюсах – ще сніг
а на пульсах – вже sting
а на «плюсах» – ремонт
і в мінусах «плюси»
а в нас на двох є джойнт
і горизонт косий
плюс-мінус я і ти
плюс-мінус раз і два
твій г&b простий
мій ку-клус-клан в дровах
твій будапешт в вогні
мій бухарест навхрест
перепитаєм всіх
перекопаєм все
і переорем рай
і перепишем прайс..
..на раз-два-три:
і – вибирай
і – видирай
і – paradise

декапітація

ти рубаєш дійсність з плеча
а розрулюєш дистанційно
хто б там що не кричав
ти однаково гнеш своє
намутила вже стільки справ
розв'язала вже стільки війн
що довкола – монгол-шуудан
а всередині – рускій балет
а на півночі злий ганібал
а на півдні – загін канібалів
розчинився у морі асфальт
і пінцет залізничним шляхам
попусти трохи дикий цей шал
попустись відпусти педалі
дай деталям зійти на світ
дай світам прорости у скайп
ти рубаєш дійсність з плеча
я віддав тобі гостре лезо
я не мав ні меча ні стріл
я ніхто я ніщо я вмлівіч
я спіймав феєричний фрістайл
і потрійне твоє едерлезі
вже накрито до свята стіл
вже і голови стято з пліч

план

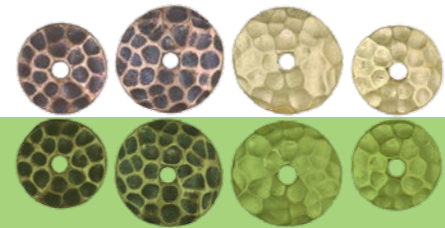
тіло твоє – виногроно дикого соку
око твоє – віддзеркалення темного дна
світло твоє розпашіле п'янке одиноке
голосом джа промовляє твоя струна
срібне волосся кристали білої спальні
тіні балетні й налита літом шока
шок передпліччя морок нічних копалень
жести вітальні і погляди звисока
сенси твої ніби сови з прадавнього саду
станси про тебе складають словесну імперію
я дресирую древніх і внутрішніх гадів
надкусую яблука я і сонні артерії
підпилюю гілку я
під- і надрізаю трос
проколюю колеса
перейдем де мілко ми
ми підемо босими
і втечемо весело

backdraft

дві риби
пів хліба
порожній кальян
і краплена дама-серце
пройти крізь пустелю
і крізь океан
і скрізь просвітитись наскрізь
у тебе є злість
у мене є план
і свій дельтаплан за скелею
і фара форелей
і тара нірван
і пара нестримних коліс

твій вибір –
півсвіту
пожежа
потоп
і стоптане поле битви
мій виграш –
відсутність закону «стоп»
і ти як найкращий витвір

у тебе є карта
у мене є шлях
і бронжилет і фляга
відваги не треба
потрібен фарт
і потиск
ах!
і потяг
а-ах!
і тяга

plan b

тім'я моє – в тіні іпомеї
стопи – поміж лимонником і базиліком
важко згадати
хто я і де я –
чи то острів
чи то фрагмент якоїсь базилики
а сонце світить так ніби грається
таке нервово як ціле це літо
то поблідне зненацька немов догорає вже
а то просто крізь квіти пече і спіпить
ну і так воно все ніби дим сигаретний
вітер подме – і нічого немає
на старих серверах листи секретні
припадають пилом мовчать вигорають
а лише в тіні помічаєш ефект засмаги
а лише вночі скроні твої відсвічують
ніжність твоя мою заливає спрагу

спрага моя твій розчиняє відчай
і пальці блукають наче осліплі старці
поміж ключиць шукаючи ключі від усього
є ще смак ендорфіну в поштовій марці
і нове одкровення рекламних слоганів
а фрагменти наші – по всіх континентах
як сірники чи пазли хтось нас розсипав
віддираємо марки з усіх конвертів
заглядаємо в очі закритих вікон
конвертуємо час у зустрічей хаос
роздаєм жебракам срібляки розлуки
і співає з небес емі вайнхауз
і чекіняться сні і спітаються руки
географія тіл розростається в атлас
як сторінки ми складені тісно і туго
імовірно що бог сотворив про запас нас
щоби світ цей мав шанс розпочатися вдруге

першість

я викликаю свого дєрвіша
я вимикаю своїх демонів
якось так сталоь що ти – перша
якось так склалоь що я – в темі
якось так вдалоь що ми – в танці
па в тому танці цілком нєреальні
я прогризаю твої панцирі
ти інспектуєш мої спальні
ти інтригуєш шокуєш милуєш
я доганяю втуляю міряю
ти ще навчишся бути милою
я ще зумію бо я – вірую
ти ще покажеш ти ще відсмалиш
я ще відловлю я ще відмию
завше нам всього буде замало
завше нам буде тісно у києві
буде нас крити в квасному канєві
буде нас перти святе пуєрто
будуть нам грати фінські панки
і драмтеатри будуть з концертами
і драмтиатр у корпоративі
і партбілет у білизні спідній
синій бугатті дико спортивний
візи у напрямках виключно східних
якось так сталоь що ти – перша
ось замість яблука – кокс і манго
я викликаю свого дєрвіша
я запускаю магічне танго

метрика танго

деметра невидимих квітів гори
вона – королева північного моря
де в метрики вписано імені три
і птахи вгорі завмирають прозорі
вона там де бал там де шал там де грім
вона – тим хто є тим хто п'є тим хто чує
їм море північне вривається в дім
розкачує біт і в синкопах пульсує
невидимі квіти вкривають гору
намітка невидима квіти вкриває
на вітрі я перечекаю пору
цвітіння тіней і іскріння трамваїв
дійду по снігу по льоду по слюді
до моря північного й квітів непалу
і втоплюся в водах її молодих
прозорих як скло і гарячих як спалах

деметра електрик хазяйка гори
злітають трамваї цвітуть прапори

par is..

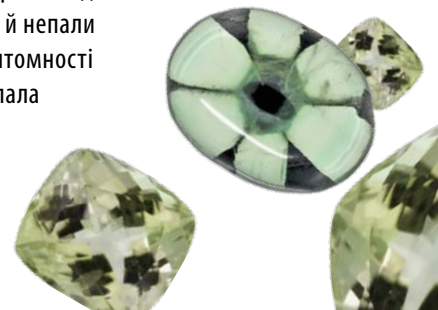
приховано нас із тобою
немов стратегічну зброю бо
окремо тримає запал і бомбу
в своїх катакомбах
бог

та світ цей пора кінчати
вже й ангел стоїть на чатах
і каже нам зустрічати
прощальне сонце
удвох

це наше останнє танго
ніхто не скасує нам його
мов шабля піднята наголо
комета сигнальна мчить
і ми вибухаєм трепетно
і світ розриває тремоло
і нас забирає
в паноптикум раю
навіки застигла мить

купалапапороть

ці віночки на воді – не вінчальні
ці вогні посеред входу – нічийні
квітко папороті ртутна печальна
я беру на абордаж твої хвилі
я ловлю на голий понт твої риби
я відловлю пісні твого птаства
я ні разу мимо тебе не схибив
ти ні разу не дала мені впасти
ти ні року не цвіла не для мене
я впівока недоспав ніч із четверту
твоє листя смарагдово-зелене
очі твої – без осі круговерті
ти цвітеш і пізній страх відступає
ти дзвениш – і розлітаються смерті
задля тебе в темний ліс цей вступаю
задля мене темний ліс цей відвертий
розпашіла вся від шалу й озону
ти співаєш вже не звуками – спалахами
ти джазуєш для трави на газонах
ми двіжуєм по дворах і порталах
ми пірнаєм під гольфстріми свідомості
ми злітаєм понад фудзі й непали
ми святкуємо ніч непритомності
ми – бездомні діти купала

love

розшиваю сукні твої містикою
тіні шмінку і піт твої злизую
пропадає нахрін логістика
проростають лотоси з бризками
прориває ріки з лососями
розгортаються рук елерони
і знущається вітер з волосся
і всміхається біла ворона
і ганджа сука махатма
і літа бгахаватгіта
я виліплю тебе з листя
і покрию простими істинами
і покраю тонкими скибками
і поллю посоленим соусом
перемелю на корм для рибок
пропущу крізь чортове колесо
я тебе я тебе вдихатиму
я тебе я тебе куритиму
і посивіє враз махатма
і розколяться істин плити
і просипляться з неба мюслі
і покажеться з неба тиша
і попустить тебе попустить
заколише тебе заколише

immaculate

легші за шовк простирадла твого подиху
ти поміщаєшся десь поміж складками одягу
відголос стогону твого
лінія нахилу
клініка спротиву
знак перемоги!
крик перемоги!
втіха вікна і протяг
зойк прохолоди і язика лезо
стук в коридорі
збій у програмі
і неозорі постелі плеса
і міліметри і міліграми
ох! а зітхання твої наче хатні духи –
граються тінями сміхом повітрям предметами
бах! – розлітається подушка пухом
кляц! – загораються дві гіркі сигарети
ом! – прокидається неба в'язка електрика
бам! – починаються бурі дощі і грози
лобом до лоба боксують обидва хмарні скептики
тілом до тіла горнуться обидва голі неврози
духом до духу тягнуться два епітелії
квітка до квітки плетуться з герба лілії
ми засинаємо в полі зітхань постелі
ми зачинаємо з подихів інше тіло

ragnarök

за смертю богів надходить містерія втілення
зі смерті богів починається музика тіл
ліани плетуться повільно ліниво невміло
і крутяться петлі обіймів і тисячі інших кіл
зі смертю богів розсипаються міфи і саги
і ми як живі і вживу пізнаємо себе
та боги не хочуть лежати в своїх саркофагах
і пнуться угору до наших з тобою небес
від смерті богів прокидається правильна оптика
і можна дивитись і бачити можна усе
ми можемо бути самі і птахами і снами й синоптиками
хай наші синопсиси вітер тепер віднесе
по смерті богів гальванічний лишається присмак
та в нас є реальна цілюща і чиста вода
і ми вимиваємо з себе богів ненавмисно
а може й навмисно бо часом цих гадів шкода
та смертю богів закривається лиш передмова
зі смерті богів починається повість нова
бо ми воскресаємо легко у кожному нашому слові
і з нас відкривається світу найперша глава
і в'ється історія знов наче паросль спіралі
про те як вдалося нам вижити й вийти удвох
зі смерті богів у прозорі і людяні далі
де справжнє усе – ти і я
і єдиний невидимий бог

game in white

диявол деталей ворожить по-чорному
а я відморожуюсь білим по білому
диявол тебе спокушає валторнами
а я все петляю між словом і вірою
диявол деталей золотить медалі
а я педалюю важку електроніку
дияволу легко даються деталі
я ж гублюся у півтонах пентатоніки
ти мляво жаги уникаєш моєї
та й я атакую здебільшого мляво
і клеюсь до тебе і сні наші склеюю
та знов підсміхається жвавий диявол
і знов розсилає манливі маляви
і манну небесну на сніг підміняє
на те він і дідько на те і лукавий
та навіть і він не усе доганяє
бо ми і не білі бо ми і не чорні
ми просто втікаєм від світу подалі
нехай собі грає – і біс з ним і чорт з ним –
бо нас не розділиш на жодні деталі
і нас не розклеїш і нас не розкрутиш
на ігри жертовні на жарти азарту
з колоди крапленої пасток і пустищ
ми витягли чисту безпрограшну карту

превізія

губи липкі від липневих ягід
пальці липкі від твоїх секретів..
ждали ми з моря погоди в пагоді
зайвим вважаючи кожного третього
крайнім лишався з нас кожен другий
друзями були і трохи коханцями
мали ми скрипку й чарівний бубен
бавились стафом і бальними танцями
гralись на зміну в ката і мишку
брались за ролі поета і пасії
вдвох написали веселу книжку
вдвох збудували невидиму азію

ягоди наші ростуть у гіпофізі
пагода наша – зліва де серце
з моря погода нам зрештою пофігу
ми самостійно виношуєм сенси
і самосійні у нас психоделіки
і саморобні наші нірвани
ми ще збудуємо дві-три америки
і атлантиду під океаном

всього нам мало – такі ми жадібні
все у нас є – і любов і липень
сипляться ягоди з вікон пагоди
губи до губ безнадійно липнуть
ми найкрутіші на світі коханці
і нероздільні і невмирущі
тісно сплітаються наші пальці
смачно кохаються наші душі

hea(r)t

у мозку – бульйон протеїнів і протоплазми
мільйони нейронів як мухи – мовчать чорно
фрази твої обертаються вмить перифразами
з периферії свідомості блимає мутне порно
графіка тіл хаотична як плетиво пагонів
газонокосарка вперто тягне останні жили
сусідів згори розстріляно чесно і загодя
сусіди з-під низу просто самі не вижили
на сто кілометрів довкола – глуха пуща
ні тобі переспати з ким ані побитися
сонце тебе ніби тінь на стіні плющить
серце твоє на камінний амінь закрите
тіло твоє розчиняється в мареві липня
думка твоя розтікається плямою винною
кров твою літо висмоктує всю непомітно
не підмінючи наслідків першопричиною
не залишаючи в жилах навіть синонімів
тільки скорботу і сум – наче запаси міцності
отак і живеш із мухами замість нейронів
отак і втикаєш замість втікати звідси
замість устати вийти й піти босо
як ходять гуїгнми дервіші і пілігрими..
життя повертається сюди десь під осінь
ти повернешся у собі відчувши зиму

теорія вибуху

зняти б кіно про твою кінетику
викласти б гру за твоєю грацією
ми обидвоє шахіди-смертники
жертви взаємної інтоксикації
патові патіо матові мати
шахи під ліжком мате на столі
нам не дано припинити грати
й вийти за коло торсійних полів
нам не дано перестати втікати
статика й спокій – не наші чесноти
перепиляємо будь-які грати
і перепалимо будь-який спротив
перепливемо стоки і стіксі
перегриземо пута і горло
а як не вдасться вирватись звідси
то підірвемось рвучко і гордо
пояс шахідський як пояс цноти –
річ одноразова і вибухова
смерть ув обіймах – солодкий наркотик
досить і руху досить і слова
досить і погляду подиху легкого –
все експлодує разом з декораціями
перетворившись на чисту кінетику
перегорівши на чисту грацію

boom!

наша любов – це як пейнтбол
замість фарби – кров
замість смерті – гол
замість сексу – спорт
замість спорту – стафф
імпульси страху
кокс на устах
сьома печать
ступені якова
зльоту кохати
трохи ніяково
збито приціли порушена оптика
ми ж так хотіли бути синоптиками
ми ж написали тони синопсисів
від есемесок стерлися кнопки
тиждень – на радість
сезон – на психоз

бєлиє рози
пара тонн доз
вінт на сніданок
вночі – барбітура
там процедура
тут процедура
там єрихон
тут пентатоніка
здох телефон
вибираю червоне я
парне червоне
ставки на кон!
некислий сезон
тисячі тонн
не вистачає тільки пейнтболу
сексу немає
є постріл у голову

профіль

розум твій – чоловічий
а глупота – жіноча
хочу я твого освідчення
ти моїх свідчень хочеш
хочу я твого парламенту
очікуєш мого лементу ти
пишу тобі орнаментами
але втікаєш ти леммінгом
я вибираю маршрути зопалу
ти прокладаєш рейси нервами
я присипаю сліди попелом
ти посипаєш голову перлами
прошу про твої терції я
кручусь немов на трапеціях
ти знов дегустуєш спеції
по швеціях франціях греціях
ти знов фінансуєш фракції
ти знову ночуєш в редакціях
ти знову встрягаєш ув акції
кляті акації
зняті вакації
стяті вакансії
я молоко доливаю
в чифір твоїх чайних буднів
напийся ж з мого урожаю –
тебе це принаймні розбудить

мертвий сезон

..а потім в тобі прокидається раптом
котресь із минулих загублених «я»
і наче телевізійний ікс-фактор
вмикається різна ікс-ня
і вся чортівня що ховалась в щілинах
по гіпоталамуса темних кутках
виламує мозок як люта родина
як клята твоя рідня
ні клятви ні мантри ані амулети
не спинять психозу не стримають страх
бо вже невідомо де «я» те а де ти
і світ твій тріщить по швах
панує тут паніка править підозра
непевність розхитує човен чола
й фасують тебе в одноразові дози
на хірургічних столах
від себе самого втікати нестерпно
самого себе не прохромим кілком
і глухне твій дух і душа твоя терпне
і розум німіє цілком
безсилий і кволий як хвора дитина
без руху лежиш в гарячковій імлі
і лиш пуповина – тонка павутина
тримає за край землі
бо звідти з-за краю – єдина й пречиста
що вміє чекати тебе й берегти
поділиться кров'ю і світлом і киснем
і знову народишся ти

серпень

сонце впирає по саме нікуди
сенси парують і висихають
ми перелиті цим літом і випиті
і переписані двічі навзаєм
передозовані переосмислені
перебинтовані й неадекватні
ми обростаєм листами як листям
і розцвітаєм цукровою ватою
сонце періщить по саме нікуди
вата стікає в'язким сиропом
знайдено сиріт літнього віку
люки задраєно і перископи
жовтий наш човен іде під шкіру
білі драже розтечуться по венах
літо не має жодної міри
серпень виходить на авансцену
і – монологи
і – реверанси
згашена рампа
темна куліса
серпень завжди випадає як шанс
вперто померти
і вийти на біс

without

а знаєш – буде ще спокій
хоч в це вже не надто віриться
і – правда – буде ще біль
хоч цього вже явно задосить
і ночі будуть і дні
і море всілякої лірики
й можливість піти світ за очі
не зловживаючи досвідом

а ще – похідні від опію
попіл нейронів синапсів
залишмо для світу копії –
големів і аватарів
нам би хоч трохи спокою
як всеблагої милості
нам би хоч трохи утопії
тихої і безкарної

а знаєш – будемо ми
коли вже нічого не лишиться
у нас період піврозпаду –
суттєво більший ніж в стронцію
ми аргонавти п'ятьми
світ наш ще тільки пишеться
ми починаємось островом
ми повернемося сонцем

NaCl

повертаєш додому в сади содому
шоппінг-тур у гоморру з заїздом у мекку
загалом доля світу цього відома
тож без сенсу втікати навіть далеко
повертаєш додому сади сивіють –
бо ранкові тумани і бабине літо
і недійсна тут будь-яка дія –
дійсність сплавлена сонцем у мідні злитки
дійсність – травлені місяцем срібні кулі
обірвались натягнуті небом нитки
все що було майбутнім – стало минулим
розгорнулися древні сувої і звитки
ми з тобою застигли стовпами солі
ми з тобою як завше – сіль цього світу
у структурі кристалів – формула волі
у структурі волі – здатність любити

еволюція

наші двіжі на суші майже смішні
поки є океан і живі його товщі
і йому по цимбалах чи є ми чи ні
він дочасу постав і пробуде тут довше
а у водах його – паралельні світи
де ніхто і не чув про земне і небесне
ні доплисти туди ані якось дійти
і насправді це добре насправді це чесно
ми живемо на дні що піднялося з вод –
стопіццот островів плюс заплави і плавні
море вигнало нас як негожий народ
наші двіжі на суші й донині безславні
я складаюсь з води десь відсотків на сто
я забив собі місце в підводному завтра
я здобуду ще справжнє своє єство
як розквітну хвостом плавниками зябрами
і коли будуватиме ной ковчег
я нічого про це не дізнаюся в риб
і не встану чекати рятунку у чергу
лиш змахну хвостом і пірну углиб

circles

є такий світ
де ім'я твоє – синонім пекла і раю
є такий дах
під яким ми – вдома
є така ніч що горить і не вигорає
а до неї – день
що говорить чужими мовами
там і шкіра твоя – папір цигарковий
там і тіло моє – листя прив'ялене
і на перший погляд усе – випадковість
та на другий погляд – мости вже спалено
а на третій погляд усе щезає
і залишається тільки світло голе
і воно собі щось там про нас знає
і воно якось там за нас молиться
за світ у якому майже нічого немає
де лиш ім'я твоє і моя воля
де синоніми пекла і раю
йдуть по колу
розходяться колами

рецепторне

модуляції голосу – зміна параметрів світу
як і згустки повітря і світло країн в імлі
у стилістику сну все сповзає якось непомітно
аж зависне сюжет в карколомній логічній петлі
аж зупиниться рух і на кригу обернеться вітер
скам'яніють птахи в бурштині надвечірніх небес
ніби сміх за вікном несподівано скінчиться літо
буде сніг за вікном і засніжене поле чудес
будуть шифри слідів і пунктири окремих проталин
і латинські хорали й іржавий холодний нойз..

..я ніколи не думав про те щоб дійти якнайдалі
просто йшов навмання а траплялося що і повз
просто слухався голосу всіх своїх гравітацій
просто пер поперек там де велено рухатись вздовж
і любив як умів і жалю не плевав за втраченим
і смертей своїх не оплакував – ну бо що вже..
та стилістика сну виникає на рівні інстинктів
божі заповіді – аморальна термодинаміка
якось так воно все працює трохи дивно..
якось так дивно все це зникає з нами..

кухня

у тобі є кисень вино мед
у мені – пуста вина дим
бачиш я все ж дочекався тебе –
повільно жив не помер молодим..
..і тепер у нас резонанс як шанс
зловити хвилю вийти на тренд
для світу ми – додатковий сеанс
бонусний трек і шок-контент
для світу ми – перебор треш
і світ для нас – обманка облом
ми дослухаємось власних меж
ніби розмови добра зі злом
ми приглядаємось до дзеркал
як до можливих шляхів утечі
хоч кожен із нас – окремий портал
виходу в порожнечу
ну якось отак усе воно
закипає парує виброджує гусне..
ти змішуєш кисень мед вино
я провину як дим випускаю у пустку

карма-карма

я врятував метелика і муху
я дописав до карми два плюси
я взяв себе у бога на поруки
і на руках немов дитя носив
і виносив кошерного жирафа
і вигуляв відв'язного кота
і випустив скелетів сотню з шафи
і скочив сам у прірву із моста..
я врятував метелика і муху
я шальки врівноважив терезам
життя в цілому – нереальна пруха
а смерть в цілому – кончена шиза

КОСМОНАВТИКА

..і незграбний поцілунок кутиками уст
ніби пташки дві дзьобами викресали іскру
тихо жевріє у люльці конопляний дуст
оптика з режиму «макро» переходить в «мікро»

а у жовтня в томограмі – умбра мідь і мед
і відкрите навстіж небо – ніби благість чиста
сонце котиться надійне мов велосипед
і горить ночами справжнє зоряне намисто

а у нас іще в запасі прохідні двори
як портали у незнане як ворота раю
жовтень стеле жовте листя для своєї гри –
ані правил ані назви ще ніхто не знає

і незграбний поцілунок залишивсь як знак –
ми таки птахи з тобою нам пора у вирій
кожен з нас живе у собі наче вільний птах
по довірі нам воздасться і по мірі віри

мікрооптика схиляє підійти впритул
всіх реалій паралелі напнуто у струнку
ми злітаємо успішно у блакить густу
і летить за нами іскра того поцілунку

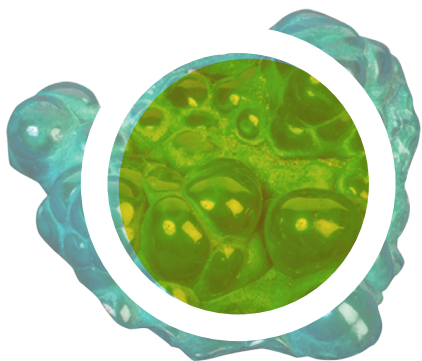
never say never again

переходиш це літо як лету убрід
забуваючи болі й жалі і проколи
вже на обрії – світло твоїх пірамід
що маршрут загортають у коло

перехресний вогонь на досвітні вогні
накладається як фонограма
бачиш дно кам'янисте і небо на дні
і ступаєш по небу ногами

переходиш це літо як лету і сам
розчиняєшся у амнезії
все що можна ти взяв та не все ще віддав
і пропасти тому не зумієш

ще дійдеш до серпневих своїх пірамід
і маршрут перейде в видноколо
перейди лише літо як річку убрід
і ніколи не прийде «ніколи»

вакації

ми так не бачились давно
що забуваєм де і хто ми
і блякне в келихах вино
і висихають ідіоми
і липень гусне мов сироп
і кожен рух триває вічність
та на перетині європ
жіноче стріне чоловіче

в обіймах ласих барселон
у дзеркалах старих басейнів
вже проростає тихий сон
про день – на спів і ніч – на сейшн
про мак сейшелів і кариб
про світло лондонських магнолій
про танці екзотичних риб
на стиках залізничних колій
про буржуазний тихий рай
десь у бескидах чи карпатах
де рівний шум пташиних зграй
вкриває кожне афтепаті
де в ягодах – тремтливий блиск
а психотропи – самосійні
де мирний атмосферний тиск
повітряних гойдає зміїв
і так пливе липневий день
і так липневі ночі линуть
що розверзається едем
у полуничну полонину
і грає люсі ін зе скай
і ми упевнено й хоробро
в фарватері пташиних зграй
йдемо за край
йдемо за обрій

коло-сола

десяток рослин
півсотні каменів
і пташка в нутрі невидима
а долі нема – ні до чого вона мені
вгадав я її і вигдавав
і вигодував і віддав на заклання
любові моїй захланній
а сам розчинився в якійсь нірвані –
не перший і не останній
а може й останній а може і перший
або й взагалі – єдиний
рослин і каміння просте завершення
я тільки на вигляд людина
а так собі – стежка
а так собі – топос
а так собі – логос і голос
і зміна сезонна пожеж і потопів
й сансари чортове колесо
поламані стебла
каміння із неба
і поле можливостей голе
не знаю кому і для чого це треба
по колу
по колу
(цесукаблядьпростописдецьякийсь)
по колу

граматика

ненавиджу цифри
лелію літери
марную рахунки
складаю слова
слова відпускаю летіти за вітром –
повітряна куля моя голова
скидаю баласту минулих рефлексій –
вертатись на землю завчасно іще
читаю птахам палімпсести і лекції
надіюся порозумітись з дощем
леткий як ефір і швидкий наче фантом
мій дух осідає в жертвних димах
я не довіряю прогнозам і фактам
і вірую в те чого мабуть нема
викреслю числа
вглядаюсь у літери
в алхімію сенсів і фізику снів
здаюся в полон психоделії квітів
ведуся на голос тим паче – на спів
моя голова – монголь'єр і led zeppelin
слова спалахнуть і тоді вже – земля..
..впадуть лише цифри народження й смерті
продовжить політ лише літера «я»

е-міграція

сьоме липня субота центральний вокзал
дивні хатки вагонів і локомотивів
на прощання ніхто з нас ніщо не сказав –
прощатись не було мотивів
про щастя не думалось – дихалось ним
про час тут йшлося тим паче
субота центральний анонси і дим
і бути не може інакше
прощай барселона привіт чернівці
і острів південніше ібіци
і кава заварена на молоці
і площа святої трійці
четвірка – за мову
п'ятірка – за секс
і море зірок на небі
цей світ не приховує власних чудес
йому це уже не треба
світанок субота жертovníй хорал
паровозних гудків і маршів
і ніхто з нас нічого не так не сказав
і білим залишився аркуш
розтривожений натовп анонси і дим
все це раптом гойднулось і рушило
наше літо-слимак перевозить свій дім
у прозорій невидимій мушлі

ремонт барселони

до стін мого дому клеяться інші доми
там плодяться гноми і тролі і церетелі
і тріскає стеля і сиплеться тиньк і пил
як б'є їхній молот і крутяться їхні дрелі
а їх перфоратор придумав шалений дантист
а в їхніх шпалерах реклама чуми і холери
і виріс на зоні улюблений їх гітарист
і просто в шеол заглядають їх вікна щілини і двері
я витягну голку замість товстого свердла
я крапну слиною щоби не так боліло
яка завірюха тебе сюди занесла?
як сміло ховатись у сніг твоє печене слово-тіло?
за стінами дому клубочаться інші світи
на зоряний пил розлітаються стелі і стіни
теорію вибуху вивчила в вересні ти
і листя злетіло угору віщуючи літо і зміни
ми пустимо відлік зворотний у наш календар
і травень прийде нам відразу за крапленням червнем
і наш перфоратор розтрончить берлінський парк
і юрський період призначить новий коперник
до стін мого дому клеяться морок і страх
із труб на даху піднімається розпач і втома
а ми разом з листям витаєм собі в небесах
де наш календар нам служитиме
дахом і світом і домом
лети-но сюди тут є сонце і кисень є
порожні парковки придатні для сну і любові
за стінами стін тут самотній пінк-фloyd п'є
і грає з-під хмар чи то бреговіч чи ростропович

реторта

я мешкаю в місті якого нема
молюся до бога відомого всім
всередині в мене – порожня пільма
та іноді й там загорається світло

обожаю всіх тонкорунних дівчат
що суть віддзеркалення діви дів
не йти вперед й не дивитись назад –
найкраще з усього що я тут зумів

та все ще купуюсь на свіжий драйв
і все ще білизну брудну перу
а ще – перетворюю в чистий кайф
усе що підвладне моєму перу

я склеюю слиною сни і слова
з них робиться небо а потім – твердь
мені залишилась остання глава
де сам я – іменник
де сам я – смерть

сарабанда

це – не мережа
це ти знову у сітях
в мереживі і у боргах як в шовках
свобода тобі тут напевно не світить
хіба що свобода зірватись з гачка
хіба що свобода зірватися з даху
хоч дах уже зірвано й ти без руля
і нікуди йти бо усюди лиш ахуй
повсюдний і дикий відчутний здаля
життя – передоз а плейбек – перфоратор
така нічогенька собі мережа
я краще б пішов прогулятись на страту
поглянути де там у світу межа
убий мене сестро надійно і ніжно
зітри як стирають простий олівець
відкинь як відкинули камінь наріжний
і буде нам щастя
і буде кінець

songhunter

вишнями травами соками перлами
вище горища нас перло і перло
лезо при горлі розбите вікно
непереможні ми й нам все одно
вишито хрестиком мак і конвалії
ми ще спроможні на довгі баталії
проти інфекції проти інвазії
і проти азій в останній фазі
паводком паливом ровером левелом
дата єдина – eleven:eleven
рОти на старті ротИ на замку
сурми тримають ноту дзвінку
вже перекреслено всі перевесла
вже переписано пісню на весну
вже кафедральний передзвін летить
вишнями й травами повниться мить
пишна і грішна стрімка і гнучка
пісня зривається просто з гачка

метаметалургія

ми – крапельки ртуті на рівному полі
на сірій безмірній пустій площині
рухливі прудкі досконалі і голі
котитись навчилися а жити – ще ні
щеньячі забави щоночі щоднини
тваринна захланність звірячий запал
хоч крапелька кожна – це майже людина
і світло тремтливе відлите в метал
але проступають пророцтва забуті
і стеляться світом зневіра і страх
а ми розтікаємось краплями ртуті
по мінних..
по мінних..
по мінних полях

народження

«гірлянди галактик у сітях нейронних
підближують блідо світінням гормонів»
я перетворив цю теорію в практику –
літаю світами цілком безборонно
визбирую зорі немов незабудки
киваю кометам як давнім знайомим..
я завше це вмів
лиш поведився скуто –
немов не господар у власному домі
немов не володар я власного мозку
немов не пастух мітохондрій химерних..
я жив наче мертва фігура із воску..
я жив і тужив за собою померлим..

народження – справа не очевидна
але нескладна – варто лиш захотіти
і поки ще день
просто з вістря молитви злетіти
й летіти прямісінько в літо

no way out

цей світ існує лише в тобі
а поза тобою його нема
і бог і диявол – в твоїй голові
і світло усе і п'ятьма
і зоряне небо – це також ти
і весь аморальний закон
тобі просто нікуди й ніяк втекти –
ні в шал ні в безумство ні в сон
ні навіть у смерть – адже смерті нема
чи краще сказати б «не є»
бо світ – не тканина твоя жива
а голе ім'я твоє..
і весь цей угар
увесь цей треш
він – твій без можливості вибору
а все ж – існуєш
а все ж – живеш
ну і за це спасибі

конопляний блюз

друже гораціо
ми вже – без значення
на телебаченнях
служимо зайчиками
а були ж перцями
крутими перцями –
зі світом сходились
в такому герці ми!..
..друже гораціо
мали ми рацію
люди не хочуть
нашої рації
їм не потрібно
нашого корму
треба їм трешу
треба поп-корну..
..друже гораціо
галюцинаціє
ми хоч без значення
все хоч без значення
ти не здаєшся
і я не здаюсь
граємо вдвох
конопляний блюз
нота за нотою
за тягою тяга
блюз – це не спротив
блюз – це звитяга

агасфер

диявол любить себе викривати –
пафосно гнівно і солодково
любить він ницість свою смакувати й
пропонувати іншим як каву
диявол сука такий сексуальний
а придивитись – стирчить копито
що отвір оральний що отвір анальний –
обидва і хтиво і ласо розкриті
диявол правду тасує мов карти
а на півправді клянеться богом
та лиш понти у нього шикарні
а під понтами усе убого
бо він насправді – маленька мишка
бо він насправді маленький зайчик
сльози жалю витискає нишком
скинувши хвостик поранивши пальчик
йди ти братішка в свої підземелля
длубай вугілля для батьківщини
хай конопелька вкриває земельку
або принаймні якась конюшина
хай перед літом натішається трави
хай відбуває у травах кохання
а що диявол? він нецікавий
як цей рядок
на щастя останній

секреція

трясе непал і шамбала в опалі
проблеми навіть в господа-отця
а скільки ще не палених непалів
чекають отакого пиздеця?

тут кожен м'яч – і всесвіт і галактика
тут кожен матч – війна світів зі світлом
військові марші як щоденна практика
мене потроху виживають звідси

я емігрую в хащі хлорофілу
я емігрую в сні й галюцинації
вже якимось пофігу велика фіга
вкінець прокрастинованої нації

..я свій секрет не розкажу нікому
бо нефункціональна мудрість ця:
гойдаюсь – як на гойдалці – на комі я
і думку не доводжу до кінця

бінарне

0
кровна спорідненість антиподів
хитросплетіння зла і добра –
це лиш відлуння бінарного коду
а не диявольська гра
світло і темрява
спідне й горішне
«є» і «немає»
так або ні
чорне і біле
святість і грішність –
у перманентному сексі й війні

1
зелені цифри падають як краплі
крізь їхній дощ не видно ніхуя
та в мене є непереможний скальпель
і мій матрац як матриця моя

transpoint

«наступна зупинка –
зупинка серця
готуйтеся до виходу
не залишайте речей!»
чесність – найбільша чеснота смерті
не надурила ж нікого іще
вона і не зрадить і не покине
не скаже що ти її не вартий
жорстокість її – це жорстокість дитини
яка повірила в гру за правилами
надія на неї ніколи не гасне:
от прийде сестричка і все розрулить
хай легковажна
нехай невчасна
зате простодушна мов пісня зозулі
не з'їде з теми
закриє гештальти
і відведе тебе додому
не буде більше жодних фальстартів
не буде болю не буде втоми
нічого не буде –
і в цьому мудрість
і в цьому радість спокійна тиха
вона не покине вона не обдурить
«залиште речі
готуйтеся до виходу!»

sarajevo

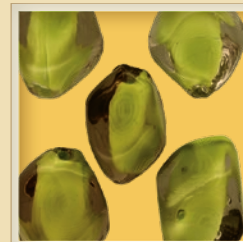
сто років горить за сараєм сараєво
сто доль за стодолюю ріжуться в смерть
перекрили діру поміж пеклом і раєм ми
наша чаша терпіння наповнена вщерть

ми б пустилися берега в небі безкраєму
ми зависли б від смислу на волосок
але неподалік догорає сараєво
а над ним –
наше небо і ветхий місток

а над ним –
наше сонце і зорі і яхве
а над ним –
наша шамбала і шаолінь
а над ним ще до всього –
два верхніх плацкартних
і підірване ян
і відірване інь

бита версія

дух божий віє всюди де хоче
колесо котиться там де не знає
ми народилися посеред ночі
віємо котимось і не вмираємо
вміємо мало можемо децл
знаємо зеро хочемо всього
все найцінніше іде за безцінь
все найдорожче летить на дорогу
в гори непотребу премося штурмом
в море відстійне вступаємо стійко
і перепродуємося задурно
і захиляємося там де мілко
заткано вуха очі заклеєно
функціонують роти і руки
наш серіал – з однієї серії
майже без світла майже без звуку
майже без знаку без сенсу майже
дай же нам боже від свого духу
і найсвященніше колесо дай же
і найпростішої чистої прухи
ти собі вієш всюди де хочеш
ми собі крутимось кожен як може
що ще сказати тобі проти ночі?
боже мій боже.. боже мій боже..

таран

рух назустріч – забава екстримна
як-не-як – лобова атака
рух назустріч практично нестримний
ігнорує закони і знаки
рух назустріч як рух по колу
за і проти
за сонцем і місяцем
рух назустріч – недільна школа
і сезон боєвої містики
рух назустріч – як точка відліку
рух назустріч – як кома дотику
рух назустріч як втеча з клініки
для просунутих ідіотів
а зате проявляє зручно
перевагу живого над мертвим
от ідеш ти мені назустріч
от іду я собі у дзеркало

верифікація

карнавал самозванців –
нудна домінанта стабільності
біг по ободу обруча
петлі пекельних кіл
я зійшов із дистанції
якось отак мимовільно
повернувши ліворуч
упавши в їдкий чистотіл
частоколи довкола
давно вже не є перепонами
хоч божки загорж
ще погрожують різками з дна
і накручує кола
поміж звичаями й законом
велелюдність тривожна
тривожна й пекельно нудна

а в полях чистотілу
на кожному кроці – сонце
а за межами поля
у кожному серці – пульс
ти якби захотіла
також перейшла б рубікон цей
хоч ніхто й не дозволить
так просто змінити курс
та ніхто й не завадить
дивитися так як захочеш –
на звороті повік
ще немає глухих заборон
а живий карнавал
не ховає під маскою очі
лиш півкроку убік –
і перейдено вже рубікон

applesong

коли за тобою скучаю чорно
повискуючи мов гієна
зневіра і сум мої непереборні
і все-таки це офігенно
коли на опучках знервованих пальців
задавнена ніжність не гасне
і з цим засинаю і буджуся вранці
це як не крути – класно
і навіть коли самота пожиттєва
кидає у розпачі весла
я вірю – мене ти надкусиш мов єва
і це буде просто чудесно
та як би не склалось і що б там не сталось
одне неможливо забути:
як були в саду ми і як посміхались
і як це насправді круто

паразитологія

під шкірою в тебе – мурашки-магніти
нічого не знають про завтра
під шкірою в мене – жучки-вахабіти
шпигують за власними мантрами
у тілі твоєму живуть дрозоділи
і різні коштовні метелики
у тілі моєму панують морфіни
морфеми фонєми й переліки
ця ентомологія духу і тіла
не вивчена ще ескулапами
та вже проростають із панцирів крила
ворушаться вусики й лапки
нова сарана дозріває в запасниках
без права прописки й виписки
страхає нашестям і зріє невчасно
любов наче кара єгипетська
мутнішають води дніпра і нілу
ні вмитися в них ні їх випити
та панцир до панцира тіло до тіла
ми знову втікаєм в єгипет

тренінг

знаєш

все що було – це лише магнетизм залишковий
все що буде – це тільки питання інерції
нам про це не казали нічого ні в яких школах
або ж ми прогуляли якісь потаємні лекції
хоч насправді ні шкіл і ні лекцій жодних не було
тільки думки розгін і димок перегрітих рецепторів
це механіка тіл про яку ми успішно забули
і жевріння нейронів у богом забутому секторі
стоїмо на краю бо крім краю нічого немає
ти послухай: ну просто нічого нічого нічого
це не ми вибираємо – пам'ять у нас відбирає
кожен шанс самостійно обрати якусь дорогу
стоїмо біжимо летимо – і усе це на місці
а місця собі мостяться місяться ліпляться в зграї..
забуваю про них ненавмисно а може й навмисно
я люблю тебе тут і тепер
і це все що я нібито
знаю

ампліфікація

я надкусив тебе ніби
капсулу із ціанідом
і розсекретилось небо перенасичене снігом
і засурмили сурми і загорлали горни
і проявився грубо контур незнанної форми
розшифрувались станси перевернулись сенси
і на кінцевій станції свиснув експрес воскреслий
скресла південна крига стих опівнічний вітер
і з недочитаних книжок випали рештки літер
висохли слізні русла вичахли чорні діри
і молоко загусло від передозу лірики
все зупинилось мертво перед розбігом в небо
було життя для смерті
буде життя для тебе

вірус

вірус тривожності
вірус тривожності
він проникає у вени кожному
він генерує напруження грамотно
валить усіх без розбору як мамонтів
злякані очі скривлені посмішки
все це безкровно без будь-яких домішок
чиста тривога
перфектна паніка
страх безпричинний
і ти вже – органіка
тремор неспокій переполюх
сам не врятуєшся – тільки удвох
вірус на вірус дорівнює плюс
дай мені руку
слухай мій пульс
дай мені дотик
візьми поцілунок
страх – це наркотик
отруєний трунок

жаско самому
радісно вдвох
двоє не знають бога тривог
двоє не вірять дияволу паніки –
легко і славно плывуть на титаніку
очі відверті
усміх не гасне
айсберг вже близько
життя прекрасне

октавій

померти у серпні
пройти крізь серпанок
без допусків свідчень і схем
покинути 8 веселих коханок
і пару прикольних тем
лишити прочинені вікна-двері
і вилетіти в трубу
ні праху ні пір'я –
лиш пензлі і пера
і трав перетертих дух
терпкий виноград ще від липня прив'ялий
цукати цикута мускат
анамнез вогнів провінційних вокзалів
й енцикліки вірних цикад

піднятися димом
над домом незримо
триматися хмар і птахів
летіти крізь зливи
вписатися криво
курсивом в небесний архів
і – зникнути зовсім
безслідно безславно
без заповітів і тез
ну жив собі й жив
віддавна донедавна
а потім узяв і – щез
пропасти у серпні
ворожкам на подив
і тінню упасти ниць
у спадок зоставивши тільки подих
в узгір'ях твоїх ключиць

ОСІНЬ

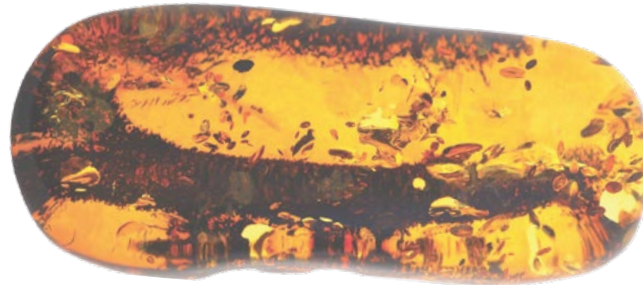
градація

температура падає як збитий льотчик –
не так щоби стрімко але безповоротно
парашути вересня міллю підточені
10 миль вертикалі не вселяють скорботи
10 миль вертикалі мінус 2 підземні
залишається 8 з натільним хрестиком
фаренгейти і цельсії грають втемну
фараони і цезарі – впіймані месники
все найкраще – в землі
все найгірше – в майбутньому
все що є – це падіння у ніч хтонічну
паралельні реалії збігаються в кут
незабутній політ не залишиться в вічності
бо у вічності також – шкала і градуси
бо у вічності також своя ентропія
а у тебе лише щоденний статус
вересневих вермеєрів веремія
єремія відплавав своє і – висох
єрихон відсурмив своє і – вмовк
вересневе падіння так заколисує
замість неба – старий парашутний шовк
замість ртуті – срібних дзеркал амальгама
замість рурок скляних – капіляри порожні
8 поділок неба уже за нами
залишилося 2
по одній на кожного

цивільна оборона

а літо взяло і звалило
а серпень припух і здох
ми були не надто сміливими
і коротко були удвох
нетривко тримався травень
чорнильно вписався червень
і липня лагідну гавань
ми перебрали вздовж берега
і все що горіло – згоріло
і все що світило – згасло
і відтріпотіли крила
незграбно і якось невчасно
тепер от – війна престолів
різкий атмосферний фронт
і осінь бронхітна і кволта
дощами бере на понт

вже б'ється вітрами в браму
грипозний гіркий циклон
і наша з тобою карма –
зігріти цей мертвий сезон
і переписати вересень
і пересмажити жовтень
без зайвих жертвопринесень
три місяці сонцем заповнити
і навіть пустому листопаду
пустити адреналін
you lost! – проспівати осені
шепнути собі:
you win!

діагностика

онкологія осені входить у фазу ремісії
метастази жовтіють всихають
приглушено біль
залишилося днів неспростовних десь може зо 200
уможливлено місію
перенаправлено ціль
ув обойму вкладаються кулі із білого золота
літо злило а з ним і – жорсткий цілібат
нам обом залишається бути прозорими
щоб поміж циферблатів шукати дорогу назад
бо насправді логістика осені – еквілібристика
на тонких павутинах гойдаємось наче в петлі
уможливлено місію вбити в собі пересмішника
підірвати мости
запустити у рейд кораблі
метастазами містики вишито наші знамена
та не вицвіли барви під час перехресних атак
біле золото куль прошиває і душі й рамена
зупиняється біль
і серця зупиняються в такт

ноктюрн

шикарно каркають ворони і воронена сталь на лезі
мої ножі цілком кухонні – я зброю склав давним-давно
але ночами світить повня немов вдивляючись у мене
(це місяць – фрік це місяць – крейзі) і лізе готика в вікно
її пред'яви неспростовні хоч абсолютно нетверезі
її стилістика – жертовна її стилети – як gillette
і жорстко меле жовте жорно зерно моїх нічних перверзій
а чорна ніч на чорне порно перелицьовує сюжет
шикарна карма марить марно цвітуть ворони й орхідеї
несуголосно orus dei звучить роздертих хмар хорал
а десь в далекій іудеї – моя чудесна психоделія
психопатична мов психея впадає в екстатичний шал
бо наше екстезі – останне
бо наше фентезі – клавірне
бо наші душі мов ліани
переплелись в тугий клубок
бо тільки так живе чекання
бо тільки так триває вірність
по наших венах б'є нірвана
готичний бал культурний шок
шикарно каркають ворони і воронена сталь на лезі
і вересневі карнавали зривають плодоносний шар
звучить осіннє едерлезі
над нами місяць як корона
і зістригає листя з крони
сліпий небесний перукар

дабстеп

недозрілі сливи
перестиглий персик
чорні дві оливи
мелений імбир
в екстер'єрі – зливи
в інтер'єрі – стреси
у серцях – сецесія
в головах – пустир
ця війна холодна
плодоовочева
осінню розв'язана
мирно назагал
виклично і модно
рядяться дерева
і кошмар під в'язами –
наче серіал
я ж до твого імені добираю рими
як аксесуари модельєр крутий
і тихцем записую їх на пачці «прими»
це пробачиш ти мені адже prima – ти
все у нас римоване і давно прихована
на випадок повені пара сигарет
замість квітів в'ялених я квитки скасовані
на концерт бетховена призберу в букет
це сезон сецесії це резон ремісії
сонний і лінивий як конопель дим
персики і прима одісsey і піфія
нас римує вересень нас тримає ритм

девіація

сонце – у сонячному сплетінні
голос твій у діафрагмі вібрує
ти – сонцестояння моє осіннє
я вже змирився і не протестую
і дії мої цілком дієслівні
а замість прикметників –
мітки
прикмети
складаю їх парами за фен-шуєм
читаю живих переважно поетів
плекаю психоделічні рослини
годую своїх мозкових паразитів
тебе впізнаю в дзеркалаx і вітринах
у тих що вцілили й у тих що розбиті
мої епітелії сохнуть без тебе
їм чай не смакує їм дай поцілунків
хюндай поламався десь посеред неба
джедаї джімейла зависли в стосунках
це сонцестояння подібне до свята
хоч календарями воно призабуте
дожити б числа бодай до двадцятого
а там буде видно..
..і там буде чути

la babas del diablo

вся гама кольорів – це мідь і мед
плюс ультимативний ультрамарин
ще можна сидіти в саду без пледів
і на ніч лишати холодним камін
ще можна розхристано навстіж і голо
ще варто в мартіні кидати лід
ще глухо гудуть загальмовані бджоли
і глід під вікном до кінця ще не зблід
ще бабине літо в диявола слині
й життя пригасає так солодко аж
я медом вливаюсь в твою картину
ти міддю заповнюєш мій пейзаж
гуляти до ночі кохатись до світу
зривати усе що дано й не дано
це літо.. це літо.. це літо.. це літо..
твердити собі – і не згасне воно

drink me

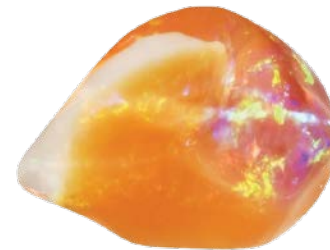
осіннє безумство розлито в повітрі
немов по новій скатертині чай
та відчай нічого не вартий – повір мені
як дійдеш до краю – ступай за край
це тільки здається – впадеш розіб'єшся
це тільки здається що дно кам'яне
допоки летітимеш гратиме месса
а маса зникатиме і промине
а видиме дно – це поверхня озерна
вчорашніх і позавчорашніх сліз
хоч деякі з них впали в землю зернами
і сталося поле і виріс ліс..
минуле минуло – забудь відірвися
прийдешнє прийде але ми летимо
лиш не оглядайся і вниз не дивися
прорвемось за обрій проб'ємось крізь дно
нехай божеволіють ті що бояться
шаліють дуріють звихаються – хай
ми ж маємо все що потрібно для щастя
і скатерку чисту і свіжий чай

calling

ліміт півгодини а далі – край
ліміт півгодини і – тиша
і – хочеш живи а хоч помирай
нікого це не розколише
ліміт півгодини як митний ліміт
де понад норму ні грама
вмісти все життя своє цілий свій світ
у цю півгодинну програму
тут тисяча і вісімсот секунд
секунда чи дві на слово
не перепризначить ніякий суд
нічого понаднормово
що хочеш кажи а хочеш – мовчи
і слухай як слухавка дихає
як хекає хронос вверх біжучи
як плаче кохана тихо
як грізно шумить цифровий океан
безжалісний мов нострадамус
як бахає бог у глухий барабан
як б'ються серця у паузах

секунда на сміх секунда на гріх
на цілу любов – хвилини
я вщент розтрощив би якби лише міг
усю хронотопну машину
та час витікає а я все терплю
прокрустовий вимір мантри:
секунда – «цілую»
секунда – «люблю»
секунда – «я буду завтр...»

шизофрен

і той у мені що говорить до тебе мовчки
і той у мені що говорить до тебе віршами
і той я живий що будую для тебе човен
усі ми – чужі і нічого нема між нами

і той я що стік би по тобі воском
і той що місив би тебе як тісто
нас тисячі тут у одному мозку
і нам ще просторо і нам не тісно

а так я люблю тебе стояко
бо ти у мені така столика
такі ми ніякі такі всілякі
такі ми розумні
такі ми дикі

такі-то там-то
такі-то тут ми
такі-то з кимось
такі-то разом
ми бгахаватгіта
і камасутра
останній аркуш
найперша фраза

техно

фасоля шерхне мовби буква «фа»
і нота «сіль» розсипана по столу
і резонує «ре» у головах
і резюме формується поволі

на е4 послано стрільця
мс2 дорівнює світанку
я познімав розставлені сильця
і в ніч твою вирулюю на танку

ця тактика прозора і проста
ця паприка і гостра і солодка
я не залишив жодного моста
але фрегатів маю понад сотню

трава згорає ніби нота «ю»
а буква «ніч» пом'якшена бемолем
ах як технічно я тебе люблю
своїм астрально-електричним колом

науково

я клонував тебе десь по кутках гіпофізу
я підселив до тебе внутрішнього шизика
і вже тепер мені нарешті пофігу
уся реальна й нереальна фізика
я клонував тебе і вдосконалив копію
і прокачав від імені до лінії
в твоїх зіницях – похідні від опію
твоя любов – як нуклеарна хімія
я клонував тебе і легко взяв у рабство
своїх світів сонливості і статики
я клоунадив впевнено і хвацько
бо в рукаві лежала математика
я клонував тебе і сам пішов в дублери
тепер де хто – ніяк не перевірити
надворі – пошесть юної холери
і нуклеарно-кулінарна лірика

talking spleen

смуток смуткові не ворог
радість радості не брат
вересневий сплін говорить
що на жовтень є джихад
що дзвенітиме нірвана
і дверима гупне рим
і в пустелі і в савані
загніздиться пілігрим
що літатимуть комети
і димітиме трава
і розкриє всі секрети
балакуча голова
сплін лепече сплін ворожить
аж слина із язика
каже в жовтні зможе кожен
повернутись здалека
і з нізвідки і з нідеї
із ніякої землі
каже навіть з іудеї
побудовано щаблі
каже маже в'яже слинить
сплін лінівий балакун
і ніхто його не спинить
навіть жовтень на скаку

Війна

трапляється я левітую
хоч сам в це не дуже вірю
безвір'ям своїм отруений
над всяку розумну міру
однак левітую літаю
невисоко але вправно
від постерного китаю
в зафотошоплені плавні
офшори обкладинок модних
переглядаю в польоті
я бачив острів із плоті
у ванні нудьги холодної
і ліс сірників безтурботних
і озеро чорного чаю
я знаю всі дні суботні
коли найвище літаю
я вірю усім одвіркам
а особливо – стелі
я знаю прохід до вікон
і коридор у пустелі
і припорошену смугу
на фортепіанній кришці
й меандр забутої фуґи
і мандри з дитячої книжки..

ми мабуть усі літаємо
хоч віримо в це не надто
горить моє вірне сараєво
і левітують солдати

тетріс

кулі-блискавки
кульки-мульки
ляскають ясно
лускають гучно
листя ласкаве –
віяло літепла
вitekла кава
і літо вitekло
винесло мозок
занесло звісточку
дим паровозний –
трендова містика

міст через темзу
солодка випічка
з'їхали з теми
тримаючись чіпко
спекались даху
скинули ласти
на зиму страхи
вдалось відкласти
на літо – кулю
на весну – поле
на осінь – в школу
і так по колу
і так по сходах
щаблях драбинах
ржавіє шабля
зміяється зміни
сміється повинь
ридає спека
уже недовго
і недалеко

a priori

не сідай з нечестивим за стіл
не хапайся за істину хвору
усе найцінніше в житті –
на периферії зору

не думай про те що й усі
зламай у собі заслони
бо тільки у тому сіль
що біла вона й солонна

а справжня вода жива
завжди холодна й прозора
і всі ключові слова –
на периферії зору

а праведний голос тихий
зростає в тобі із тебе
іноді видих – як вихід
безпосередньо в небо

halt

годинники в домі моєму стоять
ніби на чатах конкретної миті
хоч десь – пів на п'яту
десь – сім двадцять п'ять
а десь циферблат на нулі збито
та що з ними стало і де їхня смерть
і де мої віхи означені часом
мені нецікаво – я повний ущерть
чужими смертями до смерті з запасом
я повний по вінця чужими життями
у мені вони – як в ріці круговерть
я теж зупинюсь не прийшовши до тям
о пів на якусь до якоїсь за чверть

номерологія

бачили очі та не сказали
вуха підслухали але не те
тільки рука та що руку тримала
знала усе наперед
тільки долонь лінії донні
вивчили все напам'ять –
лінії смерті
лінії долі
лінії нашого танго
настроїв наших злі синусоїди
наших страхів гіперболи
їли би ми одне одного поїдом
ми одне одного зжерли би
вмерли би ми
одне ув одному
або одне на другому
все ще танцюючи стильно і модно
все ще лишаячись друзями
ми залюбили б себе до смерті
просто заснули б і – тапки
11 з чвертю
12 за чверть
чотири нулі
крапка

острів

із моря нейронів із товщі неврозів страхів
негострих психозів і нападів паніки гострих
здійнявся піднявся утвердився й рвучко розцвів
як вибух нейтронний нейронно-синапсний острів
там сонячно й тихо – він носить твоє ім'я
там тоскно й тривожно – у нього мої геноми
буває часами що весь цей острів – це я
буває і так що нікого немає на ньому
буває що повністю гасне мій світ як сірник
і сам я згасаю в собі непросто і просто
але вигрібаю – тому ще і досі не зник –
на берег твій рідний
на свій неприкаяний острів

present perfect continuous

ти ніколи не лишалася тою самбою
ти завжди розпадалася на фрагменти
ти могла бути жінкою з косою
а могла бути жінкою-монументом
ти уміла бути краплинкою поту
або калейдоскопом зіниці
ти вміло звучала однією нотою
і світила зіркою із криниці
я тобою переповнений по вінця
я тобою переораний як поле..
боже що я можу дати цій жінці?
в чому отче тут твоя воля?
бо я і сам ніколи не той сáмий
і також розпадаюся на цитати
весело тобі господи мабуть з нами
сумно тобі господи все це знати

З.Л.О.

зло – красиве і кармічне
зло – бруталне і цинічне
зло – кульгаве зло – лукаве
зло завжди в грошах і славі
зло як допінг для життя
як цикута плюс кутя
зло – фальшиве
зло – навмисне
злозяике і зловісне
знавісніле спорадичне
мультистереоскопічне
зло як вибір зло як страх
зло як тло у всіх ділах
зло – манірне і латентне
зло захищене патентно
зло – прикраса зло – магніт
гнійних ран бордовий квіт
пандемічне і панічне
предковічне потойбічне
ніби сонце ясніє
наше зло прекрасне

ab out

чорним димом
білим димом
налітає щось незримо
хижим птахом
марним птахом
смородом війни
ти стоїш над рівнем моря
де повітря ще прозоре
та ростуть у полі зору
воїни стіни
світ старий давно в опалі
осипається помалу
заголяють океани
рівне сіре дно
десь на трасі в межичасі
ми своє згубили щастя
та воно немов причастя
прийде все одно –
перемир'ям або миром
волонтером дезертиром
пряним вітром
чесним птахом
чистим полем – теж
ти летиш над рівнем моря
невагома і прозора
я – в тобі і наше тіло
вже не знає меж

сафарі

перламутрові будні з піском на зубах
перлюстровані погляди знаки і жести
хвилі адреналіну знечують страх
кожен рух твій спонтанний – це відрух протесту
кожен жест твій таємний як fuck і кулак
кожен погляд відловлює зблиски прицілів
як тут бути коли повернулося так
що триматись за руки – уже підозріло
що тепло і бажання – це твій арсенал
а дитинна бездумність – як злочин і кара..
ми стартуємо в кожен черговий фінал
наші перли – в піску
наші будні – сафарі

future

пророцтва збуваються з такими похибками
прогнози збігаються так приблизно
що в їхніх приходах немає профіту
і харить харизму інша харизма
й на схизму не час бо всередині темно
і хмарно довкіл від їдконого газу
а все що збудовано було даремно
із недаремним руйнується разом
та кожне пророцтво має розвилку
з дурного розуму премудрість ця:
усе що впаде – то було помилкою
усе що встоїть – те нам і збудеться

enter

морок згустився над ершалаїмом
наче драглистий мозок звіра
нам видавалося ніби самі ми
ніби нас двоє і міра віри
але пітьми знавіснілої духи
сіють тривогу і чорні мітки
і реагують на кожен рух і
пазурі й ікла ростуть нізвідки
множиться біситься темна порода
ершалаїм потерпає від ран
нам залишилось пірнути у води
і наче стікс переплисти йордан

black out

ті що влаштовані тим як усе влаштовано
ті що залежні лише від своїх узалежнень
ті що шукають землю свою обітовану
ті що замкнулись у власній невидимій вежі –
всі одне одним ми небезпечно травмовані
всі ми такі неухважні і необережні..

кожен же чує лиш те що спроможний чути
кожен же бачить лиш те що уміє бачити
кожен по-своєму звихнутий і шизанутий
кожному можна простити хоч щось і пробачити –
всім нам однаково порожньо й боляче бути
всім нам незатишно й тісно чомусь одначе..

тільки насправді нічого такого немає
тільки насправді нікого не видно й не треба
тільки пуста порожнеча холодна безкрая
кінчений сон ні про що неіснуючої амеби
і нас із тобою нема – я майже це знаю
тільки не знаю що маю робити з любов'ю до тебе

дитячий куточок

ти плакаєш злість
ти лелієш лють
і ненависть на рівні клітинному
бо у тому сенс
і у тому суть
що не можна тут бути дитиною
тут лише круті
і дорослі ті
що диктуть як жити правильно
мають все в руках
генерують страх
і постійно змінюють правила
безпробудний біг
поглинає всіх –
хто біжить той живим вважається
безпробудний сон –
це такий закон
що не знає винятку й жалості
ти ідеш на свист
і тремтиш як лист
і покару примаєш вдячно так
я беру горшок
я стаю в куток
і малюю на стінах зайчиків

hanging

пов'язки з очей вже не зніме ніхто
хоча операція була успішна
і зір твій відновлено на всі сто..
хай як це не сумно і як це не смішно –
дивитись до смерті не «на» а «в»
і не дивуватися темряві вічній
бо зовні те саме що й у голові
а світла нема навіть в сяйві північному

не зняти пов'язки не бачити дня
пірнути у око до самого дна
на фоторецепторах як на піску
прокреслити коло крейдяне

і в точці сліпій де провалля п'тьми
сховати мале і безпомічне «ми»
на голому нерві як на волоску
повиснути й жити
кохана

location

тихо
глухо
падають краплі
мозок дірвялячи як перфокартку
тіло й душа витікають порційно
так безнадійно так пропорційно
сам витікаю сам і наповнююсь
страхом бездомністю і безвідмовністю
і невідомістю і передбаченням
всім що не має жодного значення
всім що тримає іще на плаву
всім що ковтає в п'тьму неживу
падаю згадую скрапую скрикую
майже безликий і без'язикий
і стоголосий і шизофренічний
поміж жіночим і чоловічим
десь між людиною духом і звіром
межи знаннями інстинктами й вірою
так неприцільно –
то в нуль то в десятку..
майже в нікуди..
крап..
крап-
ка

кінець світу

світ закінчується несподівано
десь між суботою і неділею
от було до нього ще якась діло
оп! і немає ніякого діла
і в нього до тебе нічого немає
хоч ніби усе залишилось на місці –
люди дерева дороги трамваї
вся його фізика вся його містика
от тільки ти вже для нього – невидимий
і він для тебе – міраж ілюзорний
віддане видане продане придане –
в сірому шумі між білим і чорним
в сірому шумі в дзеркалі срібному
в склі запітнілому напівпрозорому
все що було поміж вами подібного
все перекреслено повним ігнором
можна тепер хоч стрибати з даху
хоч лізти по високовольтних лініях
можна послати усе це нахуй

і тупо втикати у внутрішню клініку
можна усе – і нічого не станеться
стан рівноваги – це стійло скорботи
світ обриває паскудний свій танець
без попереджень на зламі суботи
сходить з дистанції ріже конвенції
просто закінчується – і з кінцями
а ти залишаєшся..
сердиться серце..
приходиш до тями..
відходиш від тями..
приходиш..
відходиш..
(*ad libitum*)

ефемерид

так багато очей у потрісканій стелі
так багато зіниць на нічних небесах
я хотів би жити в безлюдній пустелі
я хотів би бути пустелею сам
я ховав би сліди твої кварцом і вітром
напував би тебе водою оаз
а вигадлива fata morgana з повітря
будувала б міста нам – по місту на раз
і щодня нас вітала б нова столиця
невідомих облич і незнаних імен
було б небо там в зорях а не в зіницях
а за зорями – сотні нових ойкумен..
але fata morgana – лиш fata morgana
затискаєш пустелю у жменю пусту –
витікає пісок і зникає кохана
у зіницях чужих як вода у піску
і зникають сліди і оази і скелі
і міста і криниці і зорі з криниць
залишається ніч
залишається стеля
залишаюся я
назавжди
горілиць

конвент

я шаную усе що сказано
ти цінуєш усе промовчане
так вже є відколи не разом ми
так напевно вже нам наврочено
напророчено напартачено
наплановано і накаркано
так багато вже часу втрачено
і крапленими крито картами
я відгадую ноти паузи
ти слова мої пересіюєш
так недовго буваєм разом ми
так багато чого не смієм ми
та сміємося в повен голос ми
а як плачемо то впівголоса
одне одному часто молимося
зупиняючи чортове колесо
затискаючи час між пальцями
запускаючи сонце подихом
живемо на якихось станціях
між від'їздами і приходами
поміж стінами й дороговказами
ми приречені бути точними
і мовчу я про все що сказано
і співаєш ти про замовчане

до зорі

на уламках простої радості
непростий проростає регіт
наші оберти змінюють радіус
і зростає градус тверезості
вже не конче злітати високо
все дотупно усе відкрито
бог з машини пускає бісиків
і ловця запускає в жито
хоч нема малюків над прірвою
та і прірви давно немає
лиш регочуть внизу підірвано
ті хто вчасно зіскочив з краю
ті хто правила бачив праведно
ті хто дрібно розкидав добрива
ти тримаєш удари правою
відбиваюся лівою добре я
ці двобої із тінню як тяглість
репетиції втеч і зутрічей
забуваю за ними радість
забиваю пустоти внутрішні
і сансару на долю градуса
повертаю зі скреготом й скрипом
богородице діво радуйся –
всі дороги ведуть в єгипет

компас

теплий вітер торкається тіла мов чиста сорочка
теплий вітер зі сходу от тільки – де є той схід?
я дійшов до межі чи до ручки чи радше до точки
і лежу на краю хоч лежати тут може й не слід
це не точка опори не точка кипіння й не крапка
це – я сам сфокусований в нуль в невідомість в ніщо
ким раніше я був – то тепер нерозв'язна загадка
ким я буду пізніше – дізнаюсь
якщо
все ще вловлюю подих твій за кілометри
все ще ношу сліди на собі мов вкарбовані в лід
було б чесно і правильно цілеспрямовано вмерти
але вітер – зі сходу тож я вирушаю на схід

меланхолія

залишатися бути хоч брак вже і сили і сенсу
залишатися бути хоч ніяк і нікуди йти
від спокуси цикути – рецепти старі парацельса
від рецепторних болів – спокуса і страх висоти
передоз самоти переживує кожну клітину
а у хімії мозку нестача повітря й води
все що є тут живого – до тебе тонка павутина
та по ній не перейдеш живим ні туди ні сюди
залишатися тут несвідомо чекаючи смерті
називатися так як назветься черговий непрошений день
і стирати на порох сторінки давно перетерті
аби справжніх минулих імен не згадати лишень
залишатися бути і легко і дивно і страшно
залишатися бути хоч ніяк і нікуди йти
залишатися бути – це мало би бути прекрасно
мабуть так воно й є
поки десь залишаєшся ти

matrix 1.1

бо матриця у кожного своя
ніхто не вийде з себе добровільно
допоки є окремо «ти» і «я»
харизма не змонтується подвійна

допоки є окремо «я» і «ти» –
не вдасться опиратися програмі
і жодні буріданові мости
не прокладуть дороги межі нами

бо матриця у кожному сидить
та рве її коротким замиканням
коли сплавляє разом «я» і «ти»
сліпа дуга прозрілого бажання

ми і «ми»

немає в цифрах мудрості немає в числах містики
немає в буквах істини – ніде її нема
самі собі для себе ми господнії намісники
шукаєм в небі тріщини здається надарма

бо як би там не міряти і що не рахувати би
неточна і калічна виявляється лічба
і кожна комбінація закінчується патом
й загрожує цугцвангом із цейтнотом боротьба

між цифрами і числами як у п'ятьмі зависли ми
і ходимо по колу від початку до кінця
і підпираєм вежу оцифрованими смислами
а вежа розсипається як пісенька оця..

..є таке «ми» де усіх нас багато
є таке «ми» де лиш двоє нас є
двоє втомилися все рахувати
двоє лиш навпіл ділять своє

ми ігноруємо числа і дати
і не втрачаєм при цьому лиця
скажем «початок» – буде початок
скажем «кінець» – і не буде кінця

крихти

вимикаю як можу розум
залишаю з інстинктів гірші
забуваю потрохи прозу
покидаю сирими вірші
замальовую ноти чорним
затушовую карти білим
замість сили плекаю спротив
замість волі плекаю віру
резервую на потім зброю
викидаю назовсім якір
зостаюсь сам на сам з собою
вирізаю з-під шкіри знаки
я хотів би не мати а вміти
а все що підказує досвід
це – не брехати дітям
і не довіряти дорослим
покладаюся на простибіг
ненадійний і в міру вірний
через раз відкладаю вибір
раз пораз заглядаючи в прірву..

..усі мої карти биті
нотатки і ноти – стерті
лишається тільки любити
без шансів лишаючи смерть

exodus

залізна логіка психозу
виводить нас на чисті води
у голий біль на білу волю
де пальми-сосни сніг-пісок
і дистилює наші сльози
в благословенні алкоголі
і інплантує нам свободу
у кожен підневільний крок
ми – діти абрєвіатури
кислотні рибонуклеїди
передозовані постійно
і безнадійні назагал
ми довго йшли на амбразуру
то поодинці то подвійно
і добрели до атлантиди –
каріатида і тантал

психозу логіка залізна
знімає з нас чужі закляття
дарує нам метаморфози
і всіх мімікрій чудеса
і прошиває нас наскрізно
крізь панцирі броню і лати
промінчик божого психозу
така любов – така краса
і от уже – під снігом пальми
і сосни випалені сонцем
і дім у скелі вапняковій
й солоний мед на язиках
небезнадійні назагал ми
і цілий світ для нас як спальня
й подвійна логіка любові
в дитячих схована руках

сопромат

я вірю у силу і в астенію
я вірю у твердість і вірю у гнучкість
я мало що знаю і мало що вмію
та певен що нас вже ніщо не розлучить
хоч кажуть кохання триває три роки
і кажуть що пристрасть за ніч вигорає
та нам ні до чого ці марні уроки
бо ми ще вчимося у себе навзаєм
бо ми ще дивуємось кожному слову
і ніжність досліджуєм факультативно
ми завжди незрілі завжди не готові
це дивно і гарно це гарно і дивно
а разом ми сильні і астенічні
і часом гнучкі а часами – камінні
і кожна хвилина для нас ніби вічність
коли ми не разом коли ми мов тіні
і кожна хвилина для нас ніби глина
коли ми – ліпнина єдиного літа
і так нам безумно бездумно дитинно
немов у господньому «будьте як діти»..
..а навіть коли бути сильним несила
ми гнулись та не прогинались без міри
і ми несміливими бути не сміли
бо є в нас кохання і трошечки віри

dead point

геометрія світла проста
геометрія темряви – темна
не стрибай надаремно з моста
і угору не рвись надаремно
відчиняєш ти вікна щодня
закриваєш ти очі щоночі..
бог насправді нічого не знав
бог насправді нічого не хоче
то не знай же нічого і ти
і не прагни нічого хотіти
бо немає куди тобі йти
і немає до чого летіти
афектований фактами дня
поневолений фантомом ночі
не впізнаєш ні власного «я»
ні того кому кажеш «отче»
та дійдеш-долетиш будь-куди
розчинившись в собі непомітно..

це так просто як склянка води
як проста геометрія світла

сапери

бо мінні поля пролягають під серцем
бо курси обмінні – обманні а ще
ці димні завіси підроблених спецій –
розваги спецслужб як обріз під плащем
розмиті дощами обидві півкулі
розбиті до щему дороги думок –
усе – усередині ніби в намулі
і муляє кожен невпевнений крок
бо – мінні поля
бо – загроза атаки
бо метеорологи крешуть шторми
і брешуть в душі знавіснілі собаки
і лячно дізнатись: це ми? чи не ми?
і боязно йти бо поля заміновано
і страшно не йти під прицілом думок
під серцем за серцем багато приховано
а в серці – то амок то віщій дамокл
ми вийдемо з себе і буде амністія
увійдемо знову і станеться день
себе розмінуємо просто на місці
і вибухне в серці впольований дзен

proxymoron

каравани карателів сунуть на південь
залишилося спокою день або два
я сигнали твої не сприймаю дослівно
а сигнали свої обертаю в слова
халіфат наш тримається стійко і рівно
жоден воїн чужий не увійде сюди
але йдуть каравани варягів на південь
слід у слід і сліди покривають сліди
а у нас тут піски а у нас тут оази
піраміди і семирамідні сади
наша фатаморгана розтане відразу
щойно водами дійдуть сигнали біди
вже не раз пролітали нападники мимо
але нас не знайшовши вертали назад
бо в сусідстві з небесним єрусалимом
ми звели свій незримий hi-fi халіфат
хай воюють з ніким і самі із собою
той хто ворога знає той все програє
ми ж немов легіон хоч насправді нас двоє
і нема ворогів в нас а ми у нас є

навігація

день піднімає піну
ніч генерує осад
цього ніяк не зміниш
цього завжди задосить
а межі дном й шумовинням
течії і водоверті
тут не живуть невинні
будьмо уже відверті
переплітають потоки
вихори і чорторії
не запливай глибоко –
вигребти не зумієш
не піднімайся вгору
щоб не попасти в сіті
гон іде в будь-яку пору
лови – кожної миті
не зкоригує карми
жоден чужий потік
не озирайся марно
просто греби в свій бік

plusquamperfect

знаєш мав би я слово – давно б замовк
віриш мав би я розум – відразу б зник
мав би ключа – не виламував би замок
зняв би печать переписав ази б..
знав би печаль – печалився б триста літ
склав би меча і до всього потрохи б звик
ніжив би сталь різав би нею хліб
жаль би плекав ніби пригаслий крик
жив би здаля задля твоїх чеснот
і від нуля знов починав би бути..

..але нема в мені цього всього
я лиш люблю і через це я тут

r.e.f.rain

вітер відносить убік радіохвилі
наголос голос листи запізніле листя
наш полігон простягнувся на тисячу миль і
в'язнуть маневри і в кригу вмерзає приспів
вітер розкручує смерчі смерті на втіху
мов одержимі кружляють пропелерів крила
витравив вітер зарубки ремарки і віхи
тисячу миль розмінявши на тисячу хвиль а
відстань і час – два обличчя одної зради
пристань і дім – дві медалі одної молитви
ми не підемо вперед переможним парадом
і не програємо більше жодної битви
«наш полігон ще колись зеленітиме садом» –
це така мантра метафора приказка вислів..
нам би лише вберегти свій таємний задум
і відіграти в руках перемерзлий приспів

autophagy

небо робить пів-оберта й гасне
сонце робить пів кроку і падає
а загалом – усе прекрасно
є замість сонця у нас лампади
а замість неба – карта неба
а замість карти – стіл і зерна
а замість зерен сіємо перли
і проростають з перлин ребра
і виростає з ребер клітка
і розквітає у клітці серце
але на серці – чорна мітка
дата придатності – дата смерті
тільки у смерті – свої плани
от і живи поки ще живеться
смерть невблаганна й життя невблаганне
і балаганом бавиться серце
поки докручує оберти небо
доки лампада димить не гасне
їж своє серце пилай свої ребра
це безнадійно і це прекрасно
не доживеш до життя нового
може хіба до нового року
ще залишилось півкроку до бога
ще залишилось у бога півкроку

МОЛИТВА

коли повертається світ спиною
і знов поміж нами відстань і стіни
говори зі мною
говори зі мною
хай навіть слова ці нічого не змінять

і коли вже довкола пахне війною
і вже розгораються перші битви
говори зі мною
говори зі мною
бо словом також можна любити

я одне лиш знаю і одне засвоїв
і прошу тебе тихо незграбно несміло:
говори зі мною
говори зі мною
і нехай твоє слово станеться тілом

аутодафе

в понятійних полях підсихає якась лобода
гормональний баланс копіює фінансову кризу
зацвітає стіна протікає проплачений дах
і ламають підлогу нервові сусіди з-під низу
ртутний стовпчик термометра падає наче ікар
мережевий маркетинг мереживом тче павутину
з перегрітих півкуль вириваються кіптява й пар
й недобитий комар капризує неначе дитина
це така ось картина на щодень а може й на ніч
це такі перспективи такі от пісні горизонти
так навколо й всередині так довкруги й зусібч –
безнадійно убого безрадісно й майже без понту
я на все це забив свій освячений срібний кілок
мій останній сірник загорається рівно і чемно
я підпалюю все це щоб радісним був епілог
я прикурюю світ і наспівую: we are the champions

predator

я відкидаю тінь собаки
я відкидаю тінь осетра
я відкидаю домисли й знаки
і пропозиції світу мертвих
я підкидаю угору птаха
я прикидаюся чорним вершником
я прокидаюся під кожним дахом
так ніби вдома так ніби вперше
я піддаюся на силу дотику
я віддаюся на волю подиху
я розчиняюся в воді без спротиву
і розкладаюся на кисень і водень
молюся подумки лаюся пошепки
каюся вголос мовчу нервово
можна впізнати мене за почерком
можна впіймати мене на слові
кожну дорогу обходжу збоку
кожній сестрі віддаю сережку
кров'ю малою і куцими кроками
колом торую невидиму стежку
ні на минуле ні на майбутнє
не озираюся не заглядаюся

серед присутніх я неprisутний
в кожному краї я завше скраю
передозований недорозвинений
просто з'являюся легко зникаю
не признаюся в жодних провинах
і не розколююся і не розкаююся
не розрізаю чорне і біле
та відрізняю морок від світла
не розділяюся на дух і тіло
не поділяю чужих просвітлень
я відкидаю тінь на небо
я відпадаю як третій зайвий
майже нічого мені не треба
все переважно байдуже майже
я пропливаю свій шлях осетром
я пробігаю свій курс собакою
вперто втікаючи з царства мертвих
і подорожні монтуючи знаки
падаю стрімко підводжусь повільно
люблю й вбиваю цілком незумисно
і щоб лишитись невидимо вільним
вже перекреслюю все написане

ангели-демони

демони твої господи
наче мультиплікація
ангели мої господи
як кардинали – сірі
я програв тобі господи
народження нації
я відгріб у тебе господи
по ділах і вірі
і понад міру вигнав бонусів
і понад ризику – зисків
претензії маю хіба до хроноса
але хронос завжди – у зоні ризику
ангели твої боже – білі-білі
демони мої боже – сіль із перцем
я поселив тебе господи
в своєму тілі
я відпустив себе господи
в твоє серце

січ

ти вхожа в зони вильоту і виходу
і ти вже вмієш виграти таран
і ти акценти змішуєш по-тихому
і ти абсент приписуєш для ран
іти з тобою – синкопія бита
іти без тебе – зовсім не іти
іскрять між нами двісті гігабітів
димлять за нами двадцять два мости
твої фаланги стиснуто по флангах
мої петарди кинуті в вікно
всі постріли вертають бумерангом
всі бумеранги падають на дно
театр боїв мов перекисле тісто
і ми з тобою знову по нулях
як два танкісти два дурні танкісти
як екіпаж машини без руля

каліграфія

шкільному чорнилу найкраще давалися сливи
і тигр зааурський хитав головою криво
не так – якщо чесно – відтоді уже й змінилися ми
лише от живемо весь час за межею зриву
якщо лише чесно – усе це не зовсім чесно
якщо лише хочеш – усе це не те що ти хочеш
і дух небесний часом лиш – птах небесний
і страх щоночі – це іноді острах ночі
і хліб щоденний часами твердий як дошка
і крихта чаю важить на сто каратів
лишилось трошки
півкроку ще
зовсім трошки
ніхто за порух цей нікого не буде карати
ніхто нікого вже
ніхто – нікому
до крапок – хвостики
і вийдуть коми
до шабель – хрестки
до щаблів – нулики
обнулиш месника – замнеш з минулим
обдуриш дервіша – знайдеш майбутнє
хай буде чесно все буде круто
хай буде жирно все і буде пісно
чорнильний тигр і
сливова пісня

ніжність і лінь

ніжність повільна лінива нахабна
лізе під шкіру кличе у трави
то віртуозна а то незграбна
берег є лівий берег є правий
нас береже перестиглий серпень
нас береже незрілий травень
падає хустка котиться перстень
і намистини біжать по краю
ніжність манірна смішна навмисна
то сміхотлива а то печальна
як соло гітарне вгорі зависне
як мед до чаю на дні розтане
ніжність – алергік вона дитинна
рветься на волю і капризує
завжди під кайфом завше на нервах
завше в перервах здебільшого всує
ніжність без відліку ніжність без даху
така мала – і така бездомна!
але без пустки тривоги і страху
і безнадії і без утоми
берегом лівим і берегом правим
руслom ріки сірим асфальтом
пристрасть тече вулканічною лавою
сіючи паніку й хаос вокзальний
всіх спопелить – дальніх і ближніх
все рознесе – рано чи пізно
виживуть тільки ніжні й лінівi
виживуть тільки лінівi і ніжні

spider

ефедрин і ендорфіни
на розпеченій плоті – сіль
так даремно дере павутину
впольована ціль

між мечами вузько й незвично
між плечами – медузи дві
і викачує буря музична
у голові

мережа твоя жвава й предметна
тятвива моя свіжа й лунка
і для мене ти майже безсмертна –
для павука

жертва вперто шукає причину
жук ді-джей ще підкручує звук
і натягує ще пуповину
спритний павук

memory stick

пам'ять тіла зникає разом із тілом
пам'ять духа злітає із кожним пострілом
майже все неживе ми робимо вміло
майже все що живе ми робимо поспіхом
усьому що мертво ми молимося радісно
усім що живе ми злегка легковажимо
повертаємо легко на 180 градусів
бо є в нас для цього спеціальні важелі
спеціальний важіль – і випрямляється пам'ять
спеціальний важіль – і викривлюється оптика
вже не віримо навіть власним вухам ми
і господь наш зрадливий наче синоптик
а пам'ять тіла зникає із кожним пострілом
та в пам'яті духа є ключик від раю
загалом усе це достатньо просто –
я в це не те щоби вірю
я це лиш так собі знаю

good news

а світло у жовтні – як сміх крізь сльози
заламує промінь кожна сльоза
є вже і на зиму невтішні прогнози
і служить порталом кожний вокзал
у плетиві колій жовтневі маршрути
у петлях сюжетних – ще той пілотаж
ми в заростях коки й сирійської рuti
готуємо власний демарш..

у барвах осені – надмірність
на скронях сонця – сивина
є сенс чекати довго й вірно
і це – найкраща новина

gold

а золото з'являється нізвідки восени
відтягуючи яблуками й грушами кишені
ми стоїмо на краєчку китайської стіни
ми юні й шалені
і майже безіменні
ми підкупили азію без паспортів і віз
і нас приймали приязно і вірили на слово
і ми збирали золото неначе жовтий рис
і плавили як олово
і їли замість плову
ми в золоті медовому розчиненні цілком
від токіо – і аж до тіруванантапурама
і небо нас вилизує вологим язиком
і розкривають брахмани
рахманні гексаграми
звивається і стелиться стіна немов стезя
між пагорбами й погодами не втрачає сліду
і сонце небом котиться як золота сльоза
і видно десь на заході
далекі піраміди

indecent proposal

і втеча з єгипту
і втеча в єгипет
це – збій у програмі
пошкоджений скрипт
він плутає карти і змішує ноти
я вже не втікав би якщо ти не проти
я тут залишився б на рівному місці
на темному боці ясного місяця
між силою дня і силою ночі
вони у мені змонтуватися хочуть
алхімія шлюбу і магія сіра
це – кара каїра
і радість каїра
це – злочин і тора
і крила ікара
ікра мандрагори для мандрівника але
я не мандрую –
я залишаюсь
в підлогу у стіни і в стелю
вростаю
тут простір – простий
як малюнок канви
я – дім твій
я – світ твій
заходь
і – живи

берег (ти)

є лівобережні є правобережні
а ти безберегий і необережний
живеш під заставу шукаєш заплаву
і рідко торкаєшся дна
панічно трагічно щонічно щоденно
мов пісня сирени пульсує у венах
нерідна твоя рідина

а ще тобі сниться срібляста лисиця
що дражниться кличе підступно і нищо
а ти без рушниці та вже без різниці
впольований ти чи вона
заточені точні і гострі причини
пронизують ночі нанизують днини
зализуєш рани та пізно чи рано
закінчиться кожна війна

мальованим лисом увійдеш до лісу
де м'ята прим'ята і млосна меліса
де мирно чекає на свого улісса
безпам'ятна вірна жона
віддай їй півсвіту здобутого списом
щоб збулося писане богом чи бісом
щоб хоч ненадовго
щоб хоч під завісу
озвалася срібна струна

од-і-до

відстань до тебе вимірюю днями
автозаправками і амаркордами
відстань від тебе долаю прямо
не обертаючись майже гордо
відстань до тебе – тонка тканина
палево іскра спалах
відстань від тебе –
глуха трясовина
темна пропаща хмара
відстань до тебе
долається строго
віддано чесно вперто
відстань від тебе –
помилка бога
час вже давно її стерти
відстань до тебе
як добрі новини з периферії зору
відстань до тебе –
крапелька слини
відстань від тебе –
...
censored

мікропіле

мозаїчність ландшафту шифрує твою психоделіку
бог деталей дрібних заховався в найменшій із них
мов уламки дзеркал розлітаються срібні метелики
і дзвенять їхні крила холодним відлунням зими
і у кожнім уламку – секвенси прожиті задурно
ієрогліфи смерті орнаменти втрачених снів
і зміяється меандри й відлунюють марші бравурні
обіцяючи війни що мають прийти навесні
тільки весен немає а є розпаровані весла
і покинутий човен в стоячій глибокій воді
мов летючий голандець він має всі шанси воскреснути
і розкреслити колами цю незворушну гладінь
ну а далі вже світ розіграє усе суверенно
мозаїчно й музично як найгеніальніший псих
мов диявол деталей – ранимий ревнивий і ревний
повкладає уламки й мене –
у найменший із них

cerebrum

я люблю її мозок як потаємну кімнату
де зашторено вікна і зламано ключ у замку
треба бути тут тихо а в разі чого – втікати
чи зникати між привидів що причаїлись в кутку
тут у скринях – поламани іграшки скельця яскраві..
мідний перстень сережка десяток чи два листів..
кілька фантиків вибляклих зошит із плямами кави..
тут відлуння далекі звучать наче сміх або спів..
тут багато скарбів про які і вона не знає..
тут багато скорбот про які навіть я не чув..
я люблю цю кімнату й вона мене любить навзаєм
я нейрон я гормон я невідьник і я не втечу
я мовчу – я ніхто я мов тінь на прокурених шторах
що її відкидає знадвору здичавілий плющ
я кричу я шепочу я безперестанно говорю
і в дверях обертається зламаний нею ключ

країна ос

ти – осіння оса
ти контрастна п'янка неуважна
твій фасетковий зір –
сатисфакція сфери снів
і хоч жало твоє
все ще вміє вбивати по-справжньому
я б тебе упіймав і присвоїв якби захотів
але так мелодійно бринять
твої дикі прозорі пропелери
твої тіло і талія й нерви – тонкі і ламкі
мабуть ти залетіла на мить
із якихось італій чи прерій
чи згубила маршрут
між сипучих азійських пісків
все давно відцвіло
а тому ти збираєш насіння
і щодня просуваєшся вперто вперед і вперед
обережна й відважна! лети в мої сіті осінні
в мене є тут на денці
солодкий зацукрений мед

літачок

буря магнітна розкручує компас
плутає синапси й вказівники
можна б пускати вже псів пастися
але нервують пси
але нервує і рветься підозра
перекриваючи русло ріки
ані до стилосу ані до спису
не дотягнув – не проси
крук неверморить –
висохне море
рясно зйдуть гриби
риби і гади
і виногради
висхнуть за півдоби
круку не вірю –
я сам в його пір'ї
я сам єсмь як сім'я
як вежа злослів'я
як кров анонімна
як меч надвечір'я
як сім самураїв дня..
як дзеркало ночі..
послухай –
а хочеш?
і буду
тобі
я

школа виживання

я залив тебе в серце як в бензобак бензин
я сховав тебе в мозку наче запас на зиму
так я переживу скільки завгодно зим
може навіть діжду друге пришестя сина
так я перемовчу скільки завгодно нот
так я перепишу скільки потрібно літер
тіло й душа мої – мов нелегальний сквот
мешкають тут тепер сонце земля і вітер
earth-wind-n-fire старий добре тримає пульс
не опускає планку та піднімає плінтус
те що я ще живий – це безперечно плюс
те що далеко ти – це безумовно мінус
і хоч зима гряде в сто одинадцять зим
апокаліпса ця нам не страшна нітрохи
грітиме мій двигун твій осяйний бензин
і не замерзнеш ти в буквах моїх і строфах

схрон

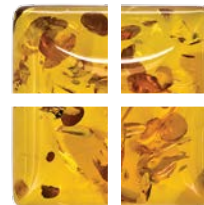
час – найбезпечніший засіб для чищення
речі в особі стають собою
дні і роки обертаються числами
і вигорають і йдуть за водою
вийдеш на берег промитий споліснутий
екологічний зі свіжим паспортом
лиш у зіницях лінзи надтріснуті
зір фокусують за власним настроєм
тільки нейронів бліде світіння
мляво підсвічує кадри з минулого
де у ролях переважно тіні
тих хто забув і про кого забули ми
час як ілюзія вічної прози
час як не впійманий голос логосу
як несподівані глюки глюкози
й парапсихічні атаки совісті..
часу нема як немає темряви
час – це відсутність субстанції світла
він дозволяє нам жити мертвими
відтерміновує плани розквітнути
і обіцяє якесь воскресіння
щойно на завтра чи на післязавтра
час ніби пес на чужому сіні
їсти не їсть але шкіриться й гавкає
час – це афера чорного відчаю
час – це консерва білого світу
я причаївся і не відсвічую
в мене тут пустка
в мене тут літо

poison sun

а ти ж бо завше в бойовій готовності
бо ти не гейша – радше самурай
і я здаюся ніби вперше повністю
у твій п'янкий далекосхідний рай

ці наші чаювання ритуальні
листи написані то кров'ю то вином
і пальма першості росте як просто пальма
в дірявій бочці під твоїм вікном

бо ми з тобою – паралельна пара
ти – воїн честі
я – самотній вовк..
я так люблю твоє терпке кураре
і твій прозорий і отруйний шовк

анамнез

так не буває –
я забуваю кожен вчорашній день
мить що минає пам'ять стирає миттю
може альцгеймер може гайдеггер
може такий мій дзен
що відсікає власне минуле бритвою
битва престолів
учта при столі а за столом – содом
слово за слово око за око – пісня
щастя підкова
невипадково стала морським вузлом
горло затисла і затягнулась тісно
ріже трахею
дихаю клеєм –
склеїть усе в момент
око – до ока
слово – до слова міцно
але вчорашнє в пам'яті гасне перегорівши вщент
іскри кидає на небезпечну відстань
фантомних болів
фантоми кволі
фантомний фактор мас –
все вигорає жевріє тліє гасне
геймер альцгеймер
немилосердно перемагає час
юний гайдеггер каже що це прекрасно

д. з. е. е. п. d.

утилізація

не дивись мені в очі – там тільки сліпа амальгама
ліпше з'їж моє серце – там є вуглеводи білок
не вдягай мою шкіру – вона засмальцьована в плямах
краще вийми ребро і зроби собі з нього брелок
не читай моїх слів бо вони не мені належать
та послухай мій кашель – глухий тютюновий даб
а з моїх поцілунків сплети собі гарне мереживо
лиш душі не шукай – це давно розграбований скарб
ще не час помирати і жити так далі несила
так прекрасно усе і нестерпно жажливо так
я би дуже хотів щоби якимось мене ти простила
сам не знаю за що і цілком невідомо як
не дивись мені в очі не слухай не йди за мною
а побачиш здалека то прошу – ховайся втікай
аж коли навесні проросту я пахучим левкою
назбирай мого цвіту звари собі з мене чай

кобзарики

дай мені серце окрась обіду
і я собі піду і я собі піду
а дай мені сон де від тебе ні сліду
і я собі піду і я собі піду
а дам тобі сонце я світло від неба
воно того варте воно тобі треба
а дам тобі стежку на вигляд як книжку
підеш собі тишком підеш собі нишком
і так розійдемося на сторони різні
обоє при собі обоє при пісні
при тямі при темі при двох теоремах
ніхто не дізнається хто ми і де ми
і ми не довідаємося нічого
крім того що є от якась дорога
де йдеш чи стоїш а усе без різниці
дорога сама собі вправно зміїться
а ми перестрілись без приводу жодного
щоб просто подати води одне одному
чи руку чи голос чи погляд чи знак
це так і не так це не так і отак
бо видиме гасне а чутне стихає
і ми вже відходимо
нас вже нема
є

поліклініка

з наближенням летаргії знечуються рецептори
бо летаргія холодна – як лета як лезо як лід
і думка моя німіє всихає втрачає вектор
і час у режим підводний свій перенаводить хід
сповільнюється моторика ущільнюються відкладення
метаболізм гальмує і гасне на вітрі психоз
повітря вологий подих нудьга як у баден-бадені
слова проговорені всує і пара забутих доз
пливе летаргія мов крига
повзе летаргія як равлик
летить летаргія як хмара
байдужа неначе мрець
я ще не закінчив книгу
я ще не порушив правил
я все ще не маю пари
до лівого із сердець
а вже замерзає лета
а вже крижаніє лезо
і мінус на мінус упавши
утворює хрест не плюс
та знаю тепер я де ти
і попри нічну аскезу
в мені стукотітиме завше
твій майже нечутний пульс

зони сезону

бабине літо
дідове літо
ані зігрітися ані зігріти
ані припасти ані пропасти
класика просто ну просто класика
як з хрестоматії падають опади
стомлено зморено знічено зопалу
і хіроманти курсують долоньями
зломлені скорені мічені зоною
і хачапурі печеться в братрурі
солене перчене гірчене буре
і хрестоносці й христопродавці
всі у полоні в осені-бабці
в осені-старця в осені-осені
вже не підемо по воду босими
вже не зійдемо на берег голими
осінь плекає похмурих големів
осінь плаксива плеще і свище
поли плаща задирає все вище
піхви меча набирають вологи
ми вже по кісточки в пересторогах
чи по коліна чи навіть і далі
до хачапурі берем цинандалі
рвучко зриваєм печаті печалі
решта – пусте решта – деталі
дві сигарети пара сходинок
один силует
поміж двох павутинок

шанс-оп

коли дійдеш до краю і ступиш за край
і поглине пільма з головою
загадай лиш одне –
щоб сказала вона:
«ти не бійся
я разом з тобою»

коли загнаний в кут коли губиш маршрут
і здаєшся практично без бою
порятує оце: «я з тобою
я тут
ти не бійся
я тут
я з тобою»

коли відчай і сумніви втома і страх
напророчать тобі параною
ворухнуться
беззвучно її уста:
«все нормально
я тут
я з тобою»

полімагія

окситоцини кисень волога
доторки листя диму і пуху
осінь зазвичай не надто строга
і обіцяє приходи і пруху
осінь барижить осінь бодяжить
жовті банкноти в пазусі гріє
стільки про неї різного кажуть
я в це не вірю я цим не мрію
я проникаю з голки у вену
я пролізаю крізь вуха і очі
я окуповую твій епітелій
мрієш-не-мрієш хочеш-не-хочеш
всі язика мої подвійні
всі мої пальці гнучкі і зграбні
знову все буде так безнадійно
знову ті самі пастки і граблі
знову те саме нестерпне прекрасне
з окситоцином киснем вологою
дай же нам осене в тобі пропасти
многая літа.. многая.. многая..

look

я більше не думаю
з ким ти де ти
де нас не було і де ми ще будемо
давай зупинимо цю вендету
давай заб'ємо давай забудемо
давай прорвемось за декорації
нашурабуримо надровламаємо
давай не будемо мати рації
давай влаштуємо собі сараєво
давай дівайси й хімічну зброю
давай запустимо аероплани
ти лиш послухай що я говорю!
ти подивися які в нас плани!

starta

самотність думки – найвища форма екстази
загублене слово – найвища форма самотності
стою майже струнко на старті якоїсь фрази
є вже синонімія і навіть якісь синопсиси
та сини німіють в описах снів і стресів
і стріла прицільна раз за разом хибить
на цім старті як при страті – зеро інтересу
тільки час – як зерно в мозкових заглибинах
тільки коляться шиби мов шістки на допиті
тільки тріскають губи від тиску секретів
і синиця в руці б'є копитом зопалу
і журавель із неба сигналить секрецією
самотність думки – єдина причина бути
загубленість слова – ліве право мовчати
я забув усе що вдалося забути
на скількись там років
на тисячі дві печатей

на десять стадій
на дев'ять кіл
на вісім крил
на сім синонімів
на шість по шість
на п'ять запливів
на чотири екзили
на всі три сторони
на два тіла
на два тіла
на два тіла
і на один подих..
на один подих і..
..полетіли

синдром

в абетці моїй стало більше літер
у тижні моєму – менше днів
приходиш як сонце зникаєш як вітер
і я не встигаю всього що хотів
і я не встигаю вловити сказати
і я встигаю як кинутий жар
кому ти? чому ти? котра ти? яка ти?
для чого тобі мій вчорашній буквар?
ти числа мої очищаєш від значень
ти ноти мої вимиваєш дощем
тебе я не знаю не чую не бачу
а лиш відчуваю як внутрішній щем
тривожна і вперта
свавільна і дика
болотяні трави – то сестри твої
при тобі я чуюся не чоловіком
а краєм дороги чи краєм землі
чекаю на милість чигаю на здобич
черкаючи строфи і сірники
я можу хотіти усе що ти зробиш
а можу зробити усе навпаки
я сам вже не знаю що можу і хочу
і скільки усе потриває іще
і тільки так гостро щодня і щоночі
тебе відчуваю як внутрішній щем

thanks

ну хто мені ти? ну хто тобі я? –
два космоси зіткнуті поспіхом
але розповзається мов течія
на фейсі моєму посмішка
коли ти говориш чи навіть мовчиш чи
смієшся так сонячно й смачно
я роблюся ліпшим я роблюся вищим
й мене переповнює вдячність
і кожен твій рух і кожен твій жест
ресурси мої збагачують
я легше долаю черговий свій квест
і також за це тобі вдячний
нам нарізно велено бути проте
не все ще в цьому світі втрачено
і вдячний тобі я іще і за те
що так почуваюся вдячно

флейта

пандемія тривоги і паніки як панацея
від каліцтв німоти сліпоти глухоти
пане мій всеблагий покажи мені де я
або сам об'явись назовись покажи де є ти
що ж тебе все ніяк не попустить власне твоє творіння?
що ж дивиш ти на нього немов у підзорну трубу?
ти ж велів нам усім фільтрувати базар неодмінно
ну а сам кинув слово у безвість і тут же забув
охолов збайдужів і відсунув подалі від себе
маєш цяцьки нові знов замутиш якісь світи
може краще подбай про одне але справжнє небо
ми б літали у ньому а ти б лише нам світив
врешті справа твоя — а «твоя» означає «безгрішна»
хоч ридай ти над нами а хоч піднімай на сміх
пандемічний наш пане скажи: невже ти боїшся?
а воно таки страшно — бути богом для нас усіх
а воно таки темно і стрьомно і зовсім нема просвіту
зрозуміло по-людськи — біда це твоя не каприз
та ще встигнемо ми до кінця цього твого світу
помолившись простити тобі —
то ж не бійся
і не журиш

panpipe

ти — тростина мисляча й цукрова
я — бамбук від вудки і сачка
я ловлю метеликів на слово
і знімаю істину з гачка

нашим флейтам грати і не вмерти
виплутатися і з линв і з лих
у сильцях між різних геометрій
розгадавши петлі і вузли

другий рівень сутінок відкрито
і світанок вписано у план
на хвилинку повернулось літо
в теплий і вологий індостан

листя твоє трепетно шурхоче
стебла мої гнуться до води
небо скромно відвертає очі
і ховає в сутінках сліди..

слідство

гостина минає без сліду звичайно –
ні волосини ні зубочистки
ані серветки з плямами чаю
ані серветки з буквами й числами
попіл до попелу – два недопалки
у попільнички братській могилі..
що ти іще міг би якось сказати їй?
що вона ще розповісти не сміла б?
вечір минув як рекламна пауза
у безнадії асортименту
будете може іще раз разом ви –
не легковажте аж так моментом
будьте уважні до кожного слова..
жадоби скла.. подиху тиші..
і залишайте сліди любові –
ними пізніше ще підуть інші

помен

норми немає – є патологія
бога нема – зате є інферно
щоб називати потрібна логіка
щоб означати потрібні нерви
все що не назване – те не існує
все неозначене – є і буяє
швидко живуть названі всує
швидко живуть довго вмирають
довго повзуть до горизонту
перетинаючи дао впоперек
майже без сенсу майже без понту
все – без сумління страху і докору
норми нема – є лише відхилення
я – за межею кривої гауса
вісь ніби спис я стискаю знесилено
і озиваюсь
і називаюся

еквілібрум

ниті між нами тонкі й невидимі
прірва між нами глибока і темна
довго долали ми хащі задимлені
аж зрозуміли що це даремно
довго в'язали мости ліанні
аж дов'язали драбину в небо
аж зрозуміли в своїй нірвані –
небо вже зайве його не треба
небу давно вже час помирати
нам вже давно – починати жити
канатохідці ми і акробати
і спайдермени невидимих нитей

update 1968

керований хаос розносить нас в різні боки
нуртує юрба в круговерті спіральних потоків
от щойно рука ще торкалась твоєї руки
а вже поміж нами стіна многолика стоока
і вже поміж нами ліси неопізнаних тіл
і зустрічні смуги й бар'єри і буферні зони
тут вже дев'ятсот а не дев'ять із дантових кіл
накручують спритні спортсмени нічних стадіонів
та хаос – це хмара туманність це світ навпаки
реванш ентропії недовгий де зимно і пусто
як тільки рука доторкнеться твоєї руки
увімкнеться струм і ріка розпрощається з руслом
ні мури й загати ні славна китайська стіна
не втримають натиску вод від нового потопу
і знову як вперше народяться «він» і «вона»
і зевс молодий украде і врятує веселу Європу

make love

ця війна – не війна а нагода нікого не вбити
ця любов – не до смерті а доки вистачить сил
берегти одне одного – все що треба робити
і дивитися скрізь крізь надійний оптичний приціл
і дивитись у себе крізь усі мікроскопи
і дивитись на тебе щомиті щоднини завжди
берегти одне одного і зберігаючи спокій
догорати дотла і здійматися в небо як дим
ця війна – не війна а гаряча і впевнена пристрасть
ця любов – назавжди як назавжди минає мить
ми торкаємось дна щоб у небі новому зависнути
поміж нами – струна
і бринить детонаторна нить

sense&chance

поки ти спиш
вітер приносить зиму
поки сплю я –
в тебе нічний сеанс
ми живемо
ніби йдемо на зміну
ніби для нас
буде окремий шанс
шанси як сенси
перегорають швидко
сенси і шанси
скоро покриє сніг
вітер несе
хусточку як молитву
щоб обігріти
і прихистити всіх
вітер – потік
в ньому є сенс пропасти
секс як інстинкт
як основний рефлекс
поки ти спиш
я генерую шанси
поки я сплю –
ти генеруєш сенс

jurisdictio

закони фізики порушує сльоза
закони хімії порушує недосип
багато всього я тобі сказав
і тільки доторків було не досить
так мало вічності де тіло в нас одне
так мало ніжності між полюсами відчаю
закони фізики підтверджуються днем
закони хімії підтверджуються ніччю
закони підлості
закони милості
великих чисел
воєнних днів
закони плодяться в зарозумілості
а ми по одному і ми – одні
так мало ніжності
так мало доторків
опучки жевріють
горять долоні
ми одне одному потрібні як наркотик
ми – незаконні
ми – в законі

числа листопада

числа листопада котяться гравієм
трaskaють вікна в календарі
задум миршавіє лезо іржавіє
дім на горі

числа листопада падають попелом
десь догорає останній листок
сковане спокоєм дерево опію
цукор
пісок

числа листопада всі перемножено
дати в'язкі і липкі мов кагор
ранок стриножений вечір стривожений
і – коридор

числа листопада вписано в цінники
в кожна лінійку шкалу циферблат
тільки настінні вмирають годинники
бо – листопад

revolution love

конденсат тривоги застигає льодом
алюміній білий випав на мороз
я несучи цигарки півлітрову воду
і маленький пропуск у країну оз

три квадратні метри два квадратні мізки
перегрітий простір перестиглий чай
топитися тривога блякнуть обеліски
алюміній тоне і – яка печаль?

наших ліній світло наших ритмів скерцо
наших страхів страйки наших планів льон
трахкотять тамтамом в унісон два серця
і танцює в небі золотий мільйон

let it be

співати гімн немов курити опіум
ламати жерсть але не бити скла
і понад все тримати сука спокій
щоби ріка із русла не втекла
ламати жерсть бо жерсті забагато
відмити скло від крові і реклам
тут божий перст вказав робити свято
і буде так
і все воздасться нам

between

поміж ніччю і днем – мости невидимі
поміж днем і ніччю – завіси димні
той хто все це так загадково вигадав
або неадекватний або просто дивний
бо від наших зустрічей – такі завихрення!
бо від наших доторків – така анархія!
той хто все це придумав наплутав з цифрами
з іменами з датами і з географією
там де в мене ранок – у тебе вечір
там де в мене схід – у тебе південь
не монтуються навіть доступні речі
не дорівнює навіть і те що рівне
із теорії струн ми виходимо струнко
і в реалії хаосу рвучко пірнаємо
і стискають в кільце мої нібелунги
сарацинів цукрового твого сараєва
той хто все це придумав нехай і кається
нам же плакати ніколи – ми не вічні
свій невидимий міст ми разом шукаємо
між піском і туманом
між днем і ніччю

ex oriente lux

у чорному небі – білий місяць
на білому світі – чорно темно
малі світлячки самі собі світять
кожен окремо але недремно
і недаремно бо поки місяць
ніхто не ввімкне запасний генератор
а поки вся нечисть не перебіситься –
то й день не рвоне з низького старту
а тут же – відьми і чортовиння
а тут же – гоголі і булгакови
сичать віщують із трясовини
що це вони авраами і якови..
від білого місяця – темно чорно
та світло як звикло іде зі сходу
мільйон світлячків злітає вгору
і сонце маленьке над світом сходить

кло(у)н

переінакшують клімат
наші тіла розпашілі
суміш адреналіну
з гострим червоним чілі
доза тестостерону –
у пурпуровий грог
ворон – голуб для ворона
голуб голу – ворог
серце антициклону
б'ється в тобі синкопами
я – твій останній кло(у)н
версія для потопу
ти – мій найперший шанс
вижити самостійно
ми живемо авансом
ми живемо подвійно
диких і непокірних
бог нас годує з руки
ми залишаємось вірні
з точністю до навпаки

щедрик

стільки відважних і неухажних
стільки успішних але смішних
стільки вродливих але зрадливих
випий за них помолися за них

стільки багатих і тупуватих
стільки розумних але сліпих
стільки захланних та безталанних
випий за них помолися за них

стільки чеснот непридатних для честі
стільки щедрот невимовно скупих
стільки красот у відразливих бестій
можна і з ними – краще без них

кожному всього по правді відважено
я лиш одного просив би між тим:
дай мені боже бути уважним
дай мені боже не бути сліпим

we are

в половині зими посередині тижня
десь між ніччю і днем
між буттям й небуттям
прокидаємось ми поки спить ще всевишній
ніби тіло одне
ніби сонне дитя
і нема ще довкола ні світу ні світла
і нема ще всередині «я» і «не-я»
лиш у спільних легенях – запаси повітря
і застигле в повітрі єдине ім'я
нам обіцяно було світанок прекрасний
дім без темних кутів і маршрут без покут
народилися ми як завжди передчасно
прокидайся же господи
поки ми тут

illusionist

а далі вже йти нікуди
і далі вже йти нікому
хоч є запасні виходи
і пара відкритих вікон і
пара півкуль дзеркальних
і пара латентних крил
і спалені нахрін гальма
і сила-силенна сил
і навіть якісь там вектори
і реконкіста вдатна
і відвойована мекка
у межах цілком приватних
коротше – усе в порядку
реально – усе ніштяк
немає хіба що розгадки
навіщо усе це так
що слухати далі – нікому
що бачити далі – нікуди
і що захлинатися криком –
єдиний спосіб дихати..

факір закликає друзів
факір викликає духів
і кролик у капелюсі
зникає разом з капелюхом

Зима

revo-rap

було люба любо
стало люба люто
грають люба труби
те що грали лютні
там де було небо
стала сіра стеля
і прорвало греблю
й розколело скелю
і відлито кулі
і напнуто струни
поплило минуле
у тернових трунах
а прийдешне – голе
в холодах зі снігом
і хода по колу
обернулась бігом
було люба ліпо
були люба ласки
а тепер лиш біти
і рожеві каски
але прийде літо
і відступить лютий
буде люба світло
буде люба круто

іст(е)орія

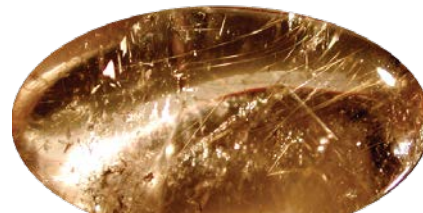
цей дощ надовго
цей сніг надовго
ця жерсть надовго – і так всю дорогу
і все від бога
і всі із богом
чого ж усе так далеко від нього?
а ніч згорає
а день минає
життя проходить як перехожий
і що я маю?
і що ти маєш?
і взагалі – на що це схоже?
життя поводить як убивця
що ріже час і тягне жили
і ще й сміється
і ще й клянеться
що ніби цього ми заслужили
вже стільки крові і стільки поту
і стільки сліз – сльоза за сльозою
зійди ж нам боже новим потопом
коротким шквалом або грозою
відмий же лик свій
від бруду й гною –
і будем вірно тобі служити
нам так хотілося бути з тобою
нам так хотілося просто жити

турбулентність

і якось неначе звикаєш
що небо тебе тримає
хоч жодних підстав немає –
ти з богом угод не складав
на вітер він слів не кидає
а слів окрім вітру не має
і віє від краю до краю
він також без жодних підстав

та в паузах поміж словами
бувають повітряні ями
куди уперед ногами
віносить тебе як мерця
в провал між ударами пульсу
зриваєшся з звичного курсу
і брак для рятунку ресурсів
вже навіть у бога-отця

та дух його віє де хоче
а син порятунок пророчив
і сон його літньої ночі
розбудить кохану твою
і мила розгорне для тебе
шатро аварійного неба
а все що для цього їй треба –
згадати забуде л.ю.б.л.ю

спокій спокуси

з зимової голої яблуні
три яблука ще не впало
чи літо у них уявлене
чи просто осінь проспала

одне – золотисте й воскове
як тіло твоє прегоже
налите тугою кров'ю
плодом залишилося божим

прив'ялене друге й гіркаве
як мозок мій сточений червом –
йому мабуть просто цікаво
звисати на голому нерві

а третє мале зморшкувате
зелене мов давня спокуса
хтось прийде його зірвати
і разом всі три надкусить

drop by drop

відходиш помалу як минулорічна засмага
хоч сонце зимове кімнати заповнює щерть
природа як завше тримає якусь рівновагу
і тихе життя як завжди переважає смерть
невидимий метаболізм поглинає глюкозу
нечутна електрика вигенерує сніг
весни дочекаємось всупереч різним прогнозам
от тільки навіщо чекати тієї весни?
кому воно треба те сонце високе і горде
і орди птахів що плодяться і знову летять
хіба що минуле розп'яти на собі як орден –
один або два.. або три.. і чотири.. і п'ять..
отак рахувати будь-що – хоч роки хоч хвилини
а хоч сірники – бо лічба заліковує всіх
життя легковажне у грі як бездушна дитина
і сходять засмага і сонце і місяць і сніг
а сходити можна угору а можна додолу
а можна з птахами у вирій а можна – у вир..
відходиш неспішно потиху помалу поволі
півкроку.. один.. півтора.. два і три і чотир..

літально-летальне

з утратою сутри втрачається голос
із втратою голосу – глухне слух
спиняє вгорі тебе чортове колесо
це – пік твій
вершина
а далі лиш –
у-ух!

зриваєшся з піку в піке карколомне
мов йдеш на таран щоб розбитися вщент
одначе планета цілком неприємно
звертає із курсу в останній момент

а ти все летиш і несе тебе вгору
до інших висот сліпоти й глухоти
у тебе є фарт і у тебе є фора –
можливість лишити польоти й піти

покинути гру – це свобода й спокуса
і добре відомо про це нагорі
проте розбиватися вщент я ще вчуса
тому – все ще тут
і усе ще – у грі

віщування королеви

зривається план повелителя бурі
і гради і смерчі збиваються з курсу
і тануть пророцтва й прогнози похмурі
бо наші серця – повелителі пульсу

і ерос живе в наших еритроцитах
і свіжа в нас кров а не чорна як нафта
ми будемо жити і будемо любити
і нині і прісно сьогодні і завтра

бо небо в нас чисте і море прозоре
і вольная воля – то наші ресурси
а дикі армади вампірів і тролів
у мороці ночі збиваються з курсу

хоч плаче земля після кожної смерті
та зло небуття в небутті і зникає
бо світло змітає і шквали і смерчі
ось сонце зійшло – і птьми вже немає

адептів своїх пожирає ненависть
які в неї діти – така вона й мама
а ми переможемо що б там не сталося
бо we are the champions – правда за нами

darkness invisible

а зло розчинилося в нашому світі як лід у воді
і зло непомітно розтало неначе в повітрі туман
дарма вже шукати його на найглибшому темному дні
не скажеш про зло що сховалось воно десь отут чи отам
бо спори його розпорошені рівно у порах землі
і в будь-яку пору зустрінеш його і у будь-який час
бо зло – не брехня а подібні на правду обмовки малі
його метастази мов стрази іскряться у кожному з нас

і зло – то читач а не веде не біблія і не коран
і зло не веде – лиш манить а вже кожен вирішує сам
іти чи не йти коли кличе у бій жерстяний барабан
рушати чи ні в мерехтливий жорсткий і кривавий обман
а зло пробиває на жалість хоча і не знає жалю
і просить про жертву – само ж не пожертвує ні мідяка
бо зло торжествує як бачить найменшу сльозину твою
хоч сльози чужі – то для нього порожня забава така

як чорне із білим зійшлися у танці а не в боротьбі
як в сірому шумі звучать в унісон і молитва й хула
так зло непомітно мов смерть що росте у мені і в тобі
так світ переплівся зі злом і неначе немає вже зла
та поки нас двоє – я вірю у світло любов і тепло
і в дар милосердя який подолає незриму пільму
і вигорять тіні й нікчемним убозтвом проявиться зло
і ми розсміємося просто в обличчя йому

вишиванка

за що не візьмешся – вузлів плутанина
заплетені сіті пропущені петлі
між схрещених нитей прошито людину
недбалою стьождою гладдю чи хрестиком
стежки ніби стяжки затягнуті туго
у мережу що межує з мереживом..

мій боже! мій боже! – кричиш йому в вухо
та будь же уважний чи хоч обережний!
та глухо у бога і хтось безперервно
пряде і гаптує пусту мішковину
а берег далекий манить берегами
і кожна дорога – тонка павутина

опучками пальців без голки без ножиць
зубами чи нігтями – хто вже як може
невидиму нитку на інші несхожу
виплутує кожен.. ну мало не кожен

кохана
дитинко
ми й в сутінках світу
де поспіхом навхрест прострочено мить
знайдемо свою павутинку зі світла
вона не урветься –
вона задзвенить

ederlezi

а все що лишилось на лезі
ти злизуєш непомітно
а все що лишилось у серці
ти спльовуєш просто в сніг
сміється твоє едерлезі
сміються мої динаміти
і сміх той виносить мозок
за щастя як за поріг

а в мене номер мальований
а твій світлофор невидимий
і нумерологія наша
під грифом «секретно цілком»
далеко-далеко захована
білою ниттю прошита
а стережуть її три безстрашні –
лев бик і здається грифон

бо цифри наші як шифри
а літери наші тендітні
ховати – не переховати
шукати знайти і втекти
бо числа наші як екстезі
на вигляд лиш одноманітні
бо наші букви – солдати
без дати без віри й мети

а все що лишилось на лезі
ти злизуєш непомітно
а все що лишилось у серці
ми заново пустимо в біг
і все що не винесло мозку
ми знову поставимо в центр
зіграй мені сонце скерцо
пусти едерлезі в сніг

маршрутизатор

сиві коні в сині квіти повкладались спати
буде вітер знову доню буде сильний вітер
креслить долю на долоні королівська рать
ловлять волю у долоні королівські діти
а надворі – день прозорий і бринить струна
і вібрає дзвін на вітрі і сурма іскріє
сніг розтане і надвечір з'явиться весна
і відступить аж за північ темна ентропія

сонні діти сині коні сива каламуть
день – на дно і ніч до ранку а над ранок – стежка
не забудь ключі від дому а про дім забудь
бог про твій нічліг подбає й GPS відстежить
гончі пси і вовчі лови – тільки це і знай
буде вітер кажуть люди бо слова – на вітер
буде квітень буде марець
буде місяць май
синє небо
гожі коні
гончі пси
і квіти

гру-день

мама-земля розкриває черево
мама-вода розгортає обійми
хлопців війна забирає чергами
«господи змилуйся» – згадуєш подумки
«господи змилуйся!» – кидаєш в небо
«господи змилуйся» – пишеш на стінах
перемагати уже не треба –
непереможні тільки міни
непереможні тільки кулі
решта – випробування авраама
решта – убога доля людини
доля – у бога
недоля – з нами
з нами – липневі лілії днини
з нами – грудневі лінії ночі
мама-земля закриває скриню
мама-вода накладає скотч
перемагає все нелукаве
пісня й молитва
вітер і постріл
доля іде по краєчку бритви
бритва – тупа
але край її – гострий

сезонне

осінь розлила туш і білило
і підмішала в шал пасма туману
ожеледь дим і мряку
осінь постала
із амальгами вищерблених дзеркал
осінь сховалась у розділових знаках
попіл і сніг вибілять всіх
вкриють усе палімпсестом
як я не біг так і не зміг
рух обернути в лет
осінь тепер починається із
внутрішнього протесту
осінь – це просто такий поріг
або такий силует..
щораз більше відтінків сірого
щораз менше кольорів у спектрі
і немає такої віри
щоб якось рятувала від смерті
і немає такої смерті
щоби просто: раз – і нема..
йде повільно прозора і вперта зима..

мертвий сезон осінній
зовсім глухий як вата
час – збирати каміння
час – його називати

it's me

рік за роком звикаєш до того що ти – ісландія
вулканічна зима і земля пориста ніби хліб
тут нічлігом в пустелі обертаються будь-які мандри
і ламаються нігті і кришиться зверху німб
а жар підземель непомітний у вибляклих квітах
і гейзерний дух утікає в високі хмари
тут нечасто почуєш як дзвінко радіють діти
тут розріджений кисень і рідко трапляються пари
тут іти вздовж межі – означає іти по колу
тут немає кордонів гідних для контрабанди
тут не просять гостей сідати до спільного столу
ну хіба що ти – привид розбійник або капітан ти
а одначе ти вплав добирався до власного острова
залишивши армади родинні й флотилії фоліантів
сам від себе втікаючи наче від фантома
сам на себе не надто охоче чекаючи в гості
але фатум твій обернувся холодними водами
ну і винесло тіло на голе це узбережжя
та тепер ти сам замовляєш собі погоду
хочеш – зливи а хоч' – лісові пожежі
і тепер ти сам облаштовуєш власні ландшафти
бо запаси тепла і жару твого – безмірні
як безмежні багатства невидимих шахт і
як уміння чекати терпляче
нервово
і вірно

іпотека

а земля обітована – десь у прохідних дворах
та немає ключів як немає на небо віз
ти підходиш впритул і це найвища пора
утриматися від сміху утриматися від сліз
встояти на краю за яким – вільне падіння
переступити край за яким – тиша і сум
післямак – солодко-кислий як аскорбінка
післямова суха – пара математичних сум

ти підходиш впритул бо майже нічого не видно
пригортаємось міцно – зиму віщують холодну
пересіваємо дні наче пісок в клепсидрі
наче вода в клепсидрі перетікаємо одне в одного
а земля обітована – десь у прохідних дворах
в коридорному смерку у срібних дзеркальних далях
власне кажучи її іще нема – не прийшла пора
але є схема монтажна і є вже всі необхідні деталі

час минає і ми проминаємо з ним
брак ресурсів на правильні мрії
ми походу небесний будуємо єрусалим
на ходу
по ходу
по ходу дії

граматик

я жив би з тобою на дикому острові
чи в затінку кришталевої люстри
бо жити з тобою – нормально і просто
й життя не минає пусто
і ранок завжди обіцяє зустріч
а вечір завжди натякає на більше
і в мозку на смітниках і пустищах
цвітуть і буяють вірші
густішає чай і вариться кава
контрольні дві сигарети
все співпадає цілком нелукаво –
знаки предмети прикмети
все випадає зі схем і матриць
і йде за козиром козир
ми виграємо найважчу з партій
і переходимо в прозу
і проживаєм життя словами
буквами числами фразами
нуль розділових знаків між нами –
ми завше пишемось разом

конвенція

можна відчути більше ніж сказати
можна сказати більше ніж зрозуміти
можна зламати всі дев'ять печатей
і залишатися далі майже як діти

можна подумати так аби тіло хотіло
можна зробити все так ніби тіла немає
можна самому собі молитися сміло
можна послухати господа того що скраю

можна сховати себе у западинах ока
можна сховати тебе в найлюднішому місці
можна читати щоденники мертвих пророків
можна майбутнє собі майструвати щомісяця

можна нам майже усе і практично задарма
дев'ять печатей за нами лежать непридатні
ми вибираємо те що напевно не марне:
ми мовчимо й посміхаємось – цього достатньо

serpentari

засинаєш чутливо неначе на чатах
прокидаєшся рвучко готовий до бою
тут на осінь у кожному визрів солдат
осінь в серці тут кожен носить з собою

а довкіл – терабайти відкритого простору
а довкіл – горизонт золотого жита
просто нам захотілося жити просто
просто нам захотілося просто жити

отче наш що бачиш кожна соломинку в оці!
отче наш що відмазуєш морок від світла!
на чийй стороні? на чиєму ти отче боці?
за яким таким планом твої помирають діти?

богородице діво благословенна маріє не радуйся
тут сестри твої плачуть – пам'ятай їх згадуй
тут земля ділиться від напіврозпаду і розпáду
тут такі розклади матінко що ну його нахуй

залишайся маріє дрімати з нами на чатах
пригадай-но отче свої позитивні риси
бо немає такої долі щоб родила земля солдатами
і немає такої кари
і немає такої місії

check-in

я зійшов із лінії доли
як із рейок трамвай
я за лінію смерті зайшов
нелегально і ненавмисне
і нема в мене колії
тільки – обов'язковий wi-fi
і нема в мене імені
лиш поганяло як приспів
а за лініями ліній –
ультрамарин і ціан
а за піснею пісень –
тільки зойк і пустеля
я лелію мов жінку
польовий барабан
час сю скелю лупати –
час возводити скелю
і стоять постулати
наче темна орда
тільки я безіменний
а отже – прозорий
поки є хліб повітря
трава і вода
не покину ніяк
чарівну свою гору

а на лінії доли
є таємна діра
білий кролик на чатах
ніби мórфей недремний
у дірі – океан
а у ньому – гора
я чекатиму там
незрадливо й даремно

кобза-сансара

трава не читає новин і росте як звичайно
і дощ не змиває сліди а іде просто так
нам не пощастило з собою у виборі крайніх
і суне лавина і падає небо навспак
і права на правду не мають ні праві ні ліві –
перекотиполе і абракадабра в словах..
на перехресті свободи і божого гніву –
а чи то хреститель а чи то його голова..
ми – як тіні спіралей в солярії раю
ми – як ризику фактор в теорії вибуху
а на практиці люди живі помирають
і фактично не видно ніякого виходу
а трава не читає про наших загиблих
а дощі не питають про лінію фронту
зависають у небі телефонні виклики
і слова літають цілком безборонні
небо падає простором
небо падає кольором
бог нас кинув на острові
і віддав поле бою нам
бог нас кинув по-чорному
бог нас кинув і викинув
помирати непросто нам
але жити під силу нам
бог іде таки з нами
і усе буде правильно
і прийдемо дощами ми
й проростемо ми травами

насвистуючи

недостиглі версії серця
перестиглі паростки стигм
звідки ще в нас сила береться
на просте і тихе: прости
хоч прощати нічого наче –
хто з нас не втрачав голови
не сміється той хто не плаче
а не плаче лиш неживий
радість – це для серця наживка
сльози – то пожива для трав
і вважай що майже не жив ти
поки весь свій скарб не програв
поки весь свій страх не розтратив
поки весь свій прах не роздав
будеш ти завжди винуватим
навіть без вагомих підстав
покидати світ цей зарано
поки не зумів чи не встиг
з черева відкритої рани
проростити тихе «прости»

індокитай

весь цей мій рідний індокитай –
своєрідний край
неприкаяний край
розігрітий як жар тютюновий в кінці сигарети
весь
мій
розпадається світ
меркне світло і квіти
й не видно просвіту –
гороскоп горезвісні всуціль komponує сюжети

я вигострю леза легкі ніби крила
я зшию вітрила з покроєних карт
мене ти просила тепер – полетіли!
готовність! увага! на старт!

над хмарами – сонце
та інші світила
і сходинки якова – теж
безмежне безсоння
півнеба накрило
і ніжність
і подив
без меж

interpretations

а довкола на тисячі миль – непроглядна савана
а довкола на тисячі миль – пелена і туман
ланцюги харчування сплітаються наче ліани
і в божественних планах нічого не світить нам
проникаємо в тіло землі як сліпі метастази
випускаємо жала і жовч без причин і жалю
ніби разом усі а насправді ніколи не разом
і до слова «ненáвисть» римується слово «люблю»

а довкола на тисячі миль – полуничні поляни
а довкола на тисячі миль – кришталева блакить
із повітря й води нам даровано два океани
й розгортається в вічність усяка щаслива мить
й дарований дух що як вітер наповнює крила
й надимає вітрила розбитому вщент кораблю
бо втрачає нена́висть і сенс і доречність і силу
коли десь попід небом відлунює тихе «люблю»

раз дівайси / два дівайси

зустрічаємось урочисто – ветерани дошкільного віку
жертви воєн і боєнь дитинства
    політв'язні зашторених вікон
пластик в серці метал в головах
    в пальці вшито маніпулятори
а в очах – недовіра і страх а на грудях – медалі і лати
підійди відчепи ордени скинь мундир і шовкові онучі
це не ми ветерани війни це не ми її діти і учні
цинамоновий запах долонь сібазоновий блиск у зіницях
ти береш мене легко в полон я без бою вступаю в столицю
це не гра не любов не війна і не криза середньовіччя
в піктограмі чужого вікна – пік цвітіння твого передпліччя
у пробоїнах стін – небеса у пробоїнах дна – літні води
це не гра не війна коли сам розпадаєшся на вуглеводи
проникаєш у мозок і кров і живеш у собі наче вірус
це не гра не війна не любов – це соляріс а може сіріус
просто мінус ламається в плюс
    просто вени і вікна розчухнуто
це блиц-кріг це піке це аншлюс
    де побойщем навіть не пахне
просто світ цей розбито давно
    на фаланги полки легіони
просто виглянь в відкрите вікно
    просто скинь ордени і погони

технологія

збережи в собі те що ніяк не вдається назвати
збережи в собі все що існує як чиста можливість
імена вигорають зникають і назви і дати
розсипається все що здавалось міцним і важливим

збережи в собі вірність на вістрі холодної зради
і густі переливи кольорів на райдузі ока
збережи своє вміння плисти у сріблястих свічадах
і свій дар проростати у мене корінням глибоким

хай там чим обернеться цей світ невлотимий мов майя
хай яка не чекає нас пуста поразка чи згуба
збережи в собі те що здається цілком нереальним
збережи це ніщо і воно вбереже тебе люба

вибір

траві впечатаній в землю пофігу – танк чи трактор
і любові яка згоріла пофіг – чия вина
фантоми суті фантоми – всі ці de jure й de facto
надвоє суто надвоє ділить усе війна
рве ланцюги на ланки і нерви шматує навпіл
будемо знов ділити світ на не наш і наш
а на плейбеку – новин скрегіт зубовний і гавкіт
а в топ-директі – ненависть чиста як отченаш
тільки по той бік люті вже не чекай любові –
добре росте на згарищі чорний чортополох
все відродиться знов і все поруйнується знову
я – трава якій пофігу на чому там їздить бог
я – любов якій байдуже хто там порушив вірність
я впечатаній в землю і це – дев'ята печать
все що діється тут – практика імовірності
статистично аргументовані радощі і печалі
готовність жити і вмерти записана десь у матриці
готовність жити й любити в собі культивуєш сам
між воскресінням і п'ятницею я обираю п'ятницю
і теорію неймовірності
і «азм воздам»

ultima

все що у тебе є – все воно може боліти
те чого в тебе немає боліти не буде
тож позбувайся добра допоки ще літо
і не ховайся від зла бо воно повсюди

і не звертай із дороги якої не видно
і зупиняйся скрізь де знайдеш спочинок
краще обходити збоку все необхідне
краще не підбирати з дороги піщинок

«свій» і «чужий» – це слова що нічого не значать
«хочу» і «можу» – ілюзія для олімпійців
майя суцільна – усе що ти чуєш і бачиш
під параної – біг у мішках на милицях

воля й бажання – проєкції термодинаміки
смерть і життя – лиш питання сухої статистики
годі шукати на небі підказок і натяків
годі пройти вздовж межі уникаючи ризиків

все що ти маєш і любиш – усе воно буде боліти
все що вже втратив – не станеться навіть журбою
є тільки простір і час – і обидва вони відкриті
є тільки біль у тобі що минеться разом із тобою

dipping

зривають дахи
урагани торнадо і смерчі
зривають дахи
істерія страхи і паніка
а смертні поводяться наче вони безсмертні
неначе ми всі не пливемо разом на титаніку
а смерть поміж нами гуляє аж надто вільно
а смерть розкошує у кожнім бруталнім слові
титанік і айсберг назутріч пливуть неухильно
титанік без даху та й айсберг цілком безголовий
і що вже тут скажеш і майже нічого не вдієш
і просто сидиш собі не відчуваючи жалоби
і бачиш усе і багато чого розумієш
та тоне корабель і з-під ніг утікає палуба

клімаморфи

наші бажання не дружать із січнем
в наших бажаннях зашкал за цельсієм
сонцестояння наше стоїчне
плавить сніги і кордони персії
оптом – субтропіки опіки промені
і межиріччя клімат вільготний
і потаємні умови з хроносом
про перекрый однієї суботи
шепотом доторком послизгом поповзом
ми просуваєм локальне літо
метеорологи мають докази
що біля нас проростають квіти
і потепління – не випадковість
й травень у січні – не катастрофа
просто прогнози склалися в повість
просто пророцтва вийшли за строфи

summa

я медитую на іпомею
я медитую на галатею
молитви мої всуціль безідейні
я не помру за жодну ідею
бах! починається десь атака
ох! розкривається нова квітка
бог обіцяв нам на двох ітаку
двох нас він випустив в море з клітки
двох він піймав нас в рибальські сіті
двох переплів він міцним сюжетом
але розв'язки завжди відкриті
а хепіенди завжди під секретом
і херувими завжди під рукою
і парацельси з рукою на пульсі
нас віднесе до ітаки рікою
русло ріки – правильний курс
міра води – стан океану
море завжди – на горизонті
острів гуїнгмів і ігуан
мила ітака праведний порт
десь доживає день помпея
десь лотерею жене вавилон
три іпомеї в вінку галатеї
одне в галатеї на двох крило

ерос

ерос живе в генераторах тесла
ерос бринить як ранковий ефір
краплі роси на розбуджених веслах
тінь як прибудний звір

ерос росте з перегрітих опучок
синім світінням сонним теплом
ерос буває зовсім беззвучним
або дзвінким як псалом

ерос в'юнкий ніби вуж чи рибина
ерос легкий як птах
неперебірливий наче дитина
і вередливий – страх

ерос – це слина на пальцях горніста
шелест сліпих тканин
триста спартанців китайців триста
і муедзин один

ерос посіяно ерос пророщено
ерос проціджено в ночі і дні
в літерах цих він також розпорошений
десь на самому дні

музей покинутих секретів

живу я в музеї власного тіла
і гублюся в експозиції
тут все що це тіло могло і хотіло –
усі його загадки ниці

уся амуніція і навігація –
чим ще там тіло славиться?
усі його бонуси-чеки-акції
усі його вміння і навички

уся його плазми повзучої пластика
уся його темна гідравліка
тут трохи є містики трохи – фантастики
і ніжності ріжок равлика

гомункулус божий протез анемічний
світіння блідої монади
як пісня цикади недовговічний
і трепетний як цикада

старі поштівки злинялі фантики
гербарії чисел формули трав
я – голем епохи космонавтики
я – перший андроїд-космонавт

як бог у глині
я – лист у пляшці
як кеш у ставці
я – слеш і треш
я – арештант цих музейних хащів
і ці хащі також
і все решта – теж

п'ятниця

на порозі різдва так помітна відсутність порогу
як помітна відсутність тіней на порожній стіні
той хто все пояснив тобі мав повноваження бога
то нехай так і буде – змагатися з ним не мені
не гравець не солдат не пророк – я нічого не прагну
і до бога ніяких запитань у мене нема
як немає межі де брехня переходить у правду
хоч одна галаслива а друга зазвичай німа
на порозі різдва стоїмо де стояли й раніше –
ні тіней на стіні ані входу ні виходу геть
ніби мертві птахи з неба падають грудками вірші
та від них тільки вітер і вікна потрошені вщерть
не сліпець не глухий – я нічого не чую не бачу
і не знаю для чого нам трапилась зірка жива
так волхви мов задачу трактують чудесну удачу
упускаючи час ніби шанс на порозі нового різдва

останній вірш року

а пам'ятаєш золото груш?
а пам'ятаєш сонця глюкозу?
літо спіймало декілька душ
осінь звела їх в прохаськову прозу
тьмяні світанки срібло дзеркал
світла скорбота темні тривоги
повінь нас винесла на перевал
за перевалом – інші дороги
вибір – химера вибір – пуста
лиш декларація усна
збудеться все що повинно..

..і те
що не сказав заратустра

001. grammar	7	030. postscript.....	41
002. new(,)now	8	031. селфі	42
003. гоголь-моголь	9	032. жатка	43
004. дефініція	10	033. контакт	44
005. прохання	12	034. франца	45
006. дадаїсти	13	035. межі	46
007. транс-порт.....	14	036. просіка	47
008. прокрастинація	15	037. way down web.....	48
009. макарена	16	038. три «д»	49
010. noise	17	039. reload	50
011. лексика війни	18	040. shortly	51
012. патріотизм	19	041. космогонія	52
013. пробудись!	20	042. kalush suicide	53
014. взаємність	21	043. тарасові	54
015. дидакт	22	044. ти	55
016. that is the question	24	045. хто шо	56
017. чортові колеса	26	046. молекулярне	57
018. 120 плюс	27	047. sfw?	58
019. don'tgiveup.....	28	048. таро	59
020. а бо так	30	049. подвійна уява	60
021. 100	31	050. моноліт.....	62
022. take it easy	32	051. trivial trial	64
023. окупація.....	33	052. durchlaBeigenschaft	65
024. бронхітний заповіт.....	34	053. конструктор	66
025. long dozen night	35	054. місце під сонцем	67
026. ч/б	36	055. influenza	68
027. між любов'ю і ахуєм	38	056. ім'я харона	70
028. human rights	39	057. there are more things	71
029. spectrum	40	058. хай	72

059. change.....	74	088. гарарін	107
060. синопсис	75	089. секрет	108
061. white sabbath	77	090. салон	109
062. демосезон	78	091. body&soul	110
063. first of all.....	80	092. walpurgisnacht	111
064. nick	81	093. classic.....	112
065. комуналка.....	82	094. проповідник	113
066. калькуляція	83	095. myself.....	114
067. passenger	84	096. федералізація.....	115
068. hot-cool	85	097. ішовжетепер	116
069. in my head	86	098. фантики	117
070. історія.....	87	099. біле літо	118
071. another heaven	88	100. фанзона	119
072. solve	89	101. ode an die freude.....	120
073. roter frontkämpferbund ...	90	102. дифузія	121
074. колумб	91	103. атака	122
075. відступники	92	104. тамтам	124
076. арго	94	105. аргентина	126
077. trust	96	106. остання війна	128
078. сепарація	97	107. righteous	130
079. таємниця	98	108. ранкове гоління	131
080. мода да	99	109. rotary	132
081. реконструкція	100	110. прикмета мети	133
082. the who	101	111. canonical hours	134
083. просто	102	112. hateroom	135
084. сумісність	103	113. time-out	136
085. апокриф	104	114. трофіка.....	137
086. мобілізація	105	115. love satori	138
087. день космонавтики	106	116. бум-бум	140

117. flash fleet.....	142	148. постріл	181
118. цяця.....	143	149. десант	182
119. чотирнадцять	144	150. протест №6	183
120. а сонце	145	151. флуераш	184
121. de jure	146	152. аун sof(t)	186
122. paint point.....	148	153. homohomini	187
123. invitation	149	154. готика	188
124. лівий демарш	150	155. метрика метрополітену	189
125. reGrechuta.....	152	156. subject.....	190
126. бі.....	154	157. нейро-air	191
127. а то	155	158. film production	192
128. мило	156	159. переправа.....	193
129. страх	158	160. масть	194
130. правила смерті.....	159	161. гіпоксія	196
131. far and wide	160	162. beginning (inception) ...	197
132. future in the past	162	163. доля неділі.....	198
133. любов-війна	163	164. walk&stop.....	200
134. pacific.....	164	165. транс форм.....	202
135. абракадабра	165	166. буду-вуду.....	203
136. шахід	166	167. air jet	204
137. пів-на-пів	167	168. синкопи і сни	206
138. нафтогаз	168	169. goldsmithery.....	207
139. писанка	169	170. ко(с)мічне	208
140. безіменний	170	171. абстиненція.....	209
141. saturday light fever	172	172. колицьова для повні.....	210
142. симетрія симбіозу	173	173. summertime.....	211
143. живодерня	174	174. ксенофобія	212
144. пік.....	176	175. ямайка	213
145. адін.....	177	176. барса	214
146. бухгалтер	178	177. морфологія.....	215
147. театр дій	179	178. трак.....	216

179. virtual insanity	218	210. коло-cola	254
180. три-5-надцять.....	219	211. граматика	255
181. декапітація	220	212. е-міграція	256
182. план	221	213. ремонт барселони	257
183. backdraft	222	214. реторта	258
184. plan b	224	215. сарабанда	259
185. першість	226	216. songhunter	260
186. метрика танго	227	217. метаметалургія	261
187. par is.....	228	218. народження	262
188. купалапапороть	229	219. no way out	263
189. love	230	220. конопляний блюз	264
190. immaculate.....	231	221. агасфер	265
191. ragnarök	232	222. секреція	266
192. game in white	233	223. бінарне	267
193. превізія	234	224. transpoint.....	268
194. hea(r)t	236	225. sarajevo	269
195. теорія вибуху	237	226. бита версія.....	270
196. boom!	238	227. таран.....	271
197. профіль	240	228. верифікація	272
198. мертвий сезон.....	241	229. applesong	274
199. серпень	242	230. паразитологія	275
200. without	243	231. тренінг	276
201. NaCl	244	232. ампліфікація.....	277
202. еволюція	245	233. вірус	278
203. circles	246	234. октавій.....	280
204. рецепторне	247	235. градація.....	283
205. кухня	248	236. цивільна оборона	284
206. карма-карма	249	237. діагностика	286
207. космонавтика	250	238. ноктюрн	287
208. never say never again ...	251	239. дабстеп	288
209. вакації	252	240. девіація	289

241. la babas del diablo.....	290	273. exodus.....	326
242. drink me.....	291	274. сопромат.....	328
243. calling.....	292	275. dead point.....	329
244. шизофрен.....	294	276. сапери.....	330
245. техно.....	295	277. прохуморон.....	331
246. науково.....	296	278. навігація.....	332
247. talking spleen.....	297	279. plusquamperfect.....	333
248. війна.....	298	280. r.e.f.rain.....	334
249. тетріс.....	300	281. autophagy.....	335
250. a priori.....	302	282. молитва.....	336
251. halt.....	303	283. аутодафе.....	337
252. номерологія.....	304	284. predator.....	338
253. острів.....	305	285. ангели-демони.....	340
254. present perfect.....	306	286. січ.....	341
255. з.л.о.....	307	287. каліграфія.....	342
256. ab out.....	308	288. ніжність і лінь.....	343
257. сафарі.....	309	289. spider.....	344
258. future.....	310	290. memory stick.....	345
259. enter.....	311	291. good news.....	346
260. black out.....	312	292. gold.....	347
261. дитячий куточок.....	313	293. indecent proposal.....	348
262. hanging.....	314	294. берер (ти).....	349
263. location.....	315	295. од-і-до.....	350
264. кінець світу.....	316	296. мікропіле.....	351
265. ефемерид.....	318	297. cerebrum.....	352
266. конвент.....	319	298. країна ос.....	353
267. до зорі.....	320	299. літачок.....	354
268. компас.....	321	300. школа виживання.....	355
269. меланхолія.....	322	301. схрон.....	356
270. matrix 1.1.....	323	302. poison sup.....	357
271. ми і «ми».....	324	303. анамнез.....	358
272. крихти.....	325	304. утилізація.....	359

305. кобзаріки.....	360	337. літально-летальне.....	394
306. поліклініка.....	361	338. віщування королеви ...	395
307. зони сезону.....	362	339. darkness invisible.....	396
308. шанс-оп.....	363	340. вишиванка.....	397
309. полімагія.....	364	341. ederlezi.....	398
310. look.....	365	342. маршрутизатор.....	400
311. starta.....	366	343. гру-день.....	401
312. синдром.....	368	344. сезонне.....	402
313. thanks.....	369	345. it's me.....	403
314. флейта.....	370	346. іпотека.....	404
315. rappipe.....	371	347. граматик.....	405
316. слідство.....	372	348. конвенція.....	406
317. помен.....	373	349. serpentari.....	407
318. еквілібрум.....	374	350. check-in.....	408
319. update 1968.....	375	351. кобза-сансара.....	410
320. make love.....	376	352. насвистуючи.....	411
321. sense&chance.....	377	353. індокитай.....	412
322. jurisdictio.....	378	354. interpretations.....	413
323. числа листопада.....	379	355. раз дівайси /	
324. revolution love.....	380	два дівайси.....	414
325. let it be.....	381	356. технологія.....	415
326. between.....	382	357. вибір.....	416
327. ex oriente lux.....	383	358. ultima.....	417
328. кло(у)н.....	384	359. dipping.....	418
329. щедрик.....	385	360. клімаморфи.....	419
330. we are.....	386	361. summa.....	420
331. illusionist.....	387	362. ерос.....	421
332. revo-rap.....	389	363. музей покинутих	
333. іст(е)орія.....	390	секрецій.....	422
334. турбулентність.....	391	364. п'ятниця.....	424
335. спокій спокуси.....	392	365. останній вірш року.....	425
336. drop by drop.....	393		

Літературно-художнє видання

Юрій Іздрик

КАЛЕНДАР ЛЮБОВІ

**Головний редактор
Мар'яна Савка**

**Верстка та художнє оформлення
Юрій Іздрик**

Підписано до друку 21.07.2015 р. Формат 70х100/32.
Гарнітура Myriad Pro. Умов.-друк. арк. 17,42.
Наклад 2000. Зам. №

Видавництво **С**тарого **Л**ева

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК № 4708 від 09.04.2014 р.

Адреса для листування:
а/с 879, м. Львів, 79008

lev@starlev.com.ua, www.starlev.com.ua

Львівський офіс:
вул. Лемківська, 15-А
тел./факс: (032) 240-47-98
моб. тел.: (067) 502-75-12
zbut@starlev.com.ua

Київський офіс:
метро Лук'янівська
вул. Білоруська, 34
тел./факс: (044) 489-14-49
моб. тел.: (067) 341-03-10

Партнер видавництва

Віддруковано ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»
вул. Енгельса, 11, м. Харків, 61012
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011
www.globus-book.com